

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Everett, akıl almaz dehşetle gülmekten öldüren komedi arasında
ustalıkla gidip geliyor." *The New York Times Book Review*

ağaçlar

2022
Booker
Ödülü
KISA LİSTE

Percival Everett

Çeviren: Avi Pardo

Percival Everett

1956 doğumlu, Amerikalı yazar ve profesör. Brown Üniversitesi'nde eğitim görürken ilk romanı *Suder*'i 1983'te yazdı. Bugüne kadar 24 romanın yanı sıra öykü, şiir, çocuk kitapları ve akademik çalışmalarıyla Afro-Amerikan edebiyatında ABD'de seçkin bir yer elde etti. Genelde mizahi bir tarzla yazdığı yapıtlarıyla çok sayıda ödül de kazanmıştır. *Ağaçlar* romanıyla 2022'de Booker Ödülü'nde kısa listeye kalırken İngiltere'de mizah kitaplarına verilen Bollinger Everyman Wodehouse Ödülü'ne layık görüldü. En son kurgu alanında 2023'te Windham-Campbell Edebiyat Ödülü'nü kazanan Everett, halen Güney California Üniversitesi'nde görev yapmaktadır. Önemli yapıtları arasında *Zulus* (1990), *Erasure* (2001), *I Am Not Sidney Poitier* (2009), *So Much Blue* (2017), *Telephone* (2020), *Dr. No* (2022) bulunmaktadır.

Avi Pardo

Charles Bukowski, John Fante, Henry Miller, Etgar Keret'ten çeviriler yapmıştır.

Percival Everett

AĞAÇLAR

İngilizce aslından çeviren:
Avi Pardo

KALK

Mississippi'nin Money kasabası kulağa geldiği gibidir. Güneyin ısrarcı ironi geleneği ve eşlikçisi cehalet geleneği doğrultusunda verilmiş bu ad biraz hüznün verici bir hal alır, yok olmayacağı için bize kucaklamaktan başka yol bırakmayan kendinin farkında bir cehaletin göstergesidir.

Money'nin hemen dışında yanları vinil kaplı iki katlı çiftliklerden ve küçük evlerden oluşmuş, resmi makamlar dışında Small Change* diye bilinen ve sözcüğün genel anlamıyla banliyö, hatta mahalle addedilebilecek bir yer vardı. O ölmeye yüz tutmuş çim arka bahçelerden birinde, solmuş deniz kızlarıyla süslü, boş ve yıpranmış bir yerüstü havuzunun etrafında, küçük bir aile toplantısı gerçekleşiyordu. Bu özel ya da kutlama amaçlı bir toplantı değildi, sıradan bir aile toplantısıydı.

Orası Wheat Bryant ve karısı Charlene'in eviydi. Wheat iki iş arasındaydı, sürekli olarak, her zaman iki iş arasındaydı. Charlene her fırsatta ona *arasında* sözcüğünün iki uçta bir şey olduğunu ima ettiğini hatırlatırdı, iki şey ya da iki nokta arasında, oysa Wheat hayatında tek bir işte çalışmıştı, yani hiçbir şeyin arasında değildi. Charlene, Money Traktör Takas J. Edgar Price Sahibi (şirketin resmi adı, virgül yok) şirketinde resepsiyonist olarak çalışıyordu, hem satış hem de servis departmanı için, gerçi şirket son zamanlarda pek fazla traktör takas etmemiş, tamirat bile yapmamıştı. Money kasabası için zor zamanlardı. Charlene her zaman boyalı ve kabartılmış saçlarıyla aynı renkte boyundan askılı sarı bir bluz giyer ve bunu Wheat'i

* Bozuk para anlamında kullanılan bir deyim. (ç.n.)

öfkелendirdiğini bildiği için yapardı. Wheat kutu üstüne kutu *Palstaff* birası içer. Virginia Slim sigarasının birini söndürüp birini yakardı. () sigaralardan içtiği için şu feministlerden biri olduğunu iddia eder, çocuklarına içkinin iri göbeğini şiş tutmak için gerekli olduğunu ve sigaraların bağırsak hareketini düzenli tutmasını sağladığını söylerdi.

Wheat'in annesi –Carolyn Nine, ya da C Nine– dışarıdayken şu Sam's Club'ın geniş tekerlekli elektrikli arabalarından biriyle gezinirdi. Sam's Club'ın arabalarından biri değildi, Greenwood'daki Sam's Club'tan iade edilmemek üzere ödünç alınmıştı. Kırmızıydı ve *am's Clu* diye okunan beyaz harfleri vardı. Arabanın elektrik motorunun yüksek vızıltısı yaşlı kadınla konuşmayı daha da güç kılıyordu.

C Nine her zaman biraz üzgün görünürdü. Nasıl görünmesin? Wheat onun oğluydu. Charlene kadından neredeyse Wheat'ten nefret ettiği kadar nefret ediyordu, fakat bunu hiçbir zaman belli etmezdi; neticede kadın yaşlıydı ve Güney'de yaşlılara saygıda kusur etmezdin. C Nine'nin üç ila on yaşları arasındaki dört torunu birbirlerine hiç mi hiç benzemezlerdi, ama başka bir yere ya da başka birine ait olmalarına olanak yoktu. Babalarına ön adıyla, annelerine ise aile fertleri yattıktan sonra ya da yemek pişirirken yaptığı telsiz sohbetlerinde kullandığı rumuzu olan Hot Mama Yeller diye hitap ederlerdi.

O telsiz sohbetleri Wheat'i çileden çıkarıyordu çünkü ona hayatında sahip olduğu tek işi hatırlatıyordu: Piggly Wiggly manav zinciri için meyve ve sebze dolu TIR'ı kullanmak. Direksiyonda uyuyakalıp TIR'ı Tallahatchie Köprüsü'nden aşağı sürünce işinden olmuştu. Tam olarak köprüden aşağı sürmemişti, çünkü TIR'ın kabini o kurtarılcaya kadar Küçük Tallahatchie Nehri'nin üzerinde saatlerce asılı kalmıştı. Leflore'dan getirilen bir ekskavatörün kepçesine tırmanarak kurtulmuştu. TIR nehre düşmüş olsaydı işinden olmayabilirdi aslında, hızla ve umut kırıcı bir biçimde köprüden aşağıdaki çamurlu suya yuvarlansaydı. Fakat iş uzayınca hikâye dallanıp budaklanmış ve CNN, Fox ve YouTube'a intikal etmiş, on iki dakikada bir tekrarlanarak viral

olmuştı. Asıl can alıcı görüntü kabinden aşağıdaki akıntıya dökülen kırka yakın boş Falstaff bira kutusuydu. Kepçenin dişlerinin arasından tırmanırken elinde bir kutu bira tutuyor olmasaydı o bile o kadar kırtı sayılmayabilirdi.

Toplantıda C Nine'nin erkek kardeşinin en küçük oğlu Junior Junior da vardı. Babası J.W. Milam'a herkes Junior diye hitap ederdi, oğlu bu yüzden Junior Junior olmuştı, asla J. Junior ya da Junior J. ya da J.J. değil, her zaman Junior Junior. En büyükleri Just Junior on yıl kadar önce C Nine'nin deyiimiyle "şu kanserden" ölmüştü. C Nine'nin kocası ve Wheat'in babası Roy öldükten bir ay sonra. C Nine aynı şeyden ölmüş olmalarını bir şekilde önemsiyordu.

"C Nine, bu saçma şapkayı bu sıcakta nasıl takıyorsun?" diye bağırdı Charlene yaşlı kadına, arabanın vızıltısını bastırmaya çalışarak. "Ne dedin?"

"Şapkan hasır bile değil. Branda bezi gibi bir şey. Hava alacak gözenekleri yok."

"Ne?"

"Seni duymuyor, Hot Mama Yeller," dedi on yaşındaki kızı. "Hiçbir şey duymuyor. Duvar gibi sağır."

"Aman, Lulabelle, biliyorum. Fakat sıcaktan inme geçirip nalları diktiğinde kimse onu şapka yüzünden uyarmadığımı söyleyemeyecek." C Nine'ye baktı yine. "Ortalıkta gezindiği bu zimbirtı da epey ısınıyor. Bu daha da sıcaklamana neden oluyor!" diye bağırdı kadına. "Yaşamaya nasıl devam ediyor? Ben bunu bilmek istiyorum."

"Annemi rahat bırak," dedi Wheat, yarım bir gülümsemeyle. Yarım gülümsemiş olabilirdi. Kim bilebilirdi? Ağzında sürekli çarpık bir gülümseme vardı. Bir ay önce kaburga yerken küçük bir inme geçirdiğini düşünenler vardı.

"Bu saçma şapkayı takmış yine," dedi Charlene. "Kendini hasta edecek?"

"Ee? Onun umurunda değil. Senin çok mu umurunda?" dedi Wheat.

Junior Junior gazete kağıdına sarılı şişenin kapağını kapattı. “Anı havuzda neden su yok?”

“Sırdınıyor lanet şey,” dedi Wheat. “Mavin Dill koca kızıyla yan tarafına düştükten sonra duvarda çatlak oluştu. Kadın yüzmeyle ilgilenmiyordu, yanından geçerken üzerine düştü.”

“Düşmeyi nasıl becerdi?”

“Şişman olduğu için, Junior Junior,” dedi Charlene. “Yük bir tarafa binince o yöne gitmek zorundasın. Yerçekimi. Wheat sana bunu ayrıntılı bir biçimde anlatabilir. Değil mi, Wheat? Sen yerçekimini iyi bilirsin.”

“Siktir git,” dedi Wheat.

“Torunlarımın yanında böyle konuşulmasına izin vermem,” dedi C Nine.

“Bunu nasıl duydu peki?” dedi Charlene. “Bağırdığında duymuyor, ama bunu duyabiliyor.”

“Ben gayet iyi duyuyorum,” dedi yaşlı kadın. “İyi duymuyor muyum, Lulabelle?”

“Hem de nasıl,” dedi kız. Büyükkannesinin kucağına oturmuştu. “Sen her şeyi duyabiliyorsun, değil mi, C Nine? Neredeyse ölü sayılırsın, ama gayet iyi duyabiliyorsun. Değil mi, C Nine?”

“Evet, bebeğim.”

“Bu havuzu ne yapacaksın peki?” diye sordu Junior Junior.

“Neden?” dedi Wheat. “Satın mı alacaksın? Hemen satarım. Bana bir teklifte bulun.”

“Bunun içine birkaç domuz koyabilirim. Dibini kesip domuz ağılığına çevirebilirim.”

“Al öyleyse,” dedi Wheat.

“Domuzları buraya getirebilirim. Daha kolay olmaz mı sence?”

Wheat başını salladı. “O zaman senin domuzlarının kokusuna katlanmak zorunda kalırız. Ben senin domuzlarını koklamak istemem.”

“Ama buraya gayet güzel monte etmişsin. Oradan sökmek başlı başına iş.” Junior Junior ince yeşil bir puro yaktı. “Domuzlardan birini alırsın. Ne dersin?”

"Komuşum domuzuna, benim domuza ihtiyacım yok," dedi Wheat.

"Dilimize dikkat edelim!" diye bağırdı C Nine.

"Canım domuz pastırması istediğinde dükkâna giderim," dedi Wheat.

"Ve benim paramla satın alırsın," dedi Charlene. "Sen o domuzları getir, Junior Junior, ama irilerinden iki tane alırım, kesimi de sen yapacaksın."

"Anlaştık."

Wheat bir şey demedi. Bahçenin karşı tarafına geçip dört yaşındaki kızının pembe plastik arabasına binmesine yardım etti.

C Nine boşluğa baktı. Charlene onu bir süre inceledi. "C Nine, iyi misin?"

Yaşlı kadın karşılık vermedi.

"C Nine?"

"Nesi var?" diye sordu Junior Junior eğilerek. "İnme filan mı geçiriyor?"

C Nine onları şaşırttı. "Hayır, konuşan turp kılıklı hödük. İnme geçirmiyorum. Yemin ediyorum, insan burada budalanın teki tarafından inme geçirmekle suçlanmadan hayatını gözden geçiremiyor. Sen inme geçiriyor olmayasın? Belirtileri gösteren sensin?"

"Bana niye yükleniyorsun?" diye sordu Junior Junior. "Senin için önce Charlene kaygılandı."

"Sen onu takma," dedi Charlene. "Ne düşünüyordun, C Nine?"

C Nine boşluğa baktı yine. "Yapmamayı dilediğim bir şeyi düşünüyordum. Yıllar önce o zenci çocuk hakkında söylediğim yalanı."

"Tanrım," dedi Charlene. "Yine mi?"

"Yanlış yaptım o küçük zenci çocuğa. İyi kitapta yazdığı gibi, eden bulur."

"Hangi iyi kitap?" diye sordu Charlene. "Silah ve Cephane mi?"

"Hayır, zındık, İncil."

Bahçeye sessizlik çöktü. Yaşlı kadın devam etti. "Ben o çocuğun bana bir şey söylediğini söylemedim, fakat Bob ile J.W. söylediğinde"

ısrar ettiler, ben onlara uydum. Keşke uymasaydım. J.W. bazı zencilerden nefret ederdi.”

“Artık geçmişte kaldı. C Nine. Sen rahatına bak. Hiçbir şey olanları değiştiremez. O çocuğu geri getiremezsin.”

2

Şerif Yardımcısı Delroy Digby telsizden Small Change’e gitme çağrısı aldığı anda on iki yaşındaki Crown Victoria devriye arabasıyla Talahatchie Köprüsü’nün üzerindeydi. Şerif Yardımcısı Junior Junior Milam’ın evinin ön bahçesine yanaştı ve karısı Daisy’yi el kol hareketleri yaparak ileri geri yürürken buldu. Delroy lisedeyken Daisy ile kısa bir süre çıkmış, Daisy bir gün dilini gerçekten ısırınca ilişkileri sona ermişti. Delroy sonra askere gitmiş, levazım sınıfında yazıcı olmuştu. Mississippi’ye döndüğünde Daisy Junior Junior ile evli, dördüncü çocuğuna hamileydi. O dördüncü çocuk şimdi kucağındaydı, diğer üçü de balkonun ilk basamağında zombi gibi oturuyorlardı.

“Ne oluyor, Daisy?” diye sordu Delroy.

Daisy kollarını sallamayı bırakıp ona baktı. Yüzü ağlamaktan buruşmuş, gözleri kanlanmış ve çökmüştü.

“Nedir? Ne oldu, Daisy?” diye sordu tekrar Delroy.

“En arkadaki oda,” dedi Daisy. “Junior Junior. Tanrım, öldü sanıyorum,” diye fısıldadı, çocuklar duymasın diye. “Ölmüş olmalı. Sam’s Club’ın otoparkında kurulan büyük bitpazarından dönmüştük. Çocuklar henüz bir şey görmediler. Tanrım, çok korkunç.”

“Tamam, Daisy. Sen burada kal.”

“Orada bir şey daha var,” dedi Daisy.

Delroy elini tabancasının üzerine koydu. “Ne?”

“Bir adam. O da ölü. Ölü olmalı. Kesin ölü. Göreceksin.”

Delroy’un kafası karıştı ve korkuya kapıldı. Askerde tuvalet kâğıdı rulolarını saymaktan başka bir şey yapmamıştı. Arabasına dönüp

telsizli kaptı. "Hattie, Delroy ben. Junior Junior Milam'ın evindeyim ve desteğe ihtiyacım var galiba."

"Brady oraya yakın sayılır. Göndereceğim."

"Teşekkür ederim, Hattie. Ona evin arka tarafında olacağımı söyle." Delroy telsizli bıraktı ve Daisy'ye döndü. "Ben gidip bir göz atacağım. Brady geldiğinde onu arka tarafa gönder."

"Oda mutfaka bitişik," dedi Daisy. "Delroy." Elini yavaşça Delroy'un kolunun üzerine koydu. "Lisedeyken senden hep hoşlandım, biliyorsun. Dilini ısırarak istememiştin, bunu yaptığım için gerçekten üzgünüm. Hızlı Phyllis Tucker bana erkeklerin bundan hoşlandığını söylemişti, dilini bu yüzden ısırdım. Senin hoşuna gitmedi. Biraz abarttım galiba."

"Tamam, Daisy." Delroy uzaklaşmaya başladı, sonra dönüp, "Daisy, onu sen öldürmedin, değil mi?" diye sordu.

"Polisi arayan benim, Delroy."

Delroy gözlerini dikti.

"Hayır. Onu ben öldürmedim. Ötekini de ben öldürmedim."

Delroy eve girerken silahını çekmedi, fakat eli üzerindeydi. Yavaşça ön kapıdan girdi. Pencereleer çok küçük olduğu için içerisi karanlıktı. Şömine rafının üzerine küçük bowling kupaları dizilmişti. Şöminenin içi parlak renkli plastik çanaklar, tabaklar ve fincanlarla doluydu. Ev o kadar hareketli ve sessizdi ki Delroy'un korkusu arttı ve tabancasını çekti. Ya katil hâlâ oradaydı? Dışarı çıkıp Brady'yi mi bekleyeydi? Fakat o zaman da Daisy korkak olduğunu düşünecekti. Brady'nin gülüp öylek tavuk diyeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Bu yüzden ilerlemeye devam etti. Yatak odalarına üstünkörü bir göz attıktan sonra arka odaya geçmeden önce mutfakta uzun süre durdu. Çizmeleri buruşuk muşamba zeminde çok ses çıkarıyordu.

Odaya girer girmez olduğu yerde kalakaldı. Kimi kadaranadı. Ömründe bu kadar ölü iki adam görmemişti. Üstelik lanet bir savaş katılmışlığı vardı. Junior Junior olduğunu tahmin ettiği adamın kafatası parçalanmıştı. Beyninin bir parçası görünüyordu. Boynuna

birkaç kez uzun bir dikenli tel dolanmıştı. Gözlerinden biri çıkmış ya da oyulmuştu ve kasığının yanında ona bakıyordu. Her yer kan içindeydi. Kollarından biri olanaksız bir açıda arkasına bükülmüştü. Pantolonu çözülmüş ve dizlerine kadar inmişti. Kasığı pıhtılaşmış kanla kaplıydı ve testis torbası yok gibiydi. Junior Junior'dan iki metre uzakta ufak tefek siyahı bir adamın cesedi vardı. Yüzü feci şekilde darp edilmişti, başı şıktı ve boynunun kesilip dikilmiş olduğu anlaşılıyordu. Adam görünürde kanamıyordu, fakat ölmüş olduğuna şüphe yoktu. Siyahı adamın üzerinde lacivert takım elbise vardı. Delroy Junior Junior'a bir daha baktı. Çıplak bacakları tuhaf bir biçimde canlı görünüyordu.

Brady arkasında belirlediğinde Delroy'un yüreği ağzına geldi.

"Tanrım!" dedi Brady. "Lanet olsun! Bu Junior Junior mu?"

"Sanıyorum," dedi Delroy.

"Zencinin kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Yok."

"Ne pislik," dedi Brady. "Tanrım, Tanrım, Tanrım. Şuraya bak. Taşakları yok!"

"Görüyorum."

"Zencinin elinde galiba," dedi Brady.

"Haklısın," dedi Delroy, daha yakından bakmak için eğilerek.

"Hiçbir şeye dokunma. Hiçbir lanet şeye dokunma. Çok acayip bir suçla karşı karşıyayız. Tanrım."

3

"Kahretsin, cinayetten neredeyse her şeyden daha çok nefret ediyorum," dedi Şerif Red Jetty. "İnsanın gününün içine edebilir."

"Bir hayat kaybı olduğu için mi?" diye sordu adli tabip, Rahip Cad Fondle. Rahip Junior Junior'ı ve teşhis edilemeyen siyahı adamı, onlara dokunmaya gerek duymadan ölü ilan etmişti.

"Hayır, çok pis bir iş olduğu için."

"Çok kan var," dedi Fondle.

"Kan sikimde değil. Lanet olası raporları yazmayı kastediyorum." Jetty yeri işaret etti. "Milam'ın taşakları ne olacak?"

"Adamlarına onları bir torbaya koymalarını söyle. Tekrar dikmenin bir anlamı yok. Fakat cenaze levazımatçısı aileyle görüştükten sonra dikilip dikilmemesine kendileri karar verebilir."

Şerif Jetty dizini yere değıdirmemeye dikkat ederek yere çömeldi ve başını yana eğip Siyahi adamın cesedini inceledi.

"Ne görüyorsun, Red?" diye sordu Fondle.

"Tanıdık gelmiyor mu?"

"Neye benzediğini bilmiyorum. Hasar çok büyük. Ayrıca bunların hepsi bana aynı görünür."

"Bunu ona Junior Junior yapmış olabilir mi?"

Fondle başını salladı. "Bu yaraların hiçbirisi taze görünmüyor."

"Onları kamyonete koyup morga götürelim." Jetty dönüp tekrar mutfağı baktı. "Delroy! Torbaları getir."

"Parmak izi araması yapalım mı?" diye sordu Delroy. "Hiçbir şeye dokunmadık. Bu odada en azından."

"Gerek var mı? Tamam, neden olmasın. Sen ve Brady parmak izlerini araştırın. Sonra kanların temizlenmesine yardım edin."

"İş tanımım bunu içermiyor," dedi Brady.

"Tanımlayabileceğin bir işin olsun istiyor musun?" diye sordu Jetty.

"Kanlar temizlenecek," diye tekrarladı Brady. "Hadi, Delroy."

4

Şerif Jetty bir zamanlar annesine ait olan ve yakın zamanda boyattığı bakımlı Buick 225 özel arabasını kasabanın sınırında adli tabibin ofisinin bulunduğu tuğla binanın önündeki çapraz yere park etti. Öğle

vermeği saati gelmişti ve iri göbeği başkalarının duyabildiği kadar yüksek gurulduyordu. İçeri girdi ve adını hiçbir zaman hatırlayamadığı adamın masasının önünden geçti.

Doktor Rahip Fondle otopsi odasındaki metal masanın üzerine oturmuştu. Güçlü ışık açıktı fakat kendinden uzağa çevrilmişti.

"Ne var, Cad? Ben şu anda neden cana yakın ailemle birlikte öyle yemeyinde değil de bu lanet buzdolabındayım?"

"Bir sorunumuz var," dedi Fondle.

"Nasıl bir sorun?"

Fondle uzak duvardaki dört kadavra çekmecesine gitti. "O ölü zenciyi buraya koydum."

"Evet?"

Fondle çekmeceyi açtı. Boştu.

Jetty çekmeceye yaklaşıp parlak metal yüzeyini inceledi. "Burada bir şey yok."

"Gördüğün gibi," dedi Fondle. "O zenci orospu çocuğu kırk beş dakika önce buradaydı."

"Ne diyorsun sen bana? Ceset kayıp mı diyorsun?"

"Nerede olduğunu bilmediğimi söylüyorum."

"Lanet olsun, Fondle. Ölüler kalkıp yürümezler," dedi Jetty. "Yanılıyor muyum?"

"Bunu yapabilen tek kişi var bildiğim kadarıyla," dedi Fondle.

"Kimmiş o?"

Fondle kaşlarını çatı. "Efendimiz Yüce İsa, kâfir. Arada sırada kiliseye uğramalısın."

Jetty başını salladı. "Onu yanlış yere koymuş olmayasın?"

"Diğer üç çekmeceyi kontrol ettim. Şunda Miliam var. Dolaba baktım. Kamyonete baktım. Sana söylüyorum, biri o zencinin cesedini çaldı."

"Bu çok boktan bir durum," dedi şerif. "Argomu mazur görün, Rahip."

"Bunu kim yapmış olabilir?"

"Zencinin kim olduğunu bile bilmiyoruz. Belki parmak izinden bir şey çıkar." Jetty içeri girdiği kapıya ve pencerelere baktı. "Ofisi ne zaman terk ettin?"

"Saat iki civarında karım için biraz gübre satın almaya gittim. En fazla yirmi dakika dışarıdaydım. Dill hep maaaaındaydı ama."

"Kahretsin." Jetty cep telefonunu çıkarıp baktı. "Brady, hangi cehennemdesin?"

"Kanları temizliyorum, buyurduğunuz gibi," dedi Brady.

"Bana tavır yapma, ağaçkakan. Sen ve Delroy hemen adli tabibin ofisine geliyorsunuz."

"Kanlar ne olacak?" diye sordu Brady.

"Kanları unutun ve kışınızı kaldırıp hemen buraya gelin." Şerif dolgun parmağının ucuyla konuşmayı sonlandırdı. "Eskiden telefonu birinin suratına kapatmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu hatırlıyor musun? Nefret ediyorum bu efemine telefonlardan. Dill'i çağır."

Fondle duvardaki interkoma bastı. "Dill, buraya gel, lütfen."

"Dill iyi biri mi?" diye sordu Jetty.

"Evet. Ölü bir zenciye ihtiyaç duymadığına eminim."

Dill morga girdi. "Evet, Doktor Rahip, buyurun?"

"Bu sabah getirdiğimiz zenci adamı hatırlıyor musun?" diye sordu Fondle.

"Hatırlamak mı? Ne demek istiyorsunuz?"

"Ceset kayıp," dedi Şerif Jetty. "Sen gün boyunca hep masanda mıydın?"

"Evet. Öğle yemeğimi bile orada yedim. Yumurta salatası."

"Sıçmaya filan gittin mi?"

"Ben o işi her akşam sekizde yaparım, hiç şaşmaz. Sonra kendime bir çanak yulaf lapası hazırlamadan önce *Maverick* dizisinin tekrarlarından birini izlerim."

"Herhangi bir nedenle ofisi terk ettin mi?"

"Hayır."

"Biri yanından geçip bu odaya girmiş olamaz mı diyorum."

"Öyle diyorum."

"Ya arka kapı?"

"O kapı sıkışmış, iki senedir açılmıyor," dedi Fondle.

"Yangın riski oluşturunca," dedi Dill.

"Nerede yaşıyorsun, Dill?" diye sordu Şerif.

"Annemle yaşıyorum, Change'in sınırında."

"Sen Mavis Dill'in oğlusun öyleyse," dedi Jetty.

Dill başını salladı.

"Mavis nasıl?" diye sordu Jetty.

"Şişman. Mutlu. Şişman. Bana buradan bir cesedin kaybolduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Öyle görünüyor," dedi Fondle.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu Jetty.

"Onu ben almadım."

"Arka kapı kilitli mi diyorsun?" diye sordu Jetty

"Sıkışmış," dedi Dill.

"Gidip bakalım yine de." Jetty Dill ile Fondle'ı izleyerek, cihazlarla dolu kirli koridordan geçti.

"Şu duvarın bir yerinde elektrik düğmesi olacak," dedi Fondle. Elini yüksek metal bir dolabın arkasına sokup ışığı yaktı. Floresan lamba homurdanıp titreşti.

Arka kapı açıktı, kilidi kırılmış ve paslı menteşelerden birinin çivileri yerinden çıkmıştı.

"Şuraya bakar mısın?" dedi Dill. "O kapı on yıldır açılmadı!"

Jetty kapıyı inceledi. Paslı ve kir kaplı anahtar deliğine anahtar girmediği kesindi. "Bu kapıyı kim açmış olabilir?"

"Bu kapı feci sıkışmıştı, yerinden oynatmak mümkün değildi," dedi Dill.

"Bu doğru," dedi Fondle. "Bunun kimin işi olduğunu söyleyebilirim."

"Şeytanın mı?" diye sordu Dill.

Fondle başını salladı. "Şeytanın ta kendisi. İsa bizi kurtarın."

Jetty ağır kapının dışındaki küçük beton sahanlığı inceledi. "Dill, git masana otur ve bekle. Hiçbir şeye dokunma. Hiçbir şeye."

"Ya ben?" diye sordu Fondle.

"Sen de hiçbir şeye dokunma." Şerif telefonunu çıkardı yine. "Hattie, Jethro'ya parmak izi çantasını alıp buraya gelmesini söyle." Telefonu tekrar cebine koydu ve başını salladı. "Tanrım."

5

Junior Junior'ın yeni dul kalmış karısı Daisy, Wheat ile Charlene Bryant'ın bahçesine girdi. Charlene karşılamak için dışarı çıktığında Daisy ağlıyordu.

"Junior Junior ve domuzları neredeler?" diye sordu Charlene. Sonra Daisy'nin gözyaşlarını fark etti. "Neyin var senin? Yoksa o aşağılık orospu çocuğu sana vurdu mu yine? Yemin ediyorum o çocuğun küçük beyaz kıcını tekmeleyeceğim."

Daisy çocukları evin arka tarafına kışkırladı. "Hayır, Charlene. O öldü?"

"Kim öldü?" diye sordu Charlene.

C Nine evin içinde kullandığı tekerlekli sandalyeyle balkona çıktı. Wheat arkasındaydı.

"Hey, C Nine. Hey, Wheat," dedi Daisy.

"Kim öldü, Daisy?" diye sordu Charlene yine.

"Junior Junior. Junior Junior öldü, kendi evimizde bir zenci tarafından öldürüldü. Junior Junior yok artık."

"Tanrım," dedi Wheat.

"Ne oldu kızım?" diye sordu C Nine.

"Ah, C Nine, korkunçtu, korkunç." Daisy balkona koşup başını yaşlı kadının kucağına koydu. "Çocuklarla Sam's Club'ın otoparkındaki bitpazarına gittim. Biliyorsun o pazar. Erken gittim çünkü

Charlene'in giydiği şu boyundan askılı bluzlar indirilmeydi, limon sarısı bir tane istliyordum, fakat sadece mavı vardı, açık mavı. Sam's Club'in içinde sıralar çok uzundu ve Triple J ona ekal Skittles bonbonlarından almadığım için sınır krizi geçiriyordu. İnsanlar bize ilk kez ağlayan bir bebek görüyormuş gibi bakıyorlardı."

"İnsanlar çok kötü," dedi C Nine.

"Bitir şu lanet hikâyeyi, Daisy," dedi Wheat.

"Kapa çeneni, evlat," dedi C Nine. "Devam et, kızım."

"Eve döndük. Limon sarısı bluz yoktu. Bunu söyledim zaten. Çocukları bahçeye bıraktım ve içeri girdim. Girer girmez bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Kokusunu aldım, hissettim. Mutfaktan geçip arka odaya gittim ve oradaydı. Korkunçtu."

"Bunu söyledin," dedi Wheat. "Neydi korkunç olan?"

C Nine Wheat'i sert bir bakışla susturdu.

Daisy yüzündeki yaşları ve burnunu sildi. Rimeli akmış, yüzünde çizgiler oluşturmıştu. "Junior Junior. Yerde kıvrılmış bir biçimde yatıyordu, şu Gumby oyuncakları gibi, bükülebilenlerden. Her yerde kan vardı. Baş parçalanmıştı. Traktörle üzerinden geçilmiş kavunu andırıyordu."

"Tanrım," dedi Charlene. "Ah, Daisy."

Daisy'nin beş yaşındaki oğlu koşarak evin ön tarafına geldi. "Anne, çişim geldi."

"Git bir çalı bul öyleyse!" diye bağırdı Daisy. "Bana acı."

Oğlan koşarak uzaklaştı.

"Sonra yan tarafa baktım ve bir şey vardı..." Daisy parmağını ısırıldı.

"Ne vardı?" diye sordu Charlene.

"Bir zenci."

"Orada duruyor muydu?" diye sordu Wheat.

"Hayır, yatıyordu. Yerde yatıyordu. O da ölüydü. Berbat durumdaydı, yüzü şiş ve ömrümde gördüğüm bütün ölülerden daha ölü."

"Tanrım," dedi Charlene. "Onu Junior Junior mı öldürdü?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Bir şey daha var. Ah, Tanrım Junior Junior'ın hayaları kesilmişti."

"Hasıktır!" dedi Wheat, uzaklaşıp geri dönerek. "Hayaları mı kesilmiş? Taşakları mı? Taşaklarını mı kastediyorsun? Yani ağağı?"

"Öldü, Wheat," dedi Charlene. "Ne önemi var?"

C Nine'nin yüzü ifadesizdi, duygusuz.

Daisy geri çekilip yaşlı kadının yüzüne baktı. "C Nine? C Nine, iyi misin?"

"C Nine?" dedi Wheat.

"Onu tanıdın mı?" diye sordu C Nine.

"Kimi?"

"Zenciye, budala."

"Hayır. O adamı kimse tanıyamazdı, yüzü berbat durumdaydı. Zenci annesi bile tanıyamazdı. Kim olduğunun ne önemi var? Bir zamanlar kim olduğunun. Junior Junior öldü."

"Kapa çeneni, aptal kız," diye çıkıştı C Nine. "Biri beni lanet eve götürsün."

Wheat götürdü.

"Bu da neydi?" diye sordu Daisy Charlene'e.

"Bilmiyorum, bilmiyorum. C Nine'nin sövdüğüne ilk kez tanık oluyorum." Charlene barut rengindeki gökyüzüne baktı, sonra da Daisy'nin boş bakan yüzüne. "Neyse. Ne boktan bir gün. Kanlar temizlendi mi?"

6

Delroy Digby ile Braden Brady polis arabasına yaslanmış devasa Buick 225'ini adli tabip binasının arkasına park etmekte olan Red Jetty'yi seyreliyorlardı. Güneş bulutların arasından sıyrılmaya çalışıyordu.

"Evet?" diye sordu Jetty.

"Her yeri aradık," dedi Brady.

“Binadan uzaklaşıp dere yatağına giden ayak izleri bulduk.”

“İzlerin ne kadar eski olduğunu söylemek güç, fakat hafif birine ait olmalı. En fazla altmış kilo,” dedi Brady.

“Taş çatlasa,” dedi Delroy.

“Bu çok anlamlı değil. O ceset tek başına en az yetmiş kilo gelirdi. Ufak bir kadının ya da iri bir çocuğun onu taşımasına imkân yok. O kapıyı söküp açmasına da.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum, Şerif,” dedi Delroy.

Jetty dönüp binaya baktı. “Jethro parmak izlerini almak için etrafı pudraladı mı?”

“Sanıyorum,” dedi Brady. “Hâlâ orada ama.”

“Siz iki soytarı gidip yapacak bir şeyler bulun.”

“Tamam, patron,” dedi Brady.

Şerif binaya girdiğinde Jethro’yu muayene odasındaki lavaboda ellerini yıkarken buldu. “Tull, işin bitti mi?”

“Evet, efendim. Burada her yerde parmak izleri buldum. Tahmin edebileceğiniz üzere. Burasıyla arka kapının arası tozla kaplıydı.”

“Orada parmak izine rastlamadığını mı söylüyorsun?”

“Yok, hayır. Orada da parmak izleri olduğundan eminim, fakat, dediğim gibi tozla kaplanmış. Toz henüz bozulmamış, bu yüzden toz oluştuktan sonra hiç dokunulmamış.”

“Bana bilgiçlik mi taslıyorsun?” diye sordu Jetty.

“Hayır, efendim.”

“İki yıllık okula gittiğini hepimiz biliyoruz.”

Jethro iç geçirdi. “Neyse, bulduğum parmak izlerinin Doktor Rahip Fondle ve Dill denen arkadaşına ait olduğundan kuşkulaniyorum.”

“Bana sonucu bildir,” dedi Jetty. Başını salladı. “Ne pis iş. Tam bir keşmekeş.”

“Reis, keşmekeş tek sözcük mü yoksa iki sözcük mü?” diye sordu Jethro.

“Ne?”

“Yok bir şey.”
“Karakola dön.”
“Baş üstüne.”

7

Junior Junior'ın ölüm haberi kasabaya hastalık gibi yayıldı. Kayıp siyahi ceset hikâyesi de. Red Jetty arama emri çıkarmanın anlamlı olup olmadığını bilmiyordu, bu yüzden çıkarmadı, resmen çıkarmadı en azından. Ama üç yardımcısına kasabada nöbetleşe devriye gezmelerini söyledi. Siyahi adamın onlara verdiği fotoğrafı, çok da gerekiymiş gibi, bir şekilde yerel *Money Clip* gazetesinin eline geçti. Oradan görüntü haber ajanslarına, oradan da internete ve haber kanallarına düştü. Çılgın bir hikâyeydi, Mississippi, Money sakinlerini delirmiş gibi gösteriyordu, bu da Jetty'yi hasta ediyordu. Vali Philworth Bass'in de canını sıkıyordu.

Bass Jetty'nin ofisinde volta atıyordu. “Böyle bir şeye nasıl izin verdin anlamıyorum.”

“Hangi kısmını anlamıyorsun?” Jetty özel sipariş döner koltuğunda arkasına yaslanıp çizmelerini masanın üzerine koydu.

“Hangi kısmını mı?” dedi Bass. “Senin nezaretinde olan bir ölünün yürüyüp gittiği kısmını. Ölü değildi tabii ki.”

“Fondle ölü olduğunu söyledi.”

“O sahte doktor mu? Kontrol etmedin mi?”

“Benim işim değil. Ayrıca onu görmüş olsaydın ölü olduğunu bilirdin. Fotoğrafı gördün.”

“Evet, gördüm. Kasabadaki herkes gibi ben de gördüm. Çok ölü görünüyordu, bunu kabul ediyorum, fakat değilmiş.”

“Onu torbaya koyarlarken kimse seğirdiğine ya da osurduğuna tanık olmadı. Fakat berbat kokuyordu. Duvarın içinde bir sincap ölmüş gibi. O adam da ölü değil idiyse ben Kızılderiliyim.”

“Kongreden telefonlar alıyorum,” dedi Bass.

“Onu görmüşler mi?”

“Hayır, fakat yardıma ihtiyacımız olup olmadığını soruyorlar, Tallahatchie taşrasının ağaçkakanlarının yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyorlar. Ne diyeyim onlara?”

“Ağaçkakanların her yere baktıklarını fakat yürüyen ölü zenciye bulamadıklarını söyle.”

“Şaka değil bu. Bütün ulusa maskara olduk. Sen, Şerif, eyalet polis teşkilatının gözünde bir soytarısın – hatta ulusal polis teşkilatının gözünde. Bu konuda ne söylemek istersin?”

Jetty bir işe yaramayan tavan vantilatörüne gülümseyip duman halkaları üflüyormuş gibi yaptı. “Vali Bey, burası bağımsız Mississippi eyaleti. Burada polis teşkilatı yok, parasını senin gibi taşralılardan alan benim gibi taşralılar var.”

“Olmayan polis teşkilatı soruşturmayı yürütmene yardım etmesi için birilerini gönderiyor.”

“MBI mı?”

“Hattiesburg’dan geliyorlar. Sabaha burada olacaklar.”

Jetty ayaklarını indirip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Aman ne güzel. Kent polisleri hödüklere yardım etmek için dağ başına geliyorlar. Tasalanma. İyi davranacağım orospu çocuklarına.”

8

Ed Morgan özel arabasını sürmekte ısrar etti. Büronun arabaları normal boydaydı fakat onun bir doksan beş boyunda ve yüz kırk kilo ağırlığındaki cüssesine uygun değillerdi. Yolcu koltuğunda Jim Davis oturuyordu, dirseğini pencereden dışarı çıkarmıştı. Ortalama boyda olmasına rağmen dizleri neredeyse torpido gözüne değiyordu çünkü koltuğu kırık, geri gitmiyordu. Elini açıp rüzgâra bıraktı.

“Klima çalışıyor, biliyorsun,” dedi Ed.

“Bu boka klima mı diyorsun? Köpeğimin soluğu bile bu menfezlerin üflediği havadan daha serindir. Nefret ediyorum bu arabadan.”

“Rahat ama.”

“Bu koltuğu yaptırman gerek. arkaya gıtmıyor ”

“Rahat ama.”

“On yaşında bir Toyota Sienna. Sözlükte *rahat*sız *stütu*ğünün yanında fotoğrafı var. Arka koltukta iki çocuk olmalı diye hıssedi yorum.” Jim arka koltuğa baktı ve Ed’in arkasında gerçekten de bir çocuk koltuğu olduğunu gördü.

“Sıkışmayı sevmem,” dedi Ed.

“Öyleyse neden otuz kilo vermeye çalışmıyorsun. Ben ne ola çağım?”

“Tamam, tamam.”

Ed ile Jim resmen ortak değillerdi, fakat genellikle birlikte çalışırlardı çünkü ikisi de birlikte çalışılması zor tiplerdi. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı aslında, her ne kadar ikisinin de başka birinden hoşlanıp hoşlanmadığı bilinmese de. Her biri ötekinin iyi bir polis olmanın yanı sıra sokak bilgisine sahip olduğunu ve durum riskli ya da tehlikeli bir hal aldığında eyleme geçmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordu.

Jim sigarasını ağzına koydu fakat yakmadı; bırakmaya çalışıyordu. “Hödüklerin kafalarını fena karıştıracağız. Kasabaya annenin arabasıyla girerek filan. Money’ye daha önce hiç gittin mi?”

“Hayır,” dedi Ed, “bu sabaha kadar adını bile duymamıştım. Ve arabamla uğraşma. Rahat. Ne dersen de. Bu orospu çocuğu dört yüz seksen bin kilometre yol yaptı.”

“Senin şişman kıcının her kilosu için üç bin kilometre.”

Ed Jim’e sert bir bakış attı. “Şu lanet dosyayı aç ve bana nasıl bir işin içine dalmak üzere olduğumuzu hatırlat.”

Jim evrak çantasından ince mavi dosyayı çıkarıp açtı. “Yerel hödükler bir ceset kaybetmişler anladığım kadarıyla. Cinayet. Bu fotoğraflar gerçekse dehşet verici. Milam adında beyaz bir adam evinde öldürülmüş. Onu karısı bulmuş. Olay yerinde bir de Siyahi adamın cesedi varmış.”

"İkisini de aynı insan mı öldürmüş?"

"Belirtilmemiş. Beyaz adamın testislerinin kesildiği ve Siyahı adamın yumruğunun içinde olduğu belirtilmiş."

Ed ısıklık çaldı. "Of. Amma sapıkça. Birbirlerini öldürdüler belki? Hangisinin cesedi kayıp?"

"Siyahı adamın. Ya da buradaki tabirle, 'Afrika kökenli Amerikalı bireyin cesedi yanlış yere konmuş gibi görünüyor.'"

"Ölüm nedeni?"

"Belirtilmemiş. İkisi için de. İkisi de öldüresiye dövülmüş," dedi Jim.

"Der misin?" dedi Ed, sürücü koltuğundan ortağının kucağındaki fotoğraflara bakarak.

"Hey, raporu okuyorum. Sen gözlerini yoldan ayırma. Siyahı adamın cesedi morgdan kaybolmuş. Zorla girildiğine dair bir işaret yok."

"Kardeşimiz ölmemiş belli ki," dedi Ed. "Giderken hödüğün taşakları hâlâ avucunda mıymış?"

"Belirtilmemiş."

Ed penceresini biraz indirdi. "Haklısın, içerisi biraz havasız."

"Lanet olsun," dedi Jim. "Siyah adamın durumu çok kötüydü. Ömrümde gördüğüm en ölü orospu çocuğu olduğunu söyleyebilirim."

"Tanrım, bu geceyi bu ağaçkakanların kasabasında geçirmek zorunda kalmayız umarım," dedi Ed, bir zamanlar renkli olduğu anlaşılan *Money'ye Hoş Geldiniz, Görmeye Değer*, tabelasının önünden geçerlerken.

"Dua et."

Bir sonraki tabelada, *Küçük Tallahatchie'den bir kedibalgı çek! Lezizdir! Dinah'ı ziyaret et!* yazıyordu.

"İsa, kurtar beni!" dedi Ed.

"Biraz istediğini biliyorsun," dedi Jim.

"Kapa çeneni." Ed ortağına baktı ve ikisi aynı anda güldüler. "Evet, haklısın."

"Hadi, Wheat, bu evde tuvaleti kullanmak isteyen başkaları da var!" Charlene kapalı kapıya bağırdı. "Ne yapıyorsun orada?"

"O budalaya oradan çıkmasını söyle," dedi C Nine. Yürüteç leydi şimdi. Tekerlekli sandalye banyo kapısından sığmıyordu. "O budalaya işemem ve iki numarayı yapmam gerektiğini söyle."

"Hot Mama Yeller, fena halde işemem gerek," dedi küçük Wheat Junior.

"Dışarı çık ve çalılara işe," diye bağırdı Charlene. Kapıyı yumrukladı yine. "Wheat?"

"Ben hiçbir şey duymuyorum," dedi C Nine.

"Bir sorun var," dedi Charlene. "Çocuklar siz dışarı çıkın," dedi üç kızına. Sonra ön kapının yanındaki dolaba gidip tel bir askı aldı. "Wheat içeri giriyorum." Askıyı düzleştirdi ve kulpun üzerindeki deliğe soktu. Tık etti.

"Oldu," dedi C Nine.

Charlene kapıyı itti fakat kapı direndi. "Lanet olsun," dedi. "Açılmıyor."

"Daha sert it, kız," dedi C Nine.

"Kilom belli," dedi Charlene.

"Hafif sayılmazsın."

"Kancık," diye mırıldandı Charlene.

"Ne dedin?"

"Boş ver." Charlene ayağını güç almak için karşı duvara yasladı ve kapıyı birkaç santim itmeyi başardı.

"Yerde kan var!" dedi C Nine. "Ah, Tanrım!"

"Wheat!" diye haykırdı Charlene. "Wheat, sevgilim." Kapıyı birkaç santim daha itip başını bakmak için içeri sokmayı başardı. Bir çılgılık attı. "Ah, lanet olsun, Tanrım!"

"Diline dikkat et!" dedi C Nine.

"Siktir git, ihtiyar. Wheat öldü!"

"Ne? Ah, Tanrım!"

Charlene mutfak duvarındaki telefona koştu. "Kocam helada ve ölmüş," dedi. "Nickel Road'un sonunda oturuyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Orada ölmüş. Öldüğünü düşünüyorum. Ölmüş görünüyor, hiç şüphe yok. Her yer kan!"

C Nine banyo kapısına yaslanmıştı, bir eli yürütecini üzerindeydi hâlâ. "Wheat? Kalk."

Kızlarından biri mutfağa girip, "Ne oldu Hot Mama Yeller?" diye sordu. "Wheat'te bir sorun mu var?"

"Dışarı çık, Lulabelle!"

Charlene banyoya geri koşup kapıyı biraz daha itti.

"Biraz daha güçlü it, kız," dedi C Nine.

"Neden bana yardım etmiyorsun?" dedi Charlene.

C Nine yürütecini bıraktı ve iki avucunu kapının üstüne dayadı, fakat yararı olmadı. "Ah, Tanrım."

10

Delroy Digby ile Braden Brady polis karakolundan hızla çıktılar. Brady Ed Morgan ile çarpışıp geri düştü. O anda öfkeleni, sonra adamın cüssesini fark etti.

"Hadi, Brady," dedi Delroy. "Gitmemiz gerek."

Ed ile Jim kötü aydınlatılmış karakola girdiler. Onları zincirli kedi gözü gözlüğü takmış uzun boylu, dar omuzlu bir kadın karşıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim beyler?" diye sordu.

"Şerif Jetty ile görüşmek için geldik," dedi Jim.

"Ofisinde olup olmadığına bakmam gerek." Kadın şerifin kapısını açıp ofisine gitti ve, "Sizinle görüşmeye gelmiş iki kişi var. Ofisinizde misiniz?" dedi.

"Artık ofisimde olmak zorundayım, değil mi?" dedi Jetty. Kapının eşliğine yürüdü. İki adamı görünce bir an şaşkınlık geçirdi, fakat çabuk toparlandı. "Siz Hattiesburg'dan mı geldiniz?"

"Ben Özel Dedektif Jim Davis, bu da Özel Dedektif Ed Morgan. MBI."

"Özel dedektifler," diye tekrarladı Jetty.

"Sadece Siyahi olduğumuz için değil," dedi Jim. "Fakat bu da doğru, çünkü öyleyiz."

Bu Jetty'yi hazırlıksız yakaladı. Ona doğumda verilmiş adı gerçekten Hattie Berg olan sekreter aniden kıkırdadı.

"Telefonun başına dön, Hattie," dedi Jetty.

"Evet, Şerif."

"İçeri girin." Jetty adamları ofisine davet etti. "Size ikram edebileceğim bir şey olsaydı keşke ama yok."

"Burada gözlemlediğim ani heyecan neye dairdi?" diye sordu Ed. "Yardımcılarınız öyle bir acele içindeydi ki az kalsın bizi ezeceklerdi."

"Henüz bilmiyorum. Az önce bir telefon geldi." Jetty oturmalarını işaret etti.

"Hemen konuya girelim," dedi Jim. "Elinizde ne var?"

"Hiçbir şey yok. Kodamanlar sizi bu yüzden gönderdiler. Dosyayı okumuşsunuzdur."

"Okuduk," dedi Jim.

"Afrika kökenli Amerikalı olmemişti tabii ki," dedi Ed.

"Onu görmediniz," dedi Jetty.

"Fotografı ölü göründüğünü kabul etmem gerekir," dedi Jim. "Fakat ölü görünmekle ölü olmak aynı şey değil."

"Bu bilgi için teşekkür ederim," dedi Jetty.

"Adamın parmak izini aldınız mı?" diye sordu Ed.

"Evet, bir şey çıkmadı."

"Adamın eşkaline uyan herhangi bir kayıp ilanı var mı?" diye sordu Ed. "Bir yetmiş boyunda, Siyahi, lacivert takım elbiseli, ölü."

Jetty başını salladı. "Burada kayıp kimse yok, yaşayan ya da ölü. Bildirilecek genel bir tarif olduğu söylenemez zaten." Jetty önce Ed'e, sonra da Jim'e baktı. "Gıdip olay yerini görmek ister misiniz?"

Jim Ed'e baktı. "Buraya kadar gelmişken."

Jetty bir sigara yaktı. "Çünkü biz hödükler bir şeyleri ıskalama olabiliriz."

Ed Jim'e baktı. "Haklı."

"Doğru söze ne denir."

"Evet."

"Ukala herifler," dedi Jetty.

"Kibirli demek istedi. Sence de *kibirli* demek istemedi mi? Öyle demediği halde ben öyle duydum," dedi Jim Ed'e.

"Evet, öyle demek istedi," dedi Ed. "Duyduğum bundan ibaret değil. Şerif, söylemediğinizi düşündüğüm şeyi söylemediniz, değil mi?"

"Sizin tavır sorunuz var," dedi Jetty.

"En azından," dedi Jim.

11

"Banyoda," dedi Charlene şerif yardımcılarına.

C Nine salonda tekerlekli sandalyesinde oturuyor, ağlıyor, titriyor, ileri geri sallanıyordu.

"Sence ölü mü?" diye sordu Brady, Charlene'i izleyerek.

"Yerde yatıyor ve kapının açılmasını engelliyor, onu kıpırdatamadım," dedi Charlene. "Uzun zamandır içeride."

Delroy kapıya geldiğinde başını aralıktan sokup bakmaya çalıştı. "Çok fazla kan var, başka bir şey göremiyorum. Bana bir el ver, Brady."

Şerif yardımcıları kapıya yaslandılar. Önce sert bir dirençle karşılaştılar, sonra kapı hızla açıldı, Wheat'in bedeni ikiye kırılıp yere düşmüş gibi. Oda bok ve diş macunu kokuyordu.

Delroy içeri girdi. "Allah benim belamı versin," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Charlene, öne çıkarak.

"Buraya girmesine izin verme," dedi Delroy Brady'ye.

Brady Charlene'i geri çekti. "Ne oldu?" diye sordu Delroy'a.

"Allah benim belamı versin," dedi Delroy yine.

"Bunu tekrarlayıp durma," dedi Brady. "Ölmüş mü?"

"Evet, ölmüş."

Charlene bir çığlık attı. Bu C Nine'nin öteki odada çığlık atmasına neden oldu. "Ne oldu?" diye haykırdı Charlene.

"Tanrım," dedi Delroy.

"Şuradan çıkıp bakmama izin verir misin?" dedi Brady.

Delroy banyodan çıktı ve Brady'nin yerini alıp Charlene'i geri tuttu.

Brady su altına dalacakmış gibi derin bir nefes aldıktan sonra banyoya girdi. "Hassiktir!"

"Ne oldu?" diye haykırdı Charlene yine.

"Şerifi ara, Delroy. Hemen."

12

Şerif MBI ajanlarını karakoldan çıkarırken Hattie arkasından seslendi. "Şimdi Delroy aradı," dedi. "Hemen Wheat Bryant'ın evine gitmenizi istiyor."

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır. Oldukça heyecanlıydı ama."

"Ateş altında mıydı?"

"Sanmıyorum," dedi Hattie. "Çatışmaya girdiğine dair bir şey söylemedi. Silah sesi de duymadım."

Jetty Ed ile Jim'e döndü. "Siz ikiniz neden gidip öğle yemeği yemiyorsunuz? Benim ilgilenmem gereken bir durum var."

"Sana eşlik etmemizi ister misin?"

"Hayır, gerek yok, Özel Dedektifler, bız halkahakları kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

"Biraz müstehzi bir tonu var, değil mi?" diye sordu Jim Ed'e.

"Biraz," dedi Ed. "Öğle yemeğine hayır demem ama."

Jim Ed'e gülümsedi.

"İşte kartvizitim," dedi Ed şerife. "Telefon numaram yazılı. Bizi hazır olduğunda ara."

"Arayacağım dan emin olabilirsiniz," dedi Jetty.

13

Dinah'nın uzun tezgâhının sonundaki yazarkasasının arkasında beyaz pantolon ve çadırı andıran bir önlük giymiş iri Beyaz bir kadının büyük bir fotoğrafı vardı. Önlüğünün üzerine büyük kırmızı bir *D* harfi, altına da *Şişman ve Mutlu* yazısı işlenmişti.

İçerisi dolu sayılırdı. Girdiklerinde Siyahi bir çift onları başlarıyla selamladı. Ed ile Jim tezgâha oturup birer mönü kaptılar.

Narin, güler yüzlü garson kız kahve demliğiyle yanlarına geldi. "Kahve ister misiniz?"

"Lütfen," dedi Ed.

Jim fincanını kıza doğru itti. "Dinah bu olsa gerek," dedi, başıyla fotoğrafı işaret ederek.

"Hayır, o Delores. Burayı uzun zaman önce açtı. Ben doğmadan önce. Kimse yayınbalığını onun gibi kızartamazmış, dediklerine göre. İmlası çok kötüymüş."

"Anlaşıldı," dedi Ed.

"Siz iki entelektüel ne yemek istersiniz?" diye sordu kız.

"Ben kendimi yayınbalığını denemek zorunda hissediyorum," dedi Ed. "Söylesene, kızartma mı?"

"Kızartma. Anjiyoplastiyle birlikte servis ediliyor."

Ed ile Jim güldüler.

Jim garson kızın yakalığındaki adına baktı: Dixie. "Her nedense gerçek adının bu olmadığını düşünüyorum."

"Haklısın," dedi kız. "Dixie Gertrude'dan daha çok bahşış topluyor."

"Burasıyla fevkalade uyumsuz görünüyorsun Gertrude," dedi Jim. "Umarım biz de öyle görünüyoruz."

"Yerinde bir tespit," dedi Gertrude. "Ne yemek istersin?"

"Kuru fasulye nasıl?" diye sordu Jim.

"Kuru fasulye sever misin?"

"Evet, severim."

"Öyleyse buranın kuru fasulyesinden nefret edersin. Yayınbalığı mı hamburger mi?"

"Peynirli burger," dedi Jim.

"Peynir sever misin?" diye sordu Gertrude.

"Hamburger."

"Akıllı bir seçim. Sen?" diye sordu Ed'e.

"Yayınbalığı."

"Hemen geliyor." Kız dönüp mutfağa gitti.

"Hoş kız," dedi Jim.

"Sana Mississippi'nin Money kasabasında olduğumuzu hatırlatabilir miyim? Tekrarlamakta yarar görüyorum: Money, Mississippi. Burada önemli olan sözcük *Mississippi*. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Yirmi birinci yüzyıldayız," dedi Jim.

"Evet, sen bunu Trump kepleri giymiş puştlara söyle."

"Bu mekânda biraz renk var en azından. Bizden başka demek istiyorum." Jim duvarlara baktı. Ellili ve altmışlı yılların fotoğrafları ile teneke kutuda satılan ürünlerin reklamlarıyla kaplıydılar: Nehi soda, Blue Ribbon kurşık kurabiye. Bir de Elvis Presley ile Billy Graham'ın tuhaf bir biçimde renklendirilmiş fotoğrafları.

"Biz de klişe miyiz öyleyse?" diye sordu Jim.

"Hayır, biz dinozoruz ama klişe değiliz."

Gertrude yemekleri getirdi.

“Ne kadar çabuk,” dedi Ed.

“Balığı önceden tutmuştuk,” dedi Gertrude. “Siz ikiniz Money’de ne arıyorsunuz?”

“Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama polisiz,” dedi Jim.

“Bunu bana söylemekten neden nefret ediyorsun?”

Jim kahvesinden bir yudum alıp fincanı tezgâha koydu. “Çünkü insanlar polisleri ya severler ya da onlardan nefret ederler. Benim deneyimime göre ilginç insanların çoğu polislerden nefret eder. Yahu ben polisim ve ben bile polislerden nefret ederim.”

“Ben de,” dedi Ed. “Ben özellikle ondan nefret ederim. Bazen kendimden de nefret ederim.”

“Demek beni ilginç buluyorsun?” dedi Gertrude Jim’e.

Jim Ed’e yakalanmış gibi baktı, sonra, “Bu doğru galiba,” dedi.

“Sana ekstra kızarmış patates getireceğim.”

“Sana dikkatli olmanı söylüyorum,” dedi Ed.

“Cazibe yayıyorum, elimde değil,” dedi Jim.

“Bana, kendine ve belki Dixie’ye bir iyilik yapıp bu kadar çok cazibe yaymamaya çalış.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Jim. “Sen de fazla yağlı yemeye bak.”

14

Jetty arabasını çakılların üzerinde bir çatırtıyla durdurduğunda Delroy ön bahçede bekliyordu. Şerif yardımcısı şerifi karşılamaya giderken heyecanı açıkça belli oluyordu.

“Nedir bu kadar acil olan?” diye sordu Jetty.

“Bir tane daha.”

“Bir tane daha ne?”

“Bir cinayet daha. Wheat Bryant.”

Jetty başını sallayıp eve alev almış gibi baktı. “Ne lan bu?”

"Bu kadarla kalmıyor," dedi Delroy.

"Başka ne var?"

"Görmek gerek."

"Benimle oyun oynama, Digby."

"Gerçekten, Şerif, bunu gözlerinle görmek gerek."

Jetty Delroy'u izleyerek ön kapıdan eve girdi ve ağlamaya devam eden C. Nine'nin yanından geçti. Charlene banyonun karşısındaki duvara yaslanmıştı.

"Wheat, Şerif. Wheat öldü," dedi Charlene.

"Üzgünüm," dedi Jetty. "Sen dışarı çık ve çocuklarınla ilgilen. Biz gerisini hallederiz."

"Öyle yapacağım. İçerideki Wheat, Şerif. Kocam. Çok üşüyorum." Çıplak kollarını sarı bluzunun üzerinde kavuşturdu. "Bir kazak giyip çocuklarımla ilgileneceğim dediğin gibi."

"Öyle yap," dedi Jetty. Charlene gittikten sonra şerif banyoya girdi. Çizmesi kanın üzerinde hafiften kaydı, sonra donakaldı.

"Gördün mü?" dedi Delroy.

"Bu nasıl hastalıklı bir domuz boku arkadaş?" dedi Jetty.

Wheat'in görüntüsü kesinlikle rahatsız ediciydi, kan içinde ve ölü, boynuna aynı Junior Junior'da olduğu gibi dikenli tel dolanmış. Fakat küvette, sırtını musluklara dayamış, Junior Junior Milam'ın yanında bulunan aynı Siyahi adam oturuyordu. Tanınmayacak hale gelinceye kadar dövülmüş Siyahi adam, üzerinde aynı çamurlu lacivert takım elbise, kanlı ve sıkılmış Siyahi yumruğunun içinde bir takım erbezi daha.

"Neler oluyor, Şerif?" diye sordu Brady.

"Bilmiyorum." Jetty odadan çıktı ve Delroy'a uzun uzun baktı. "Jethro'ya gelip yine parmak izi almasını ve fotoğraf çekmesini söyle. Fondle'ı da ara."

"Ne diyeyim?"

"Tannm, Delroy. Adam adli tabip. Onu neden çağırdığınızı bilecektir."

"Hayır, şu banyodaki zenci için ne diyeyim?" dedi Delroy.

“Ondan bahsetme,” dedi Jetty. “Kasabada özel dedektif istemiyo-
rum. Kayıp cesedi bulduk.”

“Karakoldan çıkarken karşılaştığımız adamlar özel dedektif miy-
dı?” diye sordu Brady.

“Kent polisi,” dedi şerif. “Kapı kulpuna yapışmış sümük gibi kay-
gan tipler. Ukala. Bizi hödük olarak görüyorlar.”

“Onlara kasabadan çıkış yolunu göstermemizi ister misin?” diye
sordu Brady. “Bir daha giremesinler?”

“Kapa çeneni, Brady.”

“O ölü adam buraya nasıl geldi?” diye sordu Delroy.

Jetty cevap vermedi. “Kahretsin.” Şerif tekrar eve girip banyoya
gitti. Delroy ile Brady şerifi izlediler.

“Ne oldu, Şerif?” diye sordu Brady.

“Zencinin nabzını kontrol ettiniz mi?”

“Ben etmedim,” dedi Brady. “Sen, Delroy?”

“Hayır. Ona dokunmaya korkuyorum.”

Jetty küvetin yanına diz çöktü, dizi yerdeki kana değdi. Parmağını
Siyahi adamın boğazına koydu.

“Yok bir şey. Adam buz kesmiş.”

“Gerçekten ölü öyleyse,” dedi Delroy.

“Gerçekten ölü.”

15

Jim Davis telefonunu cebine koydu. “Arayan Money, Mississippi’den
Şerif Red Jetty, bize kayıp Afro-Amerikalı adamı bulduklarını ve
bundan böyle yardımımıza ihtiyaç duymayacağını söyledi.”

“Adamı nerede bulduklarını söyledi mi?” diye sordu Ed.

“Hayır.”

“Canlı ya da ölü bulduklarına dair bir şey söyledi mi?”

“Hayır.”

"Hattiesburg'a geri dönmeden önce karakola uğrayıp duruma bakmak ister misin?"

"Evet."

Ed yarısı yenmiş turtasını itti. "Ben de."

Jim cömert bir bahşış bıraktı. "Hoşça kal, Dixie. Teşekkürler."

"Bana adlarınızı söylemediniz," dedi Gertrude.

"Bu Ed. Ben de Jim."

Gertrude başını salladı. "Gene bekleriz."

"Başına iş açıp kendini vurduracaksın," dedi Ed sokağa çıktıklarında. "Manyak bir kocası ya da sevgilisi olabilir. Biliyorsun, silahlı bir hōdük."

"Bu gereksiz."

16

Doktor Rahip Fondle ikinci cinayet yerini gördüğünde romatizmal dizlerinin üzerine çöküp dua etmeye başladı, özellikle ölü Siyahi adamı gördüğünde. "Yüce Tanrım, bir planın olduğunu biliyorum, fakat bize gönderip durduğun bu yabancı zenci biz zavallı ölümlü beyazların ödünü patlatıyor. O bir alamet mi, Tanrım, bir işaret mi, yoksa şeytan mı, onu hermen parçalarına ayırıp yakmamız mı gerekiyor? Yüce Tanrım, aramızda en iyilerini almak istemediğin çok açık, Wheat ile Junior Junior'ı seçtiğine göre, fakat yine de çok korkuyoruz burada. Bu yüzden açık bir işaret çok makbule geçecek. Amin."

"Bitmedi mi hâlâ?" diye sordu Jetty.

"Bitti."

"İkisinin de ölmüş olduğundan emin misin?" diye sordu Şerif. "Bu sefer onları muayene ettin mi, onlara dokundun mu?"

"Evet, ettim. Evet, ikisi de ölü."

"Onları kamyonete koyup buradan götürelim, aile de yasını tutsun," dedi Jetty.

Detrov ile Brady Wheat'in cesedini aileye saygı olarak başına kadar örttüler ve fermuarı çekip banyodan çıkardılar. Yine de balkonda durmuş ağlayan Charlene, dört çocuk ve C Nine'nin yanından geçmek zorundaydılar. Yanlarında tek ceset torbası vardı ve Siyahi adamı örtmek için bir neden göremediler, boynunun ve kafasının korkunç bir biçimde deforme olmuş olmasına rağmen. Adamın görüntüsü çocukların ve Charlene'in dehşet içinde çığlık atmalarına neden oldu, fakat C Nine hiç ses çıkarmadı. Sandalyesinde donup kaldı ve giysi mankeni gibi boşluğa baktı, alt dudağı sarkmış, parmaklarını tekerlekli sandalyesinin kolluklarındaki çatlak ve yarıklarla dolamış.

"C Nine, iyi misin?" diye sordu Charlene.

"C Nine, C Nine," diye seslendi çocuklar.

Charlene onu sarstı. "C Nine, kendine gel." Yaşlı kadının yüzüne bir tokat attı. Kadın tepki vermedi. Charlene bahçeye seslendi. "Rahip Doktor Fondle! Rahip Doktor Fondle!"

"Evet?"

"C Nine'ye bir şey oldu."

Fondle tekrar balkona çıkıp yaşlı kadını muayene etti, nabzını kontrol etti, gözbebeklerine baktı.

"Öldü mü?" diye sordu Charlene.

"Yaşıyor. Tepki vermiyor, fakat yaşıyor." Rahip bir kez daha kadının gözbebeklerine baktı. "Ona nasıl hitap ediyorsunuz?"

"Ona C Nine diyoruz," dedi Lulabelle.

"C Nine mi?" dedi Fondle. "Şokta sanıyorum. Nasıl olmasın? Oğlu hunharca öldürüldü ve iğdiş edildi, hem de sadece ölü ilan edilmekle kalmayıp oğlunun ölüsünün yanında bulunan yabancı bir zenci tarafından." Rahip duraklayıp Charlene'e baktı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Onu içeri götür, yatağına yatır ve yarın daha iyi olup olmadığına bak."

"Teşekkür ederim," dedi Charlene.

“Artık size ihtiyacım olmadığını söylediğimi sanıyordum,” dedi Şerif Jetty, karakola girip Ed Morgan ile Jim Davis’i gördüğünde. “Kayıp ölü adamımızı bulduk ve bu kez ölü olduğuna hiç şüphe yok.”

“Raporumuz açısından soruyorum,” dedi Ed, “bize cesedi nerede bulduğunuzu söyleyebilir misin?”

Jetty odada etrafına bakındı. “Ofisime gelin.” Jim ile Ed onu izlediler. “Kapıyı kapatın.”

Jim kapıyı kapattı.

Jetty pencereden dışarı baktı, sonra perdeyi çekti. “Onu bir başka cinayet mahallinde bulduk. Korkunç bir cinayet, aynı öteki gibi. Elinde maktulün taşaklarını tutuyordu, aynı öteki cinayette olduğu gibi.”

“Katilin o adam olduğundan emin misin?”

“Başka kim olabilir? Yumruğunun içinde bir başka adamın hayalarını tutuyordu. Bu kez aile evinin banyosunda. Tek kapı var, pencere yok. Karısı, çocukları ve annesi o esnada evdeymişler.”

“Eve girdiğini gören var mı?”

“Hayır. Kimse bir bok görmemiş.”

“Onu kimse görmediyse fark edilmemiş üçüncü bir kişi olamaz mıydı?” diye sordu Jim.

“Bilmiyorum, *Özel Dedektifler*.”

“Bu işin nasıl gelişeceğini biliyorsun, Şerif,” dedi Ed. “Biz Hattiesburg’a geri döneceğiz ve amirlerimiz bizden buraya tekrar gelip bu işi çözmemizi isteyecekler.”

“Aslında benim amirlerim yok,” dedi Jim.

“Siz ikiniz gerçekten gülünçsünüz,” dedi Jetty. “Bana ne diyorsun? Kanıt mı görmek istiyorsun?”

“Bir de olay yerini,” dedi Ed.

“Bunu başta neden söylemedin? Olay yerlerinin ikisi de halihazırda temizlendi, pırl pırl olmamıştır gerçi, bundan eminim.”

“Yine de bir göz atmak isteriz,” dedi Jim.

“Siz bu konuda ciddisiniz,” dedi Jetty bir sigara yakarak. “Buranın Money, Mississippi olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Ed.

“Burası kent değil. Kahretsin, burası yirmi birinci yüzyıl bile değil. Yirminci yüzyıla yeni girdik, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Fakat bu sizin işiniz. Yardımcılarımdan biri sizi götürsün.” Telefonun ahizesini kaldırdı. “Hattie, Delroy’a buraya gelmesini söyle.”

“Yardımcınızın bizimle gelmemesini yeğleriz,” dedi Jim. “Üstünüze alınmayın. Yalnızken daha iyi çalışırız.”

“Daha iyi çalışırsınız demek?” Jetty gözlerini onlara dikti. “Siz beni dinlemiyor musunuz? Burası M-İ-kıvrık harf-kıvrık harf-İ-kıvrık harf-kıvrık harf-İ-P-P-İ.”

“Yardımcınıza ihtiyacımız yok,” dedi Ed. “Fakat şarkıyı sevdim.”

O anda kapı açıldı ve Delroy başını uzattı.

“Boş ver,” dedi Şerif ona. “Git devriyeye filan çık. Brady’ye köprüde hız tuzağı kurmasını söyle.”

“Başüstüne.”

Kapının kapanmasıyla Hattie’nin tekrar açması bir oldu. “Rahip Doktor Fondle telefonda. Canı sıkkın gibi.”

Jetty ahizeyi kaldırdı, dinledi, sonra yerine koydu.

“Ne oldu?” diye sordu Ed, şerifin yüzüne bakarak.

“Bizim saygın adli tabibimiz,” dedi Jetty. “Zenci adamımızı yine kaybettiğimiz anlaşılıyor.”

18

Charlene Bryant o gece ağlayan çocuklarını uyutmayı bir şekilde başardı. C Nine yatağındaydı hâlâ, sıvası çatlamış tavana bakıyor, hiçbirinin anlayamadığı bir şeyi tekrarlayıp duruyordu.

Charlene mutfak lavabosunda yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamıştı. Banyoyu kullanmaya cesaret edemiyordu. Çocukları bahçede ıstırmıştı, şimdi de yorganın içine gömülmüşlerdi. Kendini banyoya girip yerleri ve küveti çamaşır suyuyla ovmaya hazırlıyordu, fakat harçta sonsuza dek bir pembelik kalacağını biliyordu, temiz olmadığından değil, ama pembe değildi en azından.

“Ah, Wheat, neler oldu burada?” dedi. Balkondaymış gibi diz çöktü, onu gören biri dua ettiğini sanırdı, fakat Wheat ile konuşuyordu, ölmüş olmasına rağmen. Wheat onu hayattayken de bu kadar duymuştu muhtemelen. “O zenci adam seni öldürdü mü? Sen mi onu öldürdün? Onu tanıyor muydun? Taşakların neden onun elindeydi? En çok bunu bilmek istiyorum. Yoksa gizlice biraz o biçimdin ve adam senin sevgilin miydi? Seni yargılamam, sadece bilmek istiyorum. Bu olasılık seni çok daha ilginç biri kılar. Senin o yanını bilmiş olsaydım keşke. C Nine adamı dışarı çıkarırlarken onu tanıyormuş gibi davrandı. Heykel gibi kalakaldı. Senin eşcinsel olduğunu biliyor muydu? Biliyorsa da hiç belli etmedi. Sensiz devam etmek güç olmayacak, onun için kaygılanma. Eve tek kurşu getirmiyordun zaten, bir kez olsun bulaşık yıkamadın, boklu çocuk bezi değiştirmedin. Yatağında sıcak bir bedendin yine de. Son zamanlarda dokunduğum bir beden değildin, ama yine de yatağımdaydın. Televizyonda güreş müsabakalarını izleyiş biçiminden eşcinsel olduğundan kuşkulanmam gerekirdi. Siyahi adamlara dair söylenen doğru mu? Bunu cevaplama. Ah, Wheat, şimdi neredesin? Tanrım, lütfen benim Wheat’imi kolla, gerçi yanında olduğundan da emin değilim. Lütfen kanın küvet fayanslarını lekelemesine izin verme. Harçtaki pembeliğe katlanabilirim, fakat o küvete oturmak zorundayız. Amin.” Sonunda dua olduğu anlaşıldı. Ayağa kalkıp dizlerini tokatladı.

Çamaşır suyuyla fırçayı alarak banyoya döndü.

Makip Doktor Fondle ofisinin önündeki yamru yumru kaldırımında yolda atıyor. başını sallayarak kendi kendine konuşuyordu. Başını kaldırdığında Şerif Jetty'nin arabasından inmekte olduğunu gördü. MBI dedektifleri şerifi kendi arabalarıyla izlemişlerdi.

Fondle hemen konuşmaya başladı. "Muayene ettim o zen..." Kendini toparladı. "Stetoskobumla adamın göğsünü bile dinledim. Hiç ses yoktu, lanet olası -beni bağışla, Tanrım- tek ses bile yoktu. Sen bunu yaptığımıza tanık oldun Jetty. Sonra onu minibüse taşıdık. Brady ile Delroy onu arkaya koydular. Jethro kapıyı kapattı. Buraya gelirken yolda bir kez bile durmadık. Dill sürüyordu ve ben hemen yanında oturuyordum."

"Sadede gel be adam," dedi Jetty.

"Kapıyı açtık, Dill ve ben, ne bulduk sence!" diye sordu Fondle. "Evet? Ne düşünüyorsun?"

"Söyle artık," dedi Jetty.

"Torbalanmış tek ceset. Ceset torbasını açıp iki ceset var mı diye içine bile baktım. Ama hayır, tek bir ceset, sadece Beyaz adamın cesedi vardı. Zen... Siyahi adam kayıp. Yine."

"Yolda hiç durmadın, öyle mi?" diye sordu Jetty.

Fondle başını salladı. "Yardımcın yol boyunca bizi izledi. Ona sorabilirsin."

"Jethro!" diye seslendi şerif.

"Buyur Şerif?"

"Yol boyunca minibüsün arkasında mıydın?"

"Evet, efendim. Yolun büyük kısmında, en azından. Bir ara aramıza bir yük treni girdi, bir dakika filan sürdü, çok uzun bir tren değildi."

"Pekâlâ."

"Fondle, bu adamlar MBI'dan," dedi Jetty. "Kayıp cesedi bulmamıza yardım etmek için Hattiesburg'dan geldiler." Jetty dönüp Ed'e ve Jim'e baktı. "Bana özel dedektif olduklarını söylediler."

“Öyledirler umarım,” dedi Fondle.

“Bize minibüsü göster,” dedi Ed.

“Şurada,” dedi Fondle işaret ederek.

Ed ile Jim, Fondle ile Jetty’den uzaklaşıp eski Ford Econoline minibüsün yanına gittiler. “Bu çok çılgınca bir iş,” dedi Jim ortağına.

“Bak bunda haklısın,” dedi Ed.

“Bu akraba evliliği mahsulü hödük orospu çocuklarının ödümü patlattıklarını da söylemem gerek,” diye fısıldadı Jim.

Minibüse baktılar, içine, kapılara, altına. Jim kapıları tekrar tekrar açıp kapattı, menteşelerini kontrol etti. Arka kapı sıkışmıştı, açmak için bütün minibüsün sallanmasına neden olacak kadar sert çekmek gerekiyordu. “Sürücü ya da yolcu fark etmeden birinin buraya girmesi olanaksız.”

“Şerif yardımcısının onları izlediğini de unutmayalım.”

“Şerif Jetty,” diye seslendi Jim.

Jetty yanlarına gitti.

“İkinci cinayet mahallinde Siyahi adamın fotoğraflarını çektiniz mi?” diye sordu Jim. “Aynı adam olduğundan emin misin?”

“Aynı adam,” dedi Jetty, uyuz olmuş bir biçimde. “Jethro, fotoğraf makineni al ve özel dedektiflere olay yerinin fotoğraflarını göster.”

“Baş üstüne.”

Jethro arabasına yürüdü, arka kapıyı açtı, dijital fotoğraf makinesini alıp yanlarına geldi.

“Göster onlara fotoğrafları,” dedi Jetty.

Jethro makineyi kurcalarken Jim ile Ed omzunun üzerinden baktılar. “Affedersiniz, bu kız arkadaşım.”

“Tebrikler,” dedi Jim.

Jethro fotoğrafları kaydardı. “Bu Wheat Bryant. Ölmüş olduğunu görebilirsiniz, tel örgü boğazını yırtmış. Çok acımış olmalı, değil mi? Yerde ve tuvalette kan var.”

“Gayet ayrıntılı,” dedi Ed.

“Teşekkür ederim,” dedi Jethro. “İşte Siyahi adam.”

Ed Jim'e başını salladı. "Aynı adam."

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Jethro dedektiflere. "Benim buradaki insanlara benzemediğimi bilmenizi isterim."

"Öyle mi?" dedi Jim.

"İki yıllık üniversiteye gittim."

"Aferin," dedi Ed.

"Ben ne düşünüyorum biliyor musunuz?"

"Umarım bilmiyorumdur," dedi Jim.

"Ne?"

"Onu ciddiye alma," dedi Ed. "Bana ne düşündüğünü söyle, Jethro. Adın Jethro, değil mi?"

Jethro dinleyen var mı diye arkasına baktı. "Sanıyorum burada hepimiz toplu isteri geçiriyoruz. İki cinayet mahallinde de Siyahi adam yoktu, anlıyor musunuz? Bu beldenin insanları Siyahilerden o kadar korkuyorlar ki her yerde onları görüyorlar. Her yerde Siyahi adamlar var tabii ki, ama ölü değil. Bu ölü adam gibi değil."

"Bu fotoğrafları nasıl açıklıyorsun?" diye sordu Ed.

"Bunu henüz çözemedim."

"Güzel teori ama," dedi Jim. "Üzerinde çalışmaya devam et."

"Evet, efendim."

Dedektifler Jethro'nun gidişini izledikten sonra Jetty ile Fondle'a katıldılar.

"Hayatlarımızla ne yapıyoruz?" diye sordu Jim.

"Bir bilsem."

İçeride Dill iki Siyahi adamın kim olduklarını öğrenmişti ve yardım etmeye istekli görünüyordu. Siyahi ya da MBI'dan olmalarından da pek etkilenmemiş görünüyordu. Her şeyden çok Money'li olmayan biriyle konuşma fırsatı bulduğu için seviniyormuş gibi bir hali vardı.

"Orospu çocuğu hayalet," dedi Dill. "Başka izahı yok, hayalet."

"Bunu nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Ed.

Dill ona şaşkınlıkla baktı ve soruyu yanıtlamaya değer bulmadı.

Jim eliyle koridoru işaret etti. "Bir hayalet kapıyı açmaya neden ihtiyaç duyar?"

"Sen hayalet uzmanı mısın?" diye sordu Dill.

"Anlaşıldı," dedi Jim.

"Sen de iki yıllık üniversiteye mi gittin?" diye sordu Ed.

"Auburn'da üç yıl. Jethro iki yıllık üniversiteyi üniversite sanıyor. Ben bu foseptik çukuruna annem yüzünden döndüm?"

"Hasta mı?" diye sordu Ed.

"Şişman. Çok şişman. Yerinden kalkamıyor." Dill Ed'in göbeğine baktı.

Ed gırtlakını temizledi.

"Hiç hayalet gördün mü?" diye sordu Jim, konuyu değiştirmek için. "Yani gerçek hayatta?"

"Evet, dün ve bugün."

"Ondan önce?"

"Hayır."

"Cesedin kaybolduğunu kim fark etti?" diye sordu Ed.

"Fondle," dedi Dill.

"Fondle hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Jim.

Dill duyma mesafesinde biri bulunmadığından emin olmak için omzunun üzerinden arkasına baktı. "Tek kanatlı bir sinekten daha çatlak."

"Bu çok şiirsel," dedi Jim.

"Auburn'da yaratıcı yazı bölümünden mezun oldum. Şiir. Her zaman Beat şairi olmak istedim. Yanlış kuşak. Şimdi ölü insanları çekmecelere koyuyorum. Meselenin özüne inersen aynı şey galiba."

Ed ile Jim bakıştılar.

"Teşekkürler, Dill," dedi Ed.

Dill onları koridorda bıraktı.

"Pekâlâ, bu kadar yayınbalığı bana yetti," dedi Ed.

"Görecek bir şey yok burada," dedi Jim.

Jim ile Ed Daisy Milam'ın evinin önüne park ettiklerinde gördükleri ilk şey bir domuz yavrusunu kovalayan bir oğlan ve bir kız çocuğu oldu. Daisy ön balkonun ahşap basamaklarına oturmuştu, yeni yürümeye başlamış ilgisiz oğlunun ağzına bir Fig Newton bisküvisi sokuşturuyordu. Gözleri çökük görünüyordu. Saçı darmadağındı. Boyundan askılı mavi bir bluz giymişti. Başını kaldırdı ve yaklaşmakta olan iki adamı gördü.

“Siz de neyin nesiniz?” dedi.

“Biz polisiz,” dedi Ed. “Bayan Milam siz misiniz?”

“Evet?”

“Başınız sağ olsun,” dedi Ed.

Jim başını sallayıp koşarak geçen domuz yavrusunu ve çocukları seyretti.

“Hanımefendi, size birkaç soru sormak istiyoruz sakıncası yoksa. Sorabilir miyiz?”

“Yapacak başka bir işim mi var?” dedi Daisy. “Junior Junior’ım öldü. Kendi evinde katledildi. O insanlar ne derse desinler, Junior Junior iyi adamdı. Bu çocuklara iyi babalık etti.” Çocukların domuz yavrusunu gıdıklayışını seyretti. “O domuzun canını yakmayın sakın.” Sonra dedektiflere döndü, “Ne parası vardı ne de fazla aklı, ama iyi adamdı.”

“Evet, efendim,” dedi Jim. “Bayan Milam, öteki adamı tanıyor muydunuz, evinizde bulunan Siyahi adamı?”

“Nasıl bilebilirim,” dedi “Adamın yüzü tanınmaz haldeydi. İnsana bile benzemiyordu.”

“Kocanızın arkadaş ya da meslektaş ya da düşman olarak yakın olduğu Siyahi adamlar var mıydı? Biriyle bir sorunu ya da uzlaşmazlığı olduğuna dair bir şey söyledi mi?” Ed çürümüş basamaklara ve kırıldı kırılacak tel kapıya baktı. “Sizin için bir iş yapan herhangi biri var mıydı? Bir yardımcı ya da tamirci?”

Daisy başını salladı. “Hayır, uşağı tuttuğumuzda bahçıvanı gönderdik,” dedi ve sırıttı.

“Öyleyse eve Siyahı bir adamın girdiğini hiç kimse görmedi ya da duymadı?” diye sordu Jim.

“Biz burada değildik. Sam’s Club’ın otoparkındaki bitpazarındaydık. Herkese bunu anlatıyorum, ama hiçbiri dinlemiyor. Boyundan askılı limon sarısı bir bluz arıyordum, ama bula bula bu maviyi buldum.”

“Evet, efendim.”

“O zenci adam kocamı neden öldürdü?” diye sordu Daisy içtenlikle.

“Bilmiyorum,” dedi Ed. “Belki de o öldürmedi. Başka biri öldürdü. Birbirlerini öldürmüş olmalarına ihtimal vermiyorum.”

“Bugün Wheat Bryant’ların evinde bir şey mi oldu?” diye sordu Daisy. “Biri isterik bir vaziyette aradı, fakat bebek yüzünden açamadım. Ne zaman eve girsem aklımı kaçıracak gibi oluyorum.”

“İçeri girip bakmamızın bir sakıncası var mı?” diye sordu Jim. “Hiçbir rahatsızlık vermemeye özen göstereceğimizden emin olabilirsiniz.”

Daisy güldü. “Rahatsızlık vermek mi? Verin verebileceğiniz kadar. Ne fark eder? Gülünç ama,” dedi.

“Nedir gülünç olan?” diye sordu Ed.

“Bugüne kadar uydu televizyon için gelen adam dışında eve hiç Renkli biri girmemişti ve iki günde üç kişi girmiş olacak.”

“Evet, hanımefendi,” dedi Jim.

Tel kapı Ed’in tahmin ettiği kadar gürültülüydü. Ev temizdi, ortalığa plastik oyuncaklar saçılmıştı. Ön odanın uzak duvarına parlak beyaz tişörtler istiflenmişti.

“Rapora göre olay mutfağın arkasındaki odada gerçekleşmiş,” dedi Jim. Önden gitti.

Polis kordonu yoktu, fakat bariyer olarak kapalı kapının önüne boş, sarı, yirmi litrelik bir kova konmuştu. Jim kovayı kenara çekti, kapıyı açıp içeri girdi.

"Cinayet mahallerinden nefret ederim," dedi Ed.

Jim odada etrafına bakındı, önden arkaya kadar yavaşça inceledi. Sonradan depoya dönmüş bir misafir odasını andırıyordu, bunda herhangi bir tuhaflık yoktu. Tuhaf olan tek şey lastikleri sökülmiş ve selenin üzerine ters çevrilmiş bisikletti.

"Milam tam buradaydı," dedi Jim. "Bizim kimliği belirsiz *renkli* adamımız da şurada. Herhangi bir silah bulunmadı."

"Girip çıkmanın bir yolu daha var." Ed sürmeli cam kapıyı işaret etti. Önünde üst üste yığılmış koliler vardı. Ed yakından baktı. "Fakat bu kapı uzun süredir açılmamış. Rayda biriken pislik hiç bozulmamış."

"Garip bir iş," dedi Jim.

"Burada bir şey bulamayacağız," dedi Ed.

"Hiçbir yerde bir şey bulamayacağız gibi geliyor bana," dedi Jim. "Gibi yapıyoruz, ortak. Bir fikrimiz yok."

"Saat kaç?" diye sordu Ed.

"Dördü geçiyor."

"Evi arayıp Joyce'a bu akşam gelmeyeceğimi söylemem gerekecek. Kızımın okulda resitali var üstelik."

"Hey," dedi Jim işaret ederek. "Sırf meraktan, şu kolilerde ne var?"

Ed kolilerden birini açtı. "Tişört." Yanındaki koliyi açtı. "Aynı. Hepsi beyaz."

"Bu insanların herhangi biri bize yalan söylüyor mu sence?" diye sordu Jim.

"Tuhaf olan da bu. Yalan söylediklerini sanmıyorum. Hepsi doğru söylüyor bence. Hayalet teorisiyle Jethro bile."

Jim ensesini ovdu. "Birinin yalan söylemesinin her zaman yararı olur."

21

Braden Brady ile Delroy Digby şerifin karşısındaki bölmenin plastik koltuklarına oturdular. Dinah doluydu çünkü herkes akşam yemeği

furyasından önce yemeye çalışıyordu. Bu her gün yaşanırdı. Restoran beş ile altı buçuk arasında hıncahınç dolardı, ondan sonra kapanış saati olan dokuz a kadar neredeyse bomboştı, o saate kadar açık kalmalarının nedeni arada sırada gelen bir kamyoncuya ya da birkaç müdavime servis yapmaktı.

“Neredeler?” diye sordu Brady.

“Kim?” diye sordu Şerif Jetty.

“Biliyorsun, Shaquille O’Neal ile Samuel L. Jackson?” dedi Brady. “Adlarını bilmiyorum.”

Delroy güldü.

“Soruşturuyorlar herhalde,” dedi Jetty.

“O iki renkli oğlanın kasabada bu şekilde dolaşmalarına izin mi vereceğiz?” diye sordu Brady.

“Neyin var senin?” dedi Jetty. “Annen seni küçükken başının üstüne mi düşürdü?”

Brady Delroy’a şaşkın bir bakış attı.

“Onları burada istiyor musun?” diye sordu Delroy.

“Cesedi buldunuz mu?” diye sordu şerif. “Bu retorik bir soruydu. Belki onlar bulurlar. Ondan sonra kendilerini üstün hissederek Hattiesburg’a dönebilir ve Money’deki aptal ağaçkakanlara gülebiller. Benim bildiğim bir şey varsa o da bunun delilik olduğu. Korkutucu. Kaybolan ölümler. Sırada ne var?”

Şerif yardımcıları Jetty’ye bön bön baktılar. Şerif onların yüzlerini inceledi ve başını salladı.

“Ne?” diye sordu Delroy.

“Yok bir şey,” dedi Jetty.

Gertrude masalarına gelerek elinde kalem ve sipariş fişiyle orada durdu.

“Ben bir kuru fasulye alacağım,” dedi Delroy.

“Ben de,” dedi Brady. “Üzerine biraz şu ufalanan peynirden serp. O peyniri seviyorum.”

“Ben sadece kahve istiyorum,” dedi şerif.

"PekALA." Gertrude uzaklaştı.

"Ondan pek hazzetmiyorum," dedi Brady. "Gerçek adının Dixie olduğunu sanmıyorum. Biraz kibirli."

"Delroy," dedi Jetty, sınıcanını ona doğrultarak, "özel arabana binip şu özel dedektifleri izlemeni istiyorum."

"Bir iş çevirdiklerini mi düşünüyorsun?" dedi Brady.

"Hayır, bir iş çevirdiklerini düşünmüyorum. Sadece ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Görünmemeye çalış."

"Sivil polislik yapacağım demek," dedi Delroy.

"Evet, sivil polisin, Delroy."

"Her zamanki sokak kıyafetimi mi giyeyim?"

"Evet, elbette."

"Onunla gitmemi ister misin?" diye sordu Brady.

"Hayır." Jetty kahvesini bitirdi.

22

Kokarca kokusu bütün bahçeye yayılmıştı. Charlene Bryant çocuklarına sövüp içeride kalmalarını söylüyordu. Yan taraftaki cam kapının önünde üç kokarca vardı, kapıyı tırmalıyorlardı.

"Burada ne yapıyorlar, Hot Mama Yeller?" diye sordu Lulabelle. Hayvanlardan korkardı.

"C Nine onları her zaman yaptığı gibi besleyemedi, şimdi yiyecek arıyorlar," dedi Charlene.

"C Nine'nin nesi var?" diye sordu çocuk.

"Baban hunharca katledildi, hayatım. Bu dengesini bozdu. Babanın onun oğlu olduğunu biliyorsun. Ben mi? Ben de üzgünüm, fakat benim için üzülen yok. Her şey çok boktan."

"Babam öldü ve onu dışarı mı çıkardılar?" diye sordu Lulabelle.

"Evet, bebeğim."

"C Nine ölecek mi?" diye sordu kız.

"Hayır, bebeğim."

Dışarıda ön balkonda bulunan Jim Davis eliyle burnunu tıkadı.

"Bu çirink kokusu mu?" diye sordu.

"Kokarca," dedi Ed.

"Berbat."

"Ben bu kokuyu severim sanki."

"Kapıyı çal," dedi Jim.

Ed tel kapıyı çaldı.

"Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" dedi Charlene tel kapının arkasından. "Arazimden çıkmazsanız polis çağıracağım."

Ed rozetini gösterdi. **"Hanımefendi, biz polisiz zaten."**

"Sizi daha önce görmedim," dedi Charlene.

"Ben Özel Dedektif Morgan, bu da Özel Dedektif Davis. Mississippi eyalet polisiyiz."

"Ne istiyorsunuz? Şu rozeti bir daha göreyim. Herkes bir rozet edinebilir."

Ed rozetini ve kimliğini gösterdi. Jim de rozetini gösterdi.

"Pekâlâ," dedi Charlene, onlara bakmadan. "Ne istiyorsunuz?"

"Kıyınız için üzgünüz," dedi Ed.

"Onu bir zencinin öldürdüğünü biliyorsunuz. Sizden korkmaya hakkım var. Sizi vurabilirim istersen. Beni korkutduğunuzu ve sizi bu yüzden vurduğumu söylerim. Duyuyor musunuz beni?"

"Yapmaym," dedi Jim.

"Burada yeterince cinayet işlenmedi mi sizce?" diye sordu Ed.

**"Yeterince cinayet mi? Ne biçim konuşma bu?" Charlene bahçe-
de başkalarının olup olmadığını görmek için arkalarına baktı. "Şerif
niye yanınızda değil?"**

**"Bu bir eyalet soruşturman şimdi, Bayan Bryant," dedi Ed, teknik
olarak doğru olmasa da.**

**"Hanımefendi, içeri girip size birkaç soru sorabilir miyiz? Bura-
daki kokarca kokusu dayanılabilir gibi değil."**

Charlene ona sert bir bakış attuktan sonra kapıyı açıp onları içeri
aldı. **"Burada oturabilirsiniz."**

Adamlar iki kişilik kanepeye yan yana oturdular. Lulabelle odaya koşarak girdi ve onları görünce durdu.

“Kim bunlar, Hot Mama Yeller?”

Jim Ed’e baktı ve Charlene kızıyla ilgilenirken ağzıyla *hot mama yellow* sözcüklerini biçimlendirdi.

Ed omuz silkti.

“Bu adamlar baban hakkında bazı sorular sormaya geldiler,” dedi Charlene. “Hadi sen git oyna.”

“Babam öldü.”

“Çok üzgünüz,” dedi Ed. “Biliyor musun, benim senin yaşında bir kızım var. Her şeye çok dikkat eder. Ya sen?”

“Annem her şeye burnumu soktuğumu söyler.”

“Bu sabah tanımadığın birini gördün mü?” diye sordu Jim.

“Hayır.”

“Yabancı bir ses duydun mu?”

“Hayır.” Kız annesine baktı. “Kokarcalar pes ediyorlar galiba.”

“İyi,” dedi Charlene.

Jim Charlene’e, “Hanımefendi, yabancı adamın evinize girdiğini gördünüz mü? Ya da sesini duydunuz mu?”

“Kimse bir şey görmedi, kimse bir şey duymadı. Benim işemem gerekiyordu, daha fazlası aslında. C Nine’nin işemesi gerekiyordu ve Wheat uzun zamandır banyodaydı. O zaman içeri girmeye çalıştım. Tek banyomuz var. Wheat arka balkona bir tuvalet daha yaptıracığını söyleyip duruyordu.” Gözleri yaşardı. “Yerde yatıyordu, kapının açılmasını engelliyordu. Ona bağırdığım için kendimi kötü hissediyorum. İçeride dergi okuduğunu filan sanıyordum.”

“Üzülme, Hot Mama Yeller,” dedi Lulabelle.

“Size neden böyle hitap ettiğini sorabilir miyim?”

“Bu benim telsiz rumuzum,” dedi Charlene. “Bütün çocuklarım bana böyle hitap ederler. Hot Mama Yeller, on-dört.”

Jim başını salladı.

“Banyodaki öteki adam, onu daha önce gördünüz mü?”

"O haliyle değil. Onu tanımadım. Buraya daha önce gelmediğini biliyorum, o halde değil."

"Kocanız onu tanıyor olabilir miydi?" diye sordu Ed. "Buradan uzak bir yerde onunla çalışmış ya da iş yapmış olabilir mi?"

"Wheat evden çıkmazdı. İşe gitmediği kesin. Bu yüzden, hayır Wheat'in o adamı tanıdığına ihtimal vermiyorum."

"Son zamanlarda size farklı gelen bir şey oldu mu?" diye sordu Jim. "Etrafta takılan birileri?"

Charlene başını salladı. Şimdi çok daha rahatlamış fakat daha üzgün görünüyordu. Derin bir soluk alıp iç geçirdi. "Onu bulduğumuz yeri görmek ister misiniz? Pisliği temizledim."

Ed Jim'e baktı. Jim, "Buna gerek olduğunu sanmıyorum. Evde başka kim yaşıyor?" dedi.

"Öteki çocuklarım. Lulabelle'den daha küçükler. Bir de Wheat'in annesi var. Ona C Nine deriz."

"Onunla konuşabilir miyiz?" diye sordu Ed.

"Onunla konuşabilirsiniz, fakat hiçbir şey öğrenemezsiniz. Wheat ile zenciye dışarı çıkardıklarında dondu kaldı. Affedersiniz, üstünüze alınmayın."

"Alınmadım," dedi Jim.

"C Nine bütün sabah burada mıydı?" diye sordu Ed.

"Evet."

"Onu üzmemeye çalışacağız," dedi Ed.

Charlene dedektifleri koridordan geçirip C Nine'nin yatak odasına soktu. C Nine ağır ve çılgın yorganını çenesine kadar çekmiş sırtüstü yatıyordu. "O Siyahi adamı gördüğünden beri tek kelime etmedi."

C Nine'nin gözleri Jim'i ya da Ed'i ya da ikisini birden buldu. Ağzını bir şey diyecekmiş gibi açtı ve vahşi bir çığlık attı. Bütün bedeni sarsıldı ve çarpık dudaklarının köşesinden salya aktı. Charlene onu yatıştırmaya çalıştı. Yaşlı kadın kollarını cırttı ve çığlığı üzgünüm sözcüğüne dönüştü. Son heceyi birkaç saniye uzatarak tekrarladı.

"Onu rahat bıraksak iyi olacak," dedi Jim.

Odadan çıktıkları anda yaşlı kadın sustu. Charlene yanlarına geldi. "Bu çok tuhaf," dedi. "Sizce de tuhaf değil mi? Her zaman çatlaktı, ama böyle değil."

"Yeterince zamanınızı aldık sanıyorum," dedi Jim.

Ed yere diz çöküp Lulabelle'e, "Her şeye burnunu sokmaya devam et, tamam mı?" dedi.

"Tamam."

23

Delroy Digby'nin 97 model gök mavisi Nissan Sentra'sı kaldırımı olmayan Dime Drive'a park etmiş tek arabaydı. Karşıdaki boş evin önüne park etmişti, Bryant'ların evinin biraz ilerisine. Boş ev yıkılmak için paravanla kaplanmıştı, fakat aynı zamanda met laboratuvarı potansiyeli vardı, bu yüzden duruyordu. Delroy yüzüne bir gazete tuttu ve kenarından koyu yeşil Toyota Sienna'ya binmekte olan iki Siyahi adamı izledi. Şerif Jetty'yi aradı.

"Şerif, benim, Delroy Digby. Sivil olarak arıyorum."

"Evet, Delroy? Soyadını biliyorum."

"Wheat Bryant'ın evinin önünden arıyorum. Ya da bir zamanlar ona ait olan evin önünden. Hâlâ ona mı ait? Yani, ölmüş olduğunu filan düşünürsen? Sanıyorum Charlene Bryant'ın evi demeliydim."

"Beni neden arıyorsun?" diye sordu Jetty.

"Az önce adamların evden çıktıklarını gördüm. Arabalarına bindiler. Beni görmediler. Yolun karşı tarafına park ettim."

"Etrafında park etmiş başka araba var mı?"

"Hayır, ama tasalanma," dedi Delroy.

"Neden tasalanmayacağımı lütfedip söyler misin?"

"Beni görmediler çünkü gazete okuyormuş gibi yaptım."

Jetty iç geçirdi. "Delroy, gazete okuyan birini en son ne zaman gördün?"

"Bilmiyorum."

"Onları takip et," dedi şerif. "Beni arama."

24

Jim ile Ed erken bir akşam yemeği için Dinah restoranına gitmeye karar verdiler. Gertrude onlara el sallayıp pencere kenarındaki bölme oturmalarını işaret etti. Plastik koltuklar altmışlı yılların avokado yeşili rengindeydi, çatlamış ve neredeyse aynı renkte bantla onarılmışlardı. Masanın üzerine çakıyla iki ad kazılmıştı.

Ed telefonunu çıkardı. "Yapılması gereken ilk iş, kasabaya girerken gördüğümüz Motel 6'yı arayıp bir oda ayırtmak."

"Sekiz," dedi Jim.

"Ne?"

"Motel 8."

"Delirmişsin sen," dedi Ed. "Böyle bir şey yok."

"Motel 8."

Gertrude kahve demliğiyle masalarına geldi. "Kahve ister misiniz?"

"Ben isterim, o istemez," dedi Jim.

Ed kıza baktı. "Motel 6 mı yoksa Motel 8 mi?"

"Motel 8," dedi Gertrude.

"Ne anlama geliyor?" dedi Ed. "Neden sekiz?"

"Neden altı?" diye sordu Jim.

Ed kalakaldı. "Tamam, haklısın. Arayıp koduğumun Motel 8'inde bir oda ayırtacağım."

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Jim Gertrude'a.

"Aynı dünkü gibi, önceki günkü gibi ve yarın olacağı gibi. Ya si-

kinayetleri duyduğum. Bu yüzden mi buradasınız?"

Ed başını salladı. "Pek bir şey yaptığımız yok gerçi."

"Biri kasabada Siyahi bir büyücünün ya da hayaletin serbestçe dolaştığını söyledi."

“Öyle anlaşıyor.”

“Ne?” Jim’in ironi eksikliği kızın kafasını karıştırdı.

“Buranın kafayı yemiş bir kasaba olduğunu söylememin bir sakıncası var mı?”

“Söylemesen şaşardım,” dedi Gertrude.

“Sen burada ne yapıyorsun?” Jim kızın gözlerine baktı. Kahverengiydiler, kendi gözleri gibi. Burnunun kemerinin etrafında birkaç çili vardı.

“Sorduğum için özür dilerim, ama sen Siyahi misin?” diye sordu Jim.

“Evet, tabii ki.”

“Biliyordum,” dedi Jim. “Siyahi olduğunu bilmiyordum. Onu bilmiyordum, ama bir şey olduğunu hissetmiştim. Beyazlar biliyorlar mı?”

“Biliyorlar,” dedi Gertrude. “Unutuyorlar.” Gertrude’un arka taraftan ona seslenen müşteriye bakması gerekti. “Geleceğim.”

Ed telefonu kapattı.

“Kız Siyahi,” dedi Jim.

“Bunu fark etmemiş miydin?” diye sordu Ed.

“Sen etmiş miydin?” diye sordu Jim hayretle.

“Sana biliyordum diyorum. Motel 8 olduğunu nasıl biliyorsam öyle biliyordum.”

Jim güldü.

“Bu bir şey değiştirmez, değil mi?” diye sordu Ed.

“Değiştirmez tabii ki.”

Ed telefonunu kenara itti. “Son odayı kaptık. İnsanlar Money, Mississippi’de neden kalırlar bilmiyorum. Kamyoncular herhalde. Joyce’u aradım ve Money’de sıkışıp kaldığımızı söyledim. Bunun doğru olmasını dilediğini söyledi.”

Gertrude döndü. “Ne yersiniz?”

“Ben pas geçeceğim,” dedi Ed.

“Çok komik,” dedi Gertrude.

“Tavuk biftek,” dedi Ed.

Jim ona baktı.

"Bebek adımlarla, küçük brader," dedi Ed. "Bir de salata."

"Bu geceyi Money'de geçireceğinizi düşünerek yanılıyor muyum?"

"Korkarım ki yanılmıyorsun," dedi Ed.

Jim uzak köşede iki kişilik masada oturan adamı işaret etti. "İşte, arkadaşımız orada," dedi.

"Hangi Keystone polisi bu?" diye sordu Ed.

"O Delroy Digby," dedi Gertrude. "Saygıdeğer Şerif Jetty'nin karısının yeğenidir."

"Bizi son suç mahallinden buraya kadar izledi," dedi Jim.

"Zararsızdır," dedi Gertrude.

"Bunu daha önce de duydum," dedi Ed. "Söyler misin, saygıdeğer şerif hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyidir. Irkçı götün teki olmamaya çalışıyor. Bunun içten bir çaba olduğunu düşünüyorum. Bazen ırkçıdır, bazen göttür, bazen de ikisi birden," dedi Gertrude. "Siyahi büyücü hikâyesi nedir? Ya da hayalet?"

Jim omuz silkti. "Doğru olabilir. Ortalıkta yeni birilerini gördün mü?"

Gertrude başını salladı.

"Siyahi ya da beyaz," diye ekledi Jim.

"Hayır." Gertrude sipariş fişine kalemle vurdu. "Bu siparişi veriyorum. Ekmek de istiyor musunuz?"

Ed istedi, Jim istemedi. "Ekmek istemez," dedi Jim. "Ona da getirme."

Gertrude siparişleri verdi ve tezgâhta oturan dev gibi kamyoncuya kahve koydu. Jim tezgâhın üzerindeki televizyona baktı. "Dixie, sesini biraz açar mısın lütfen?"

Gertrude televizyonun sesini açtı.

Muhabir kentin caddelerinden birinde duruyordu, ekranda CNN yazısı vardı. Bir Adam Chicago Apartmanında Ölümüne Dövülmüş Bulundu alt yazısı geçti. Ed de Jim ile birlikte televizyona odaklandı.

Muhabir kuzeyden esen rüzgâra göğüs gerdi. "Chicago'nun Brighton Park mahallesinde birkaç ailenin yaşadığı bir apartmanda öldürüşüne dövülmüş bir adamın cesedi bulundu. Adamın son derece hunharca darp edilmiş olması yetkilileri alarma geçirdi. Polis maktulün

kimliğini tespit etti. Adı Lester William Milan, ellili yaşlarının ortalarında ve kayıtlara göre Chicago'nun ortasındaki bu yoksul mahalledeki tek kişilik apartman dairesinin tek mukimiydi. Adamın başı gövdesinden neredeyse ayrılmış. Boğazına tel örgü dolanmış. Cesedi koku yüzünden şikâyetler aldığını söyleyen bina yöneticisi tarafından bulunmuş. Tekrarlıyorum, dayanın şiddeti kamu güvenliği açısından endişelerin doğmasına neden oldu ve mahalle sakinlerinden çok tedbirli olmaları isteniyor. Yanımda binanın yöneticisi Anthony McDougall var. Bay McDougall bize gördüklerinizi anlatabilir misiniz?"

"Korkunçtu," dedi McDougall. "Burası sessiz bir mahallenin sessiz bir apartmanı. Çeteler filan yok, bilmem anlatabildin mi? Koku çok güçlüydü ve kapıyı açtığımda az kalsın bayılacaktım. Tek odalı bir daire olduğu için onu hemen gördüm, yerde yatıyordu. Kanın bir kısmı henüz pıhtılaşmamıştı sanıyorum. Ömrümde böyle dövülmüş bir insan bedeni görmedim. Bir daha da görmem umarım." McDougall kameraya gülümsedi.

"Chicago'dan korkunç bir olay yeri," dedi muhabir.

Coke Zero reklamı girdi.

"Teşekkürler," dedi Jim.

Gertrude televizyonun sesini kısıtı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ed.

"Ölümüne dayak," dedi Jim, dalgın bir biçimde. "Her yerde hayatler görüyorum."

"Paranoya iyi bir şeydir," dedi Ed.

25

Şerif Red Jetty metal masasında oturmuştu. Dirseklerini dağınık masanın üzerine dayayıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Delroy Digby içeri girdiğinde başını kaldırdı. "Ne var?" diye sordu.

"Rapor vermeye geldim," dedi Şerif Yardımcısı.

“Ver.”

Delroy cebinden küçük bir not defteri çıkarıp açtı. “İki şahsın Bryant’ın evinden beş on iki gece çıktıklarını gözlemledim. Sonra onları beni fark etmemeleri için güvenli bir mesafeden Dinah’ya kadar izledim. Onlarla Dixie ilgilendi ve yemek sipariş ettiler. İri olan tavuk biftek söyledi, öteki, şey, onun ne yediğini bilmiyorum. Yemekten sonra Motel 8’e gittiler.”

“Öyleyse rapor edecek bir şeyin olmadığını rapor etmeye geldin.”

Delroy bir şey demedi.

“Şu not defterine bir göz atmama izin ver,” dedi Jetty.

Delroy şerife not defterini verdi.

Şerif defteri bakmadan masanın yanındaki çöp kutusuna fırlattı.

“Motelin önünde beklememi ister misin?”

Jetty ona bir an baktı. “Evet, elbette. Gece yarısı gitmeleri ihtimaline karşı orada bekleyebilirsiniz.”

“Gerçekten mi?”

Jetty başını salladı. Digby’nin odadan çıkışını seyretti.

Hattie içeri girdi. “Ona bütün geceyi arabada geçirtecek misin gerçekten?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi şerif. “Yapmalıyım belki. Birazdan arayıp eve gitmesini söylerim.”

“İyi misin, Red?”

“Hayır. Nefret ediyorum bu boktan. Bu işten nefret ediyorum. Şu havalı eyalet polislerinden nefret ediyorum. Salak yardımcılarımdan nefret ediyorum. Bu aptal kasabadan nefret ediyorum.”

“Benden nefret ediyor musun?” diye sordu Hattie.

“Henüz değil, ama sırada sen varsın.”

“Dahil edilmek güzel.”

“Ölü bir adam nasıl kalkıp gider ve daha sonra başka bir yerde belirir? Başka cesetler olmasaydı eğlenceli bile olabilirdi. Ölü insanlardan nefret ettiğimi söylemiş miydim? Özellikle ölü ve kaybolup duran zencilerden.”

"Siyahi bir hayaletten söz edenler var," dedi Hattie.

"Kim?"

"Kasabadaki herkes neredeyse."

"Tanrım."

"Korkmam gerekir mi?" diye sordu Hattie.

"Kim bilir, Hattie? Elimde morgda iki çatlak adam ve ortalıkta dolanıp insanları öldüren ve kendini tekrar tekrar öldürten ölü bir zenci var. Kim ne düşünebilir?"

"Beni eve bırakır mısın?"

"Evet, Hattie."

26

Jim ile Ed Motel 8'in resepsiyonistine nerede biraz Siyahi müzik dinleyebileceklerini sordular. Önce sadece nerede müzik dinleyebileceklerini sorarak başladılar. Birkaç öneriden sonra sorular daha spesifik bir hal aldı. Adam soruyu düşünürken küçük Pekin köpeğini okşadı. "Eskiden adı Black Bottom idi," dedi adam. "Şimdilerde sadece Bottom diyoruz. Herkes nereyi kastettiğinizi anlar. Kimse White Bottom diye bir yer duymadı şimdiye kadar."

"Bunu söylemek adil sanıyorum," dedi Jim. "Köpeğinin adı ne?"

"Adı yok."

"Neden?"

"Adlardan hazzetmem," dedi adam, köpeğine bakarak.

"Ona nasıl hitap ediyorsun?" diye sordu Jim.

"Hitap etmek mi?"

İki dedektif şimdi cüruf briketi ve gürültüden yapılma barın dışında oturuyorlardı.

"Hayat emareleri," dedi Jim.

"Fotoğraf yanında mı?"

"Evet."

Çakıl otoparktan çıkıp bara yürüldüler. Blazer ceketlerini çıkar-
mışlardı ama yine de tedirgin edici derecede polise benziyorlardı.

"Biz böyle görünmeye polise olduktan önce mi başladık yoksa po-
lis olduktan sonra mı?" diye sordu Jim.

"Bilmiyorum. Fakat üzerinden atmak çok zor, onu biliyorum."

İçeri girdiklerinde gerçek bir müzik dolabından hangır hangır
Earth, Wind & Fire çalıyordu. Işıklar hayli parlaktı, tavernalardan
çok daha parlak. Dans pistinin ortasında birkaç çift dans ediyor, di-
ğerleri masalarda oturuyorlardı, barda da birkaç adam ve kadın var-
dı. Onlar içeri girdiğinde her şey durdu. Müzik dışında. Jim ile Ed
kendilerine bakan yüzlere baktılar.

"Evet, polisiz," dedi Jim yüksek sesle. "Bundan biz de hoşnut de-
ğiliz. Herkes devam etsin. Eğlenin. Yasaları çiğneyin isterseniz."

Çiftlerden biri güldü, sonra ötekiler de katıldılar. Arka tarafta-
ki bilardo masasında biri topları açtı. Dans ve sohbetler yeniden
başladı.

Isaac Hayes'i fena halde andıran barmen Jim'e, "Hey, bu bayağı
iyiydi," dedi.

"Güzel bir kalabalık," dedi Ed.

"Bu bir şey değil," dedi adam. "Bizi açık olduğumuzda görmelisi-
niz. Ne içmek istersiniz?"

"Bira," dedi Ed. "Ne olursa."

"Ben bir Jameson alayım," dedi Jim.

"Buz?"

"Elbette."

"Cinayetleri duydun mu?" diye sordu Jim.

"Evet."

"Kimse pek umursamıyor sanki?" dedi Jim.

"Bu partiyi bu yüzden veriyoruz. O ırkçı orospu çocuklarını hiç
kimse özlemeyecek. Kendi aileleri bile."

"Onların yanında bulunan Siyahi adamı duydun mu?" diye sordu Ed.

"Siyah Meleği mi kastediyorsun? Herkes ondan böyle söz ediyor."

"Bu meleğin kim olduğuna dair bir fikrin var mı?" diye sordu Ed. Barmen başını salladı.

"O Beyazları onun öldürüp öldürmediğini bile bilmiyoruz," dedi Jim. "Beyazları öldüren kişi onu da öldürmüş olabilir."

"Benim bildiklerim insanların söylediklerinden ibaret."

Jim cebinden fotoğrafı çıkardı. "Buna bakmak pek kolay değil, fakat bu adamı tanıyıp tanımadığını bana söyler misin?"

Adam fotoğrafa bakınca geri çekildi. "Onu hiç kimse tanıyamaz. Ne olmuş ona?"

Jim omuz silkti. "Bu adam yaşıyorsa onu şerif hödüğü ve yardımcılarında önce bulmamız gerek."

"Bu adam nasıl yaşıyor olabilir?" diye sordu barmen.

Jim omuz silkti yine.

"Franklin, gel şuna bak."

Öteki barmen yanlarına geldi. Jim fotoğrafı ona gösterdi. "Aman Tanrım. Bu ne?"

"Bu bir insan," dedi Ed. "Biri başka birine bunu yapmış. Onu tanıyor musun?"

İkinci barmen başını salladı. "Ölmüş olmalı. Öldü mü?"

"Zaman zaman," dedi Jim.

Adam şaşkınlıkla baktı.

"Bilmiyoruz," dedi Ed.

İnsanların sohbete ve dansa devam etmelerine rağmen onlar bar-
da hiçbir şey duymadan kendilerini konuşmaya kaptırmışlardı.

"Son zamanlarda buraya hiç yabancı biri geldi mi?" diye sordu Ed. "Ufak tefek bir adam, bir altmış beş boyunda, ince yapılı."

"Ben öyle birini fark etmedim," dedi ilk barmen. "Fakat kamyoncuları nadiren görürüz, tabii ki. Çoğu molalarını kasabadaki

restoranda verirler. Siyahiler bile. Motelin arkasına park ederler. Bizim öyle bir alanımız yok. Buraya gelmezler zaten."

Ed ile Jim dinlediler.

"Hödükler de bu adamı gibi dövüldüler mi?" diye sordu ikinci barmen.

"Evet," dedi Jim. "Biri onları fena dövmüş. Boyunlarına dikenli tel dolanmış."

Adamlar birkaç saniye sustular.

"Taşaklarını kesmiş," dedi Jim.

"Ne?"

Jim dediğini tekrarlamadı.

Sonra birinci barmen ıslık çaldı. "Yeter ki sadece tek birader olmasın. Dikenli tel."

"Belki süt çocuğu ona biraz vermişti," dedi ikinci barmen. Öteki barmenle yumruklarını tokuşturdular.

"Milam'dan ya da Bryant'tan böyle bir şey yapacak kadar nefret eden birini tanıyor musunuz?" diye sordu Ed.

"Herkes," dedi birinci barmen. "Milam'dan hoşlanan bir Beyaz olduğundan bile emin değilim. Şu Junior Junior dedikleri. Ne kadar salakça değil mi? Junior Junior. Düşünsene."

"Kendi insanların tarafından nefret edilmek mi?" diye sordu Ed.

"Hayır," dedi bir numara. "Adı. Junior Junior diye ad mı olur?"

"Doğru," dedi iki numaralı barmen. "Onu kimse sevmezdi."

"Ya Bryant?" diye sordu Jim.

"Götün tekiydi. Onun hakkında çok şey bilmiyorum. Bir süre önce haberlerdeydi," dedi Isaac Hayes'i andıran barmen. "Hatırlıyor musun? Sürdüğü TIR köprüden sallanmıştı. Devasa bir Piggly Wiggly yarağını andırıyordu."

"Evet," dedi iki numaralı barmen. "Ondan sonra kimse onu dik-kate almadı. Buraya hiç gelmezdi."

"Milam'dan neden herkes nefret ediyordu?" diye sordu Ed.

"İnsanları kazıkladığı için. Sana belli bir para ödemeyi taahhüt eder, sonra fikir değiştirdi. Hayvan da çalardı," dedi iki numaralı barmen.

"Özellikle domuz," dedi Hayes.

"Domuzlara bayılırdı," dedi iki numaralı barmen. "Buranın insanları ineklerini ya da domuzlarını dağlamazlar. Bu yüzden biri domuzunu çaldığında bir domuzu ötekinden ayırabilir misin? O Junior Junior buraya gelip birini kaldırmaya çalışırdı."

"Anlıyorum," dedi Ed.

Hayes iki numaralı barmene bakıp, "Bildiklerini sanmıyorum," dedi.

"Neyi?" diye sordu Ed.

"O iki ailenin hikâyesini," dedi Hayes.

"Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Ed.

"Uzun zaman önce, ellili yıllarda Emmett Till'i öldüren onların babalarıydı," dedi Hayes.

"Benimle kafa buluyorsun," dedi Jim.

"Doğru," dedi iki numaralı barmen.

Jim ile Ed'in davadan haberleri vardı tabii ki. Herkes bilirdi. Amerikan tarihinin bir parçasıydı. Mississippi'de beyaz bir kadın on dört yaşındaki siyahi bir çocuğun kendisine laf attığını iddia etmiş, kocasıyla erkek kardeşi çocuğu öldüresiye dövmüş, boynuna tel örgü doladıktan sonra kafasına bir mermi sıkmış ve Küçük Tallahatchie köprüsünden aşağı atmışlardı. Çocuğun açık tabuttaki görüntüsü ulusu lincin dehşetine uyandırmıştı. En azından Beyaz ulusu. Linç denen dehşete Siyahi Amerikalılar hayat derlerdi. Katiller, Roy Bryant ile J. W. Milam, tamamı beyazlardan oluşan jüri tarafından suçsuz bulunmuştu.

"Yani yaşlı kadın..." diye söze başladı Jim.

"Çocuğu itham eden çatlak kancık," dedi Isaac Hayes.

"Yıllar sonra sonunda herkese çocuğun ona hiçbir şey söylemediğini itiraf etti, ıslık bile çalmamıştı. İnanabiliyor musun? Kadın o zaman tek kelime etmemişti, ama yıllar sonra. O çocuk için artık çok geç."

Jim başını salladı.

“Wheat Bryant’ın babası Roy Bryant’ın o zaman bir dükkânı vardı, fakat dükkânı kaybetti,” dedi iki numaralı barmen. “Bunu hiç hazmedemedi. Bizden o kadar nefret ederdi ki sanırsın linç edilen kendisi. Çok kötü bir adamdı. Fakat asıl kötü olan J. W. Milam idi. Sapına kadar Klan. O çocuğun öldürdüğü tek siyahi olmadığını biliyorduk. Dava görüldükten sonra ne dedi biliyor musun?”

“Dinliyorum,” dedi Ed.

“O zenci çocuk öldü, neden ölü kalmadığını anlayamıyorum,” dedi. İnanabiliyor musun?”

İki numaralı barmen, “Büyükbabam bana 1910 yılında her sıranın sonunda ağaçtan sallanan bir siyahi olduğunu söyledi,” demişti.

Jim fotoğrafı inceledikten sonra ortağına baktı. “Bu iş giderek güzelleşiyor,” dedi.

27

Easy Rest adında, bir zamanlar Dairy Queen olan binada, hayli yeni bir işletme olan cenaze evinde Charlene Byrant, Daisy Milam’ın Otis Easy adındaki cenaze levazımatçısıyla işini bitirmesini bekliyordu. Charlene *Popular Mechanics* dergisinin sayfalarını çevirirken kulak kabartmaya çalıştı. *People* dergisi yerini bilim dergisine bakıyordu. *People* dergisindeki entelektüel elitlerden nefret ediyordu. Daisy’nin sesini duymakta zorlanıyordu. Sadece Otis Easy’nin derin bariton sesini duyabiliyordu.

Easy devasa meşe masasının arkasına oturup pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Daisy karşısında oturuyordu, Easy’nin koltuğundan çok daha alçak bir iskemlede. Boyu bir seksene yakın olmasına rağmen orada otururken bir kız çocuğunu andırıyordu. Masanın Daisy’ye yakın kenarına gösterişli kâğıt mendil kutuları dizilmişti. Meşe kaplama odaya karanlık bir hava veriyor, derin sesli zayıf ve solgun adamla tezat oluşturuyordu. Easy konuşurken havayı okşayan uzun parmaklarıyla

cenaze levazımatçısı rolü için bıçlllmış kaftandı. Yabancı bir eve girecek olsa ve evde henüz bir ölü bulunmasa, birinin ölmesi çok sürmez, diye geçirdi içinden Daisy.

"Sevdiğinizi bu şekilde kaybetmek gerçekten korkunç olmalı," dedi Easy. "Çok korkunç, kahredici ve üzücü."

"Öyleydi, Bay Easy," dedi Daisy.

"Bunu elimizden geldiğince düzgün ve kolay halletmeye çalışacağız," dedi Easy. "Tüh, kendimi övdüm, değil mi? Kibrimden yapmadım, bana inanın."

"Burası eskiden Dairy Queen değil miydi" diye sordu Daisy. "Binayı kastediyorum. Burası Dairy Queen değil miydi?"

"Evet, öyleydi. Bizim için iyi oldu. Mutfağı tahnit odası yaptık, içinde devasa bir buzdolabı vardı tabii ki. Kimsenin kokuşmasını istemeyiz." Easy odada etrafına bakınıp gülümsedi.

"Burası Dairy Queen iken birkaç kez gelmişliğim var," dedi Daisy. "Bütün öğrenciler buraya gelirdi." Easy'nin arkasındaki kısmen vitray pencereye baktı. "Büfe hemen arkanızdaki duvarın olduğu yerdeydi."

"Evet, öyleydi. Hafızanız ne kadar güçlü."

"Siz Money'li değilsiniz, değil mi?"

"Keşke olsaydım," dedi Easy, fakat Daisy oltasına gelmedi. "Hayır hanımefendi, ben Biloxi'liyim. Küçük kasabanızın bir cenaze levazımatçısına ihtiyacı vardı, o boşluğu ben doldurdum, birkaç da deliği. Bu mesleki bir espri. Mortisyeni cenaze levazımatçısına yeğlerim. Kulağa daha profesyonel ve doğru geliyor. Ben sadece cenazeyle ilgilenmiyorum; ölüm, intikal ve dönüşümle de ilgileniyorum."

"Hı hım."

"Siz merhum için nasıl bir tören hayal ediyorsunuz?"

"Kimin için?"

"Kocanız için."

"Ha."

"Çoğu insan basit bir tören istediğini düşünür, sonra onlara bunun müteveffa için yapacakları son şey olduğunu hatırlatırım."

"Müteveffa?"

"Kocanız. Ölmüş olan insan."

"Junior Junior mı?"

"Evet. Junior Junior. Bu ilginç bir ad, değil mi? Böyle tekrar etmesi. Junior Junior."

"Değil mi?" dedi Daisy. "Ben de hep öyle düşündüm. Oğlumun adını bu yüzden Triple J koydum." Daisy mavi bluzunu düzeltti. Ahşap iskemlenin arkalığı mavi kumaşı omurgasına bastırıyordu. Dik oturdu.

"Sanıyorum altın paket oldukça hoş. Bir de platin paketimiz var, fakat biraz el yaktığını söylemeliyim. Yine de bazı insanlar ölmüşleri için ne yapsalar kâfi gelmiyor. Altın paket çok makul bence."

"Altın pakette neler var?" diye sordu Daisy.

"Size anlatayım. Kocanız, Junior Junior, tabutunda yatacak. Tahnit ve kozmetikle ben şahsen ilgileneceğim. Onu hatırladığınız gibi görünecek."

"Yüzünün ne hale geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne?"

"Yüzü berbat durumda. Şu anda onu böyle hatırlıyorum, hiç güzel değil. Hiçbir zaman değildi gerçi."

Easy arkasına yaslandı. "Onu henüz görmedim, fakat eskisi gibi görünmesini sağlayabileceğimden eminim. Fotoğraf var mı?"

"Elbette. Fakat, dediğim gibi, onu ilk tanıdığımda da pek bir şeye benzemiyordu. Kimse onun için yakışıklı demezdi," dedi Daisy.

"Biraz daha fazla zamanımı alabilir, söylediğiniz doğruysa. Fakat, inanın bana, yapabilirim," dedi Easy.

"Junior Junior zamanın para olduğunu söylerdi hep. Bu fazla zamanınız bana kaç patlayacak?"

Easy iç geçirdi. "Sizin için biraz daha maliyetli olabilir."

"Bu altın paket tam olarak kaç para?"

"Size anlatmayı bitirmeme izin verin. Siz ve çocuklarınız kiliseye girdiğinizde orta koridorda benim teşrifatçılarımın eşliğinde yürüyeceksiniz, sonra onu göreceksiniz, Junior Junior'ı, zarif tabutunun içinde ve canlı gibi görünecek. Her an doğrulanırmış gibi."

“Bu çocukları korkutabilir,” dedi Daisy. “Onlara babalarının ölümüş olduğunu söyledim gerçi. Daha önce ölümle tanıştılar –domuzlar, kokarcılar, köpekler– ama hiçbiri her an kalkacakmış gibi filan görünmüyordu.”

Easy gözlüğünü çıkarıp şakaklarını ovdu. “Demek istediğim şu ki, dövülmüş olduğunu göremeyecekler.”

“Bu iyi.”

“Her neyse, orgcu tatlı kilise müziği çalacak. Hayattayken sevdiği şarkıları seçebilirsiniz.”

“Junior Junior sadece ‘Sweet Home Alabama’ severdi.”

“Fakat burası Mississippi,” dedi Easy ve der demez pişman oldu.

“Evet, Junior Junior da Alabama’dan nefret ederdi, fakat o şarkıyı çok seviyordu. Neden bir ‘Sweet Home Mississippi’ şarkısı yok?”

Easy devam etti. “Sonra herkes, aile fertleri ve arkadaşlar, sizin arkanıza oturtulacak. Ben kürsüye çıkıp küçük bir konuşma yapacağım, bu arada sözcüklerle aramın çok çok iyi olduğunu söyleliyorum, sonra birkaç kişi daha konuşacak – rahibiniz, akrabalarınız, dostlarınız, konuşmasını istediğiniz herkes.”

“Archie Manning’i bir şeyler söylemeye ikna edebilir miyiz sen-ce? Junior Junior tapardı Archie Manning’e.”

“Futbolcu mu?”

“Evet.”

“Kocanız Archie Manning’i şahsen tanıyor muydu?”

“Hayır.”

“Bayan Milam, tanıdığınız biri olmalı.”

“Ben sizi tanımıyorum ama siz konuşacaksınız,” dedi Daisy.

“Bu doğru sanıyorum.”

“Bu tarifleri boş verin. Bu paket bana kaç patlayacak onu söyleyin?”

“Altın paketin ücreti sekiz bin.”

“Dolar mı?” diye sordu Daisy.

Easy başını salladı. “Ödemede kredi sağlıyoruz.”

“Başka ne paketler var?”

"Glmş paketimiz var," dedi Easy.

Daisy başını salladı. "Metal olmayan bir şey yok mu. () tür metal değil en azından. Tenekeye ne dersin? Teneke paketiniz var mı? Ya da alüminyum? Ya da tahta?"

"Ne kadar harcamayı düşünüyorsunuz?"

"Bin dolar."

"Bin dolar," diye tekrarladı Easy. Ardından Daisy'ye baktı. "Pekâlâ, hallederiz. Tabuta gelecek olursak."

"Ne? Tabut pakete dahil değil mi?"

"Hayır, hanımefendi."

"En ucuz tabutunuz kaç para?"

"Size rahmetlinin ebediyete kadar o tabutta olacağını hatırlatmak isterim," dedi Easy. "Ebediyet derken sonsuzluğu kastediyorum."

Daisy gözlerini adama dikti.

"Yoksullar için bir tabutumuz var. Teşhis edilmemiş ve sahiplenilmiş cesetler için belediyeye satıyoruz."

"Ne kadar?"

"Dört yüz."

Daisy ıslık çaldı.

"ç yüz dolar."

"Sineye çekebilirim."

"Junior Junior da sineye çekmek zorunda kalacak sanırım," dedi Easy.

"Kesinlikle," dedi Daisy.

"Bekleyen biri var, Bayan Milam. Easy Rest'in size hizmet edecek olması beni mutlu ediyor." Ayağa kalktı.

"Evet, tamam," dedi Daisy.

"Sylvia size evrak işleriyle yardımcı olacak."

Daisy Easy'nin ofisinden çıkınca boyundan askılı sarı bluzuyla Charlene'e baktı.

"Nasıl geçti?" diye sordu Charlene.

"rpertici," dedi Daisy. "Sana şans diliyorum."

Red Jetty tostundan bir ısırık alıp tekrar tabağına bıraktı. Karısı, Agnes ile masada oturuyordu. Amerikan tazısı köpeği yanında duruyordu, uzun burnunu Jetty'nin bacağına yaslamıştı.

"İyi misin, Red?" diye sordu Agnes.

"İyiyim."

"Wallace yüzünü kucığına sadece canın sıkkın olduğunda koyar," dedi Agnes.

"Bu cinayetler yüzünden," dedi Jetty.

"Dehşet verici," dedi Agnes. Arka kapı açıldı, içeri serin bir rüzgâr esiyordu. Agnes sabahlığının önünü kapattı.

"Kapıyı kapatmamı ister misin?" diye sordu Jetty.

Agnes başını salladı. "Hoşuma gidiyor."

"İki günde iki adam," dedi şerif.

"Birilerinin öldürüldüğünü duymaktan nefret ediyorum," dedi Agnes, "fakat o çocukları hiç kimse pek sevmiyordu. Yine de kim kalkıp ikisini öldürmek ister bilmiyorum."

"O kadar tuhaf ki," dedi Jetty.

"Ne tuhaf?"

"Adları. O iki aile birbirleriyle bağlantılı."

"Aile kavgasıdır belki," dedi Agnes. Bahçeye giren arabanın sesini duyup başını kaldırdı. "Kim acaba?" diye sordu.

"Benim sivil polisim olduğuna dair bir his var içimde."

Tel kapının öteki tarafında Delroy belirdi. "Günaydın, Agnes Teyze."

"İçeri gir, Delroy," dedi Agnes. "Kahve ister misin?"

"Evet, efendim."

"Masada biraz pastırma var. Yumurta istersen pişirmen gerekecek."

"Kahve yeterli, Agnes Teyze, teşekkür ederim."

"Çok kibarsın," dedi Agnes. "Annen seni iyi yetiştirmiş. Başka türlü olması beklenebilir mi? O benim kız kardeşim sonuçta."

“Ve hava kuvvetleri.”

“Ne var, Delroy?” diye sordu sonunda şerif.

“O ikisini Bottom’da bir bara kadar izledim. Dışarıda bir saat oturdum ve uyuyakaldım. Uyandığımda bar kapanmıştı ve arabamın ön camında bir not vardı.” Kâğıt parçasını Jetty’ye uzattı.

Jetty notu yüksek sesle okudu. “Bize ihtiyaç duyarsan motelde olacağız.”

“Üzgünüm, Şerif.”

“Kimden söz ediyorsunuz siz?” diye sordu Agnes.

“Eyalet biz balkabaklarına yardım etsin diye iki havalı özel dedektif gönderdi,” dedi Jetty.

“Renkli dedektifler,” diye ekledi Delroy.

Agnes soluğunu tuttu. “Red, kendini çok kötü hissediyor olmalısın.”

“Öyle.”

“Düşünüyordum da,” dedi Delroy.

Jetty ona baktı.

“Ya iki farklı Siyahi adam varsa? Dedektifleri kastetmiyorum, ikide bir ölü bulduğumuz adamı kastediyorum. Ya iki tane varsa ondan? İkiz. O kadar feci dövülmüşlerdi ki onları kimse tanıyamazdı.”

“İki farklı kayıp, ölü, Siyahi adam,” dedi şerif. “Bu daha mı iyi sence, Delroy? Bunun bize nasıl bir yararı olabilir? Yahu bu daha da kötü. Bu izleyemediğimiz iki ölü adam var demek. Ama sen düşünmeye devam et.”

“Dedektifleri izlemeye devam edeyim mi?” diye sordu Delroy.

“Hayır. Ofise dön. Brady ile Jethro’ya üçünüzün de Bottom civarında devriye nöbetlerini artırmanızı istediğimi söyle. Belki biriniz ölü zenciyi karşıdan karşıya geçerken filan görür.”

“Baş üstüne.”

“Ne yapacaksın, Red?” diye sordu Agnes. “Money’de ortalıkta dolaşan bir katil mi var?”

Delroy Jetty'ye bakıp yanıtını bekledi.

Şerif iç geçirdi. "Kapıları ve pencereleri kapalı kilitli tut."

"Karakola gelecek misin, Şerif?" diye sordu Delroy.

"Daha sonra geleceğim. Önce yaşlı bir kadınla konuşmam gerek."

29

Ed banyonun lavabosunda durup tıraş sabunu sürülmüş yüzüne baktı. Kasabanın hemen dışındaki küçük dükkândan satın aldığı jiletten hoşnut değildi, ama yine de kullandı. Jim küçük televizyonun arkasındaki ufacık masaya oturmuş laptopunun ekranına bakıyordu.

"Bu jileti dikkatli kullanmazsam kasabadaki ölü sayısı üçe yükselebilir," dedi Ed. "Bu kadar keskin bir şey aynı zamanda nasıl bu kadar kör olabilir?"

"Bu motelin kablosuz interneti çok kötü."

"Motel 8'den ne bekliyorsun?"

"Bilmiyorum. Motel 6'dan iki daha iyi olmasını?"

"Güzel."

"Bunu görmen gerek," dedi Jim.

"Ah!" Ed kendini kesti yine.

"Ed, bunu görmen gerek."

Ed banyodan çıktı, yüzünü silip havludaki kana baktı. "Nedir görmem gereken?"

Jim ekrandan uzaklaştı. Tabutun içinde yatan bedene bağlı fakat insan yüzünü güçlükle andıran bir yüz fotoğrafı vardı.

"Bu Emmet Till," dedi Jim. Sonra kaybolup tekrar beliren Siyahi adamın fotoğrafını havaya kaldırdı.

"Hasiktir," dedi Ed.

Charlene dışarıdaydı. Çocuklar bir yerdeydiler, ama evde değiller di. C'Nine evde tek başınaydı. Aile bilt pazarındayken koma halinden çıkmayı başarmıştı. Bilinci yerine gelirken oğlunun ölümü için elem duydı. Wheat ahım şahım bir tıp değildi ama tek çocuğuydu. *Tanı kimseyi evladını toprağa vermek zorunda bırakmasın*, diye geçirdi içinden, sonra çok eski zamanları düşündü. Chicago'da çocuğunu toprağa vermiş bir başka anne vardı ve Carolyn Byrant o kadının kaybından kendisinin sorumlu olduğunu biliyordu. Evinin boşluğunun değişmeye başladığını hissetti, bir kokuyla başlamıştı belki, mide bulandırıcı tatlı bir kokuyla. Ayağa kalkıp ucuz yürütecine yaslandı. Dışarıda güneşli gün aniden bulutlanmıştı. Evin içinde bir esinti hissetti, normal bir esinti değildi. Mutfakta yere küçük bir şey düştü; bir çatal, bir kaşık, belki bir bıçak.

"Kim var orada?" diye seslendi. Yanıt gelmedi. Yürütecini santim santim ilerleterek yatak odasının kapısına doğru yürüdü. Kapı kapalı değildi. Hiçbir zaman bütünüyle kapalı olmazdı. Tam olarak kapanmıyordu. Ahşap şişmiş ve menteşelerin olduğu yer o kadar sıkışmıştı ki kapı birkaç santim aralık kalırdı. O birkaç santimin önünden bir şeyin geçtiğini gördüğünü düşündü. Bir gölge mi? "Kim var orada?" Kapıyı çekip açtı. Menteşeler sızlandı. Wheat ikide bir menteşelere biraz WD-40 sıkacağını söylerdi, ama hiçbir zaman sıkmadı. Charlene ve çocuklar neredeydiler? Lulabelle ile Tammy okuldaydılar, ama küçüklerin onunla kalmaları gerekiyordu. Fakat o yatakta koma halinde yatıyordu. Bir ses daha. Mutfaktan yine. Carolyn Bryant seksen baş yaşındaki bacaklarının ve yürütecinin izin verdiği çabuklukla ön odayı geçip Wheat ile Charlene'in yatak odasına gitti. İçeri girdi, kapıyı kapattı ve çocukların erişemeyeceği yüksekliğe monte edilmiş kancayı taktı. Kendi bile ancak yetişiyordu. Durup soluklandı. Sonra gardırobun arkasına uzanıp Wheat'in on iki kalibrelik çiftesini aldı,

Çalışma masasının st çekmecesinden iki fışek alıp ifteyi doldurdu. Namluların çıkardığı ses kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

şimdi de bir yerlerden ayak sesleri geliyordu. Ayak sesleri mut-
faktan koridora girip ona yaklaştı. C Nine iftenin soğuk namlusunu
yrtecinin yastıklı demirine yerleştirip sırtını pencerenin pervazına
yasladı. "Kimsin bilmiyorum ama o kapıdan içeri girersen senden iki
tane olacak. Çok pişman olacaksın!" diye haykırdı. Sabahlığı terden,
belki de idrardan ıslanmıştı. Uzun, derin bir soluk aldı ve dua etmeye
başladı: "Tanrım, Tanrım, yaptığım şey için yalvarırım beni bağışla.
O Siyah ocuk hakkında söylediğim yalandan sonra hayatım boyun-
ca iyi bir insan olmaya çalıştım. Bir gün bedelini ödeyeceğimi bili-
yordum, fakat neden Wheat, benim zavallı, aptal bebeğim? O düşleri
görmeye başladım yine, bu yüzden gelmekte olduğunu biliyordum."
n odadan yüksek bir patırtı sesi geldi. C Nine önce bir horozu çekti,
sonra ötekini. "Sen misin, Charlene? Her kimsen, vurulmak istemi-
yorsan seni vurmak istemiyorum. Fakat istiyorsan, vururum, küçük
bebek İsa'nın sarışın başı üzerine yemin ederim!"

n tel kapı açıldı ve çarptı. O sesi çok iyi tanıyordu. Biri gidiyor
muydu yoksa geliyor muydu?

"Charlene?" Karaciğer lekeli titreyen parmağını tetiğin üstüne
koydu. O silahla ateş edildiğini ne görmüştü ne de duymştı, fakat
alışacağına inanıyordu. Makine yağı kokuyordu çünkü Wheat çok
fazla yağ kullanır ve her gece arkı Felek izlerken silahı temizlerdi.
"Harf al, aptal kancık!" diye bağırmaya bayılırdı.

Ayak sesleri odanın kapısına yaklaştı. C Nine parmağını tetiğe
biraz daha bastırdı. Kapının kulpu hareket etti ve dönmeye başladı.
"Kim var orada?" Kapının mandalı zorlanmaya başladı.

"Bir şey söyle!" diye bağırdı. "Kim olduğunu biliyorum! Kim ol-
duğunu biliyorum!"

"Bayan Bryant! Benim, şerif Jetty!"

"Tanrıya şükür," dedi Nine C. "ok şükür, Tanrım."

C Nine elektrikli ocakta hazır kahve için su ısıtırken Red Jetty mutfak masasına oturdu. “Ne derler biliyorsun; seyredilen tencere asla kaynamaz.” Gözlerini ocaktan alıp sürgülü cam kapıdan dışarıdaki boş havuza baktı. Yarını denizkızı yüzü ona geri baktı.

“Beni vurmadığına sevinliyorum,” dedi Jetty.

“Ben de,” dedi C Nine. “Temizlenmesi gereken daha çok pislik olurdu. Buralarda yeterince insan öldü zaten.”

“Herkes nerede?”

“Nereden bileyim? Bilincim kapalıydı. Beni bu şekilde bırakmış olmalarına şaşıtm ama. Sen ne diyorsun?” Fincanlardaki toz kahvenin üzerine sıcak suyu döktü, birini şerife verdi.

Jetty fincanın üzerindeki Dolly Parton’ın yüzüne bakıp kahveyi karıştırdı. “Muhtemelen cenaze levazımatçısıyla görüşmeye gitti,” dedi. “Küçük çocukları tek başlarına evde bırakamazdı.”

“Bu doğru. Fakat yaşlı bir kadın büyük bir evde tek başına bırakılır mı?”

“O çiftiyi neden tutuyordun?”

“Korktuğum için tabii ki. Oğlum bu evde öldürüldü.” Yürütecini bırakıp iskemleye oturdu.

Jerry’nin buna söyleyecek bir şeyi yoktu. “Beni görmeden önce kim olduğunu biliyorum diye bağırdın. Kim olduğumu sanıyordun?”

C Nine bir şey demedi.

“Bayan Bryant? Beni kim sandınız ki vurmak istediniz?”

Yaşlı kadın kahvesinden bir yudum aldı. “O Till denen çocuk,” dedi.

“Efendim?”

“O çocuk benim yüzümden öldü ve şimdi hepimizi öldürmeye geldi.”

“Bayan Bryant, o altmış yıl önceydi, altmış yıldan bile fazla.”

“Bunun önemi yok,” dedi C Nine. “Ölülerin zaman mefhumu yoktur, takvim filan okuyamazlar. Takvimli saatleri yoktur, demek istiyorum. Kim ki çukur kazar içine düşer. Kim ki taş atar o taş ona geri döner.”

“Ne?”

“Bu kutsal kitaptan ve o kitap her zaman doğrudur, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“İncil’imi iyi bilirim.”

“Cinayetleri o çocuğun akrabalarından birinin işlediğine mi inanıyorsunuz?” diye sordu Jetty.

“Akraba mı? Bizzat o çocuktı.”

“Bayan Byrant, o çocuk uzun zaman önce öldü ve gömüldü.”

“Ben gördüğüme inanırım. O ölü çocuğun fotoğrafına yüzlerce kez baktım ve evimden çıkarıldığını gözlerimle gördüm. Buna ne diyorsun?”

“İnsanlar yaşlandıkça bellekleri onlara oyun oynar.”

“Benim aptal ve yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyorsun.”

“Hayır, efendim, katiyen öyle düşünmüyorum. Oğlunuz öldü ve korkuyorsunuz. Tek düşündüğüm bu.”

“Göreceksin. Başka ölenler olacak,” dedi C Nine. “İzle ve kendini koru.”

“Evet, hanımefendi.”

“Akbabaya dair eski hikâyeyi biliyor musun? Adamın teki bir kasabaya girmiş ve on adım ötesindeki anıtın üzerine bir akbaba konduğunu görmüş. Akbaba ona bakmış. Adam öğle yemeğini yemiş ve dışarı çıktığında akbaba yokmuş. Adam kasabadan ayrılmış ve yolda arabası bozulmuş. Başını kaldırdığında o akbabanın gözlerini ona dikmiş olduğunu görmüş. Adam, ‘Beni kasabaya kadar izledin, şimdi de buradasın, bunun anlamı ne?’ diye sormuş.”

“Akbaba adamı süzdükten sonra, ‘Ben seni izlemedim. Kasabada tesadüfen bulunuyordum. Seni burada beklemek üzere yola çıkmıştım,’ demiş.” C Nine hikâyeyi vurgulamak için başını salladı.

“Müthiş bir hikâye,” dedi şerif.

“Ben o adamım, anlıyor musun?”

Jetty başını salladı.

“O akbaba beni uzun zamandır bekliyor.”

“Evet, efendim.”

Birkaç dakika hiç konuşmadan oturdular.

“Sizi burada yalnız bırakmak istemiyorum, Bayan Bryant, fakat işime dönmem gerek.”

“Beni bırakma. O burada, biliyorum.”

“Çıkmadan önce evi kolaçan edeceğim. Sonra gideceğim. Kimseyi vurmayın, olur mu?”

“Vurulması gerekmeyen hiç kimseyi vurmayacağım.”

31

Dinah restoranında Gertrude iki özel dedektife kahve koydu. Daha önce oturdukları bölmede oturuyorlardı. Dedektifler Gertrude’a teşekkür ettiler, Gertrude da onları uzunca bir süre inceledi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Mükemmel,” dedi Jim.

“Birazdan gelip siparişlerinizi alacağım.” Gertrude müşterilerden birinin hesabını almak için kasaya gitti.

“Jethro haklı belki,” dedi Ed.

Jim güldü. “Evet, tabii. Sen ofisi arayıp şerif koca surata kasabada bir hayalet olduğunu söyle. Siyahi bir hayalet.”

“Biri kasabada dolanıp insanları öldürüyor. Kesinlikle bir bağlantı var. Bunu inkâr edemezsin.”

“Siyahi bir ninja belki,” dedi Jim gülerek. “Biliyorsun, şu yanında bir kangal dikenli tel taşıyan yasa dışı kanun infazcısı orospu çocuklarından biri. Bruce Lee gibi filan. Money, Mississippi’de dikenli tel arşınlayan Jamal Lee.”

“Kancalı tel. Burada öyle diyorlar. Kancalı tel. Burada sığırları içeride tutmak için kancalı tel kullanırlar.”

“Bitirdin mi?” diye sordu Jim.

Gertrude geldi ve konuşmayı kestiler.

"Demek böyle?" dedi Gertrude.

Jim hiçbir şey demeden ona bakıp kahvesinden bir yudum aldı.

**Gertrude Ed'in yanına oturup Jim'e baktı. "Pekâlâ, söyleyin bakı-
yım; neler oluyor?"**

**"Bir şey olduğu yok," dedi Jim. "İki cinayet dışında. Korkunç, çö-
zülmemiş, pis, rahatsızlık verici cinayetler."**

"Ve kayıp bir ceset," dedi Ed.

**"Bunların dışında pek bir şey olduğu yok. Fakat soruşturma sür-
düğü için bunun hakkında konuşamayız." Jim fincanını masaya bı-
raktı ve geçmekte olan kamyonete baktı. "Bu kasabada olup biten her
şeyi kim bilir, Gertrude?"**

"Bu kasabada olup biten her şeyi herkes bilir."

**"Hayır, özel birini kastediyorum. Kasabanın tarihini, rivayetleri,
her şeyi bilen biri."**

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ben de," dedi Jim. "Ne sorduğumu bilmiyorum."

**"Kasabada bir büyücü mü var?" diye sordu Ed. "Jim bunu dillen-
dirmeye korkuyor. Bir büyücü. Bir halk hekimi."**

**Gertrude güldü. "Ne kastettiğini biliyorum. Sadece ağzından
duymak istedim. Siz Mama Z'yi arıyorsunuz."**

Ed Jim'e baktı. "Gerçek bir büyücü mü?" diye sordu.

"Ben öyle duydum. Öyle olduğunu söylüyor."

"Onunla konuşmaktan ne zarar gelir?"

"Benim sizinle gelmem gerekecek," dedi Gertrude.

"Sen bu işe bulaşmasan iyi edersin."

"Onu bensiz bulamazsınız."

32

**Artık var olmayan Byrant Market'in bodrumunda Rahip Doktor
Fondle on Beyaz adamın karşısında duruyordu. Hepsinin yüzünde**

aynı salını ifade vardı. İttifakınız hepai şıkmadı. Kapının yanında uzun boylu, çok zayıf bir adam oturuyordu.

"Pekala, andımızı içelim," dedi Fondle. "Hep birlikte."

Herkes ayağa kalktı. "Sarı Köpek aşamasını geçtim ve burada Büyük Görünmez İmparatorluk'un bir üyesi olarak bulunuyorum. Be-
vaz ırkın Tanrı tarafından bahşedilmiş bütün haklarını yabancılar-
dan koruyacağıma ant içiyorum, later Siyah, Sarı, Kızıl ya da Yahudi
olsun. Ku Klux Klan Örgütünün Büyük Ejder'inin benim bölümü-
mün hakkıyla seçilmiş Büyük Kleagle tarafından aktarılmış emirleri-
ne itaat edeceğime ant içiyorum. Roka roka şu ba dey! Amerika'nın
Klanıyız biz!"

Fondle'un el hareketinin ardından oturdular.

"Toplantıyı açıyorum," dedi sıska güvenlik görevlisi.

"Bir durumla karşı karşıyayız, Beyaz Kardeşler," dedi Fondle.
"Korkarım ki gerçek bir zenci ayaklanması söz konusu. Kardeşleri-
mizin ikisi öldü ve onları öldüren zenci şu anda özgür. Onu gördüm,
yakından gördüm, Şeytan'a pabucunu ters giydirir. Ölü taklidi yap-
makta üstüne yok. Onu ölü gördüm, ama ölmemişti."

"Ne yapacağız?" diye sordu önde oturan biri.

Fondle karşılık olarak hepsine baktı. "KKK atalarımızın denen-
miş ve doğru yöntemlerine başvuracağız, kutsal yollara; öfke, ateş
ve ip günlerine döneceğiz. Önce bu gece büyük bir haç yakacağız,
Smithson's Field'de, Bottom'daki bütün kara yüzlülerin görebileceği
bir yerde."

"Zenci dedektifler ne olacak?" dedi arkada oturan zayıf adam.
"Onların burada ne işi var?"

"Mississippi eyaleti bizim kendi işini göremeyen hödükler oldu-
ğumuzu düşünüyor," dedi Fondle.

"İyi de biz bir grup *hödüğüz* gerçekten," dedi adamlardan biri,
diğerleri güldüler. "Ağaçkakan Gücü." Yumruğunu havaya kaldırdı.

"Kapa çeneni, Donald," dedi Fondle. "Şu dedektifleri ne yapaca-
ğımızı düşünüyorum."

Donald cevap verdi: "Biliyorsun, burada uzun zamandır seçim yapılmadı. Sen niye Büyük Kleagle oluyorsun? Bu şubeye çadır kurmaya nasıl karar verdin? Öteki şubelerde insanlar seçimle başa geliyor. Biz niye hiç seçime gitmiyoruz? Neden?"

"Bunun yanıtı basit. Çünkü ben seçildiğimden beri bir daha seçime gidilmedi," dedi Fondle.

"Bu on iki yıl önceydi," dedi sıska adam. "Ömür boyu geçerli değil herhalde?"

"Hayır, değil," dedi bir başkası.

"Seçime gitmedik çünkü toplantı yapmıyoruz," dedi bir başkası.

"Bu doğru, Jared," dedi Donald.

"Babam hayattayken her hafta toplanırdık," dedi Jared.

"Seçime de giderdik," dedi bir başkası. "O günlerde herkes oy kullanırdı. Doğru mu?"

"Ve çok daha fazla haç yakılırdı, aile piknikleri düzenlenirdi, beyzbol filan oynanırdı," dedi Donald. "O alev alev yanan haçın yanında kek yediğimi hatırlıyorum. Bayılırdım annemin kekine."

"Evet," dedi birkaçı ona katılarak.

"Artık hiçbir şey yapmıyoruz," diye yakındı adamlardan biri. "Kapüşonumun nerede olduğunu bile bilmiyorum. İpim bile yok."

"Şu anda seçim yapılmasını istediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Fondle.

"Evet, evet, seçim, seçim," diye haykırdılar.

"Konuşma istemiyoruz ama," dedi Donald.

"Konuşma istemiyoruz, konuşma istemiyoruz."

"Money, Mississippi için Büyük Kleagle seçimi yapılmasını talep ediyorum," dedi Donald.

Sıska adam bu öneriyi destekledi.

"Lehte olanlar?" diye sordu Fondle.

Hepsi el kaldırdı.

"Aleyhte olanlar?"

Hiç kimse.

"Lehte olanlar kazandı," dedi Fondle.

"Bir dakika, kim zabıt tutuyor?" diye sordu Donald.

"Sen tut, Donald," dedi Fondle.

"Onun boktan yazısını kimse okuyamaz," dedi bir başkası.

"Sen tut, Donald," dedi Jared.

Donald cebinden bir tükenmez çıkardı. Fondle ona iş için kullandığı not defterini uzattı.

"Rahip Doktor Fondle'ı Amerika Birleşik Devletleri, Money, Mississippi'nin Muhteşem Ku Klux Klan Örgütü'ünün Büyük Klege seçimi için aday gösteriyorum," dedi Jared.

"Katılıyorum," dedi zayıf adam.

Diğerleri ona baktı.

"Ben katılmayı severim," dedi zayıf adam.

"Herkes katılıyor mu?" diye sordu Fondle.

"Evet," dedi hepsi.

"Karşı çıkan?"

Yok.

33

Jim ile Ed öğle yemeği telaşı bittikten sonra Gertude'u Dinah'dan aldılar. Gertrude arka koltuğun ortasına oturup öne eğildi.

"Arkana yaslan ve emniyet kemerini bağla," dedi Ed.

"Çocukları olan sensin öyleyse," dedi Gertrude.

"Çocuğu olan," dedi Ed. "Yedi yaşında bir kızım var."

"Şu yanıp sönen ışıktan sola dön," dedi Gertrude. "Toprak yola dönüşünceye kadar bu yolu izle. Ondan sonra beni uyandır." Gertrude arkasına yaslanıp gözlerini yumdu.

"Emniyet kemeri bağlı mı?" diye sordu Ed Jim'e.

"Evet, bağlı," dedi Gertrude.

"Şefle konuştum," dedi Jim.

“Ona ne dedin?” diye sordu Ed.

“Sadece bildiği şeyleri. UFO gören pilotların ne hissettiklerini biliyorum artık. Herkese söylersen seni deli sanırlar. Hiçbir şey söylemezsen, hiçbir şey söylemiyorsun demektir. Sonra uzaylılar dünyayı istila ederler, insan biçimini alırlar, bakkallarda çalışmaya başlarlar, tanıdığın herkesi öldürüp onların yerine geçerler. Sen de onlardan biri olabilirsin.”

“Onu mazur gör,” dedi Ed.

Yanıt gelmeyince Jim arka koltuğa baktı. “Uyuyor.”

“Kızım da bu kadar çabuk uyusa keşke.”

“O zaman numara yapıyor olur,” dedi Gertrude. “Ben gözlerimi kapatmayı severim.”

“Kim sevmez?” dedi Ed.

“İkinizden biri bana ne gördüğünüzü anlatacak mı?” diye sordu Gertrude.

“Aslında fazla bir şey görmüş değiliz. Fakat buranın insanlarına inanacak olursak feci halde dövülmüş ve ölmüş Siyahi bir adam serbestçe dolanıyor, geçmiş şaibeli Beyaz çocukları öldürüyor.”

“Oo.”

“Soru sorduğunda ne olduğunu görüyor musun?” dedi Jim.

“Şu Mama Z hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı?” diye sordu Ed.

“Kendisini büyücü olarak tanımlıyor. Başka ne bilmek istiyorsun? Tuhaf, biraz ürkütücü bir tip.”

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordu Jim.

“Benim büyük büyükanmem olur.”

Küçük ev dolaşık ağaç dallarının arkasında, geniş bahçeden uzakta, isteyerek ve etkili bir biçimde kamufle edilmiş gibi. Gertrude önden gidip tel kapıyı çaldı.

“Kapıyı polis gibi çalıyorsun,” dedi Jim.

“Öyle derler.”

Gertrude kapıyı bir kez daha çaldı. "Mama Z!"

"Kapıyı çalmayı bırak ve içeri gir!" diye bağırdı kadın.

Ön oda kitap doluydu, yerden tavana ve duvardan duvara, fakat son derece tertipli ve temiz. Kalın bacaklı ahşap bir masa odanın ortasındaki jüt halının üzerinde duruyordu. Mama Z geniş omuzlu fakat şişman olmayan ve uzun boylu bir kadındı. Onları donuk bir bakışla karşıladı ve onlara bakmadan ellerini sıkmak için uzandı.

Jim ve Ed sırayla kadının elini sıktılar, kadının kör olduğundan emindiler, ta ki kadın, "Sizinle kafa buluyorum. İkinizin toplamından daha iyi görüyorum," deyinceye kadar.

"Mama, bu adamlar dedektif, şeyden geldiler..." diye söze girdi Gertrude.

Mama Z sözünü kesti. "Hattiesburg'dan. Morgan ile Davis. Ofisiniz neden kongre binasında değil? Bunu tuhaf buluyorum."

Jim ile Ed afalladılar.

"Mama Z her şeyi bilir," dedi yaşlı kadın. "Motel 8'de kaldığınızı ve aile arabasını kullandığınızı biliyorum, Toyota gibi bir şey."

Jim başını salladı. "Çok şey biliyorsun, Mama Z."

"Polis telsizi kullanmayı da biliyorum," dedi kadın. "Sabahtan akşama kadar o hödükleri dinliyorum. Olup bitenlerden haberim var çünkü dinliyorum. Dinlemek işe yarıyor. O salak polis yardımcıları telsizde sözünü etmeden ne geçirirler ne de osururlar. Telsizle konuşmaya bayılırlar. Oturun."

Mama Z ile masaya oturdular.

Mama Z Gertrude'a, "Konuklarımıza çay demle, kız," dedi ve Gertrude yanından geçerken kıcına bir şaplak attı. "Onu besleyip sarı kemiklerini etlendirmem gerek. O benim büyük büyük torunum olduğu için ona patronluk taslayabiliyorum. Bunu benden başka kimse yapamaz. Çok enerjiktir."

"Öyleyse neden burada olduğumuzu da biliyorsun," dedi Ed.

"Beyaz çocukları öldüren adamı arıyorsunuz."

"Evet, efendim," dedi Ed. "Sürekli belirip ortalıktan kaybolan Siyahî cesedin neyin nesi olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Mama Z. "Fakat sizin canınızı sıkan şeyin ne olduğunu biliyorum ve bunu telsizde hiç duymadım."

"Nedir o?" diye sordu Jim.

"Wheat Bryant ile Milam arasındaki bağlantı."

"Doğru," dedi Ed.

"Bahalarını çözdünüz zaten," dedi Mama Z. "Roy Bryant ile Robert Milam, kötülerin en kötüsü. Sapına kadar Klan'dılar, onların aptal oğulları da öyle."

"Şu bir belirip bir kaybolan Siyahî adam hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu Jim.

Gertrude mutfaktan tepside fincanlar ve demlikle gelirken büyükannesinin, "Ben hayaletlere inanmam," dediğini duydu.

"Ben bunu bilmiyordum," dedi Gertrude.

"Çok komik," dedi Mama Z.

"Ben seni büyücü sanıyordum," dedi Jim.

"Evet, ama o tür değil." Mama Z kendine çay koyup bir yudum aldı. "CNN'de Chicago'da beyaz bir adamın öldürüldüğünü gördüm."

"Bundan haberimiz var," dedi Ed.

"Adamın geçen hafta öldüğünü söylediler," dedi Mama Z.

"Evet," dedi Jim öne doğru eğilerek.

"Televizyonda adamın adını yanlış söylediler, Milan dediler, ama ben Milam olduğundan kuşkulaniyorum. Junior'ın kardeşi. Biliyorum çünkü Robert'ın Lester adında bir oğlu vardı, Lester William. Ona L.W. derlerdi."

"Vay canına," dedi Jim.

"Doğru dedin," dedi yaşlı kadın. "Biri intikam alıyor."

"Neden şimdi?" diye sordu Gertrude.

"O zavallı çocuk altmış beş yıl önce linç edildi. Belki ruhlar daha fazla dayanamadılar," dedi Mama Z.

“Biraz önce hayaletlere inanmadığını söyledin,” dedi Ed.

“Ben hiçbir zaman her zaman haklı olduğumu iddia etmedim.” Yaşlı kadın fincanını masaya bırakıp parmaklarını masanın üzerinde tıyırdattı. **“Ama bakın size ne diyeceğim; ruhlar intikam almaya kararlıysalar burada daha çok insan ölecek. Ruhlar burada bayram edecekler. Kasabadaki her Beya birini kendi linç etmemişse bile soyağacından biri etmiştir. Bir şeye inanabiliyorsan buna inanmak zorundasın.”**

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Jim. “Polis telsizinden mi?”

“Benimle gelin,” dedi yaşlı kadın ayağa kalkıp dengesini sağlamak için masaya dayanarak.

Mama Z’nin peşinden duvarlarında aile fotoğrafları bulunan kısa holden geçip başka bir odaya girdiler. Odada çepeçevre göğüs hizasına gelen dosya dolapları, tek pencerenin altında ise daha alçak dolaplar vardı.

“Nedir bunlar?” diye sordu Ed.

“Kayıtlar,” dedi Mama Z. “Bunlar kayıtlar. Anlat onlara kızım,” dedi Gertrude’a.

“Bunlar Mama Z’nin doğduğu 1913 yılından bugüne kadar Amerika Birleşik Devletleri’nde işlenmiş bütün linçlere dair yazılanlar.”

“Bir dakika,” dedi Jim, “Bu hesaba göre siz...”

“Yüz beş yaşındayım,” dedi Mama Z.

“Bütün linçler mi?” diye sordu Ed.

“Neredeyse,” dedi Mama Z. “Eyaletteki bütün kütüphanelere gidip bütün gazeteleri okurdum. Artık internet kullanıyorum. Polis kurşunuyla ölümleri de linç sayıyorum, üzerinize alınmayın.”

“Alınmıyoruz,” dedi Jim.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Ed.

“Çünkü birinin yapması gerekiyor. Öldüğümde ve burası keşfedildiğinde umarım ölenler için bir anıt haline getirirler.”

Gertrude’un gözleri doldu.

Hayatlarında neredeyse her şeyi görmüş, silahlı çatışmaya girmiş, vurulmuş, ölüme ve acıya tanık olmuş, görev sırasında insan öldürmüş Jim Davis ile Ed Morgan sustular. Dolapların gri cephelerine bakarak öylece durdular. Jim hızlıca saydı. Yirmi üç dosya dolabı vardı. Çekmeceleri morgdaki çekmeceleri andırıyordu.

Ed elini yanındaki dolabın üstüne koydu. "Bryant ile Milam'ın başka akrabaları var mı?" diye sordu.

"Milam'ların bir oğulları daha olduğunu duydum ama emin değilim, nerede olduğunu bilmiyorum en azından," dedi Mama Z. "Bir de Carolyn Bryant var tabii ki. Her ne kadar canlı gibi görünmese de hâlâ hayatta."

"Evet, onunla tanıştık," dedi Jim. "Çok iyi geçmedi. Kadın biraz, nasıl desem, tedirgindi. Oğlu evinde daha yeni öldürüldü tabii ki. Bu ırkçı birini bile tedirgin eder."

"Kasabada hiç yabancı gördünüz ya da birinden bir şey duydunuz mu?" diye sordu Ed. "Siyahi ya da Beyaz."

Mama Z başını salladı. "Yanlış soru," dedi. "Ölüm asla yabancı değildir. Ondan bu yüzden korkarız."

"Bu bir büyücünün söyleyeceği türde bir şey mi?" diye sordu Jim. "Soruyorum çünkü kulağa önemli geliyor, ama anlamıyorum."

"Bunu sevdim ben," dedi yaşlı kadın Gertrude'a. "Deacon Wright ile görüşün bence. O zaman çocuktuk ve Emmet Till ile o dükkândaydı. Bir şey bildiğini sanmıyorum. Bir de Betty Smith vardı."

"O kim?" diye sordu Jim.

"Abisi Lamar, Emmet Money'ye gelmeden hemen önce Brookhaven adliye binasının önünde tabancayla öldürüldü. Bu eyalette o zaman çok nefret vardı. Şimdi olduğundan fazla belki de. Lamar çiftçiydi ve bu bölgede insan hakları için çalışıyordu. Ondan kimse söz etmez. Öldürüldü. Babam beni oraya götürdü ve kanının toprağa aktığı yeri gördüm. Şimdi yeni bir kaldırım var orada."

"Onunla konuşmamızı neden öneriyorsunuz?" diye sordu Ed.

"Bir yeri anlamaya çalışıyorsanız o yerin tarihiyle konuşursunuz," dedi Mama Z.

Red Jetty kenara çekip devriye arabasının kontağını kapattı. Tallahatchie Köprüsü'nün üzerindeydi. Oradan yanmakta olan haçı görebiliyordu. Çocukluğunda yakılan haçları hatırladı. Babası onu birkaç kez Klan toplantısına götürmüş fakat Katolik annesi karşı çıkmıştı. Gerçek bir linç görmemişti ve bundan hoşnuttu, fakat babası ya görmüş ya da bizzat katılmıştı. Bu düşünce canını sıkıyordu, fakat aynı zamanda kendisiyle babası arasındaki gerilimi ve uyuşmazlığı anlamasını sağlıyordu. Annesi sonunda onun hiçbir zaman tanımadığı bir adamla Detroit'e kaçmıştı. Sadece adamın et testeresi sattığını biliyordu. Alevler alacakaranlık gökyüzüne kara dumanlar yayıyordu. Haç o mesafeden bile kasvet verici görünüyordu, fakat siyasi ya da sosyal nedenlerden ötürü değil, çok kötü yapıldığı aşikâr olduğu için. Kirişi çökmek üzereydi ve şiddetini yitirmiş alevler havayı tükenmişçesine yalıyordu. Kasabadaki bütün benzin o ateşin yanmaya devam etmesini sağlayamazdı. En hazin olan da bu terör alıştırmalarına katılan maskeli üyelerin her birini kasabadaki herkesin tanımasıydı. Money'de uzan zamandır yapılan şakalardan birine göre Klan'a kimin üye olduğunu öğrenmek istiyorsan Russel Kuru Temizleme ve Çamaşırhane'nin önünde beklemen yeterliydi.

Bryant'ların evinde çocuklar nihayet yataklarına yatırıldılar. Sırayla ağlayarak uyuyakalmışlardı fakat hiçbiri ne olduğunu anlayamıyordu. Nasıl anlayabilirlerdi? Charlene'in telsizi mutfak lavabosunun üstündeki pencere pervazının üzerinde duruyordu. Charlene karşındaki uzun tabureye oturmuştu, konuşurken alıcırı ağzına yaklaştırıyor, konuşmadığında kucağına bırakıyordu.

“Big Ten-Forty ben, Beş On Sekiz karayolunda kuzeye, Money’ye doğru yol alıyorum. Hot Mama Yeller, oradaysan bir selam çakmak isterim, bebeğim? Tamam,” diye cızırdadı hoparlör.

Charlene alıcıyı el yordamıyla aldı, düğmeye bastı ve, “Buradayım, Big Ten-Forty. Tamam.”

“Nasılsın bebeğim? Kocanın başına gelenler için çok üzgünüm. Korkunç. Tamam.”

“Evet, çok korkunçtu. Çok kan vardı, ama büyük ölçüde temizledim. Hâlâ o karıncayıeni mi sürüyorsun? Tamam.”

“Ben sapıma kadar Kenworth adamıyım. Keşke uğrayıp taziyelerimi sunabilsem, Hot Mama Yeller, fakat çiftlik yumurtası ve süt taşıyorum ve buzdolabı riskli. Tamam.”

“Bir dahaki sefere, bir dahaki sefere. Nerelerdeydin? Tamam.”

“Yazoo City’de çok iyi zaman geçirdim. Şu Trump mitinglerinden birine gidip sahte habercilerden birkaçını korkuttum. Yihaaaa! Çok eğlenceliydi. Trump aynı bizim gibi biliyorsun.” Big Ten-Forty güldü. “Yani bir kirpiden daha akıllı değil, ama liberal elitlerin ağzının payını vermeyi iyi biliyor. Tamam.”

“Kahretsin. Televizyonda görüldüğü kadar turuncu mu? Tamam.”

“Hem de nasıl. Doğal turuncu. İnanamadım. Şu Melangia’da oradaydı. Aynı Barbi bebeklere benziyor, gözleri aynı Barbi bebeğin gözleri. Tamam.”

“Hey, Big Ten-Forty, şimdi gidip balkondaki buzdolabını temizlemem gerekiyor. Tamam.”

“Anlaşıldı, Hot Mama Yeller, görüşmek üzere. Tamam.”

“Buzdolabını temizlemek,” özel kanala geçmek için kullandıkları şifreydi. Özel kanala geçtiler.

Charlene alıcıya, “Hot Mama Yeller, Big-Ten Forty’yi arıyor. Tamam,” diye fısıldadı.

“Hey, bebeğim. Ne giyiyorsun?”

C Nine yatağında yatıyordu. Tepe ışığı ve yatağın iki yanındaki lambalar açık uyumuştı. Uyumak istememişti, fakat uyuyakalmıştı, sırtı yastığa dayalı, gerçekten savunmasız bir pozisyonda. Biraz horuldadı ve uyandı, uyuyakalmış olmanın şaşkınlığı içinde. Odanın karşı tarafında fazla yumuşak olduğu için hiçbir zaman kullanmadığı iskemlede darp edilmiş Siyahi adamı gördüğünü sandı, şu ölü ilan edilip evinden çıkarılmış olan, oğlunu öldüren adam. Yaşlı kadın adamın yüzüne baktı, yaraların, kurumuş kanın, yılların ardından şişmiş teniyle kapanmış gözlerinin içini gördüğünü sandı, o ağustos sonu gününe, o küçük dükkâna dönerek. Bir şey demedi, bir şey düşünmedi, sadece öldü.

36

Ed Morgan'ın cep telefonu odanın karşı tarafındaki masada titreşti. Ed banyoda farklı marka bir jiletle tıraş oluyordu. Jim telefonu kapıp numaraya baktı. Money Şerif Departmanı'nın numarasını tanıdı.

"Davis ben," dedi.

Dinledi.

Jim telefonu masaya koyarken Ed odaya girip "Ne oluyor?" diye sordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Jim. "Hödükler ölü adamımızı bulmuşlar."

Ed yüzünü havluyla sildi. "Yok ya?"

"Bryant'ların evinde."

Bryant'ların evi insan kaynıyordu; şerif yardımcılar, Fondle ve Dill, Bryant'ların çocukları, Milam'ların çocukları, Daisy Milam ve tabii ki, Charlene. Çocuklar evin yanındaki külüstür Pontiac GTO'nun yanına korodaymış gibi oturmuşlardı. Charlene ön balkonun basamaklarını bir inip bir çıkıyordu. Şerif Jetty her şeyin ortasında durmuş özel dedektifleri bekliyormuş gibi yola bakıyordu.

İki adanı ona doğru yaklaşırken şerifin ifadesi değişmedi. Ağzı düz bir çizgiydi, gözleri de öyle.

"Elinde ne var, şerif?" diye sordu Ed.

"Sen bana söyle," dedi Jetty. "Gelin." Onları Charlene'in yanından geçirdi. Charlene onları fark etmedi bile. Jethro içeride kapının eşiğinde duruyordu. Odanın içinde bir şeye bakıyordu. Yaklaştıklarında başını çevirmedi.

"Artık dışarı çıkabilirsin, Jethro," dedi Jetty.

"Tamam, şerif."

"Ona gözlerini hiç ayırmadan bakmasını söyledim. Gözlerimizi her zaman üzerinde tutmalıyız," dedi Jetty.

Ed ile Jim kalakaldılar. Kapitone bir iskemlede fotoğraflardan tanıdıkları darp edilmiş Siyahi adam oturuyordu. Son cinayet mahallinde ve altmış yıl önceki cenazede çekilmiş fotoğraflardan. Ed ile Jim adama yaklaştılar.

"Ölü," dedi Jetty. "Tabii ki, onu son iki görüşümde de ölüydü. Bu kez ne kadar ölü kalacak sizce?"

Jim yine de uzanıp işaretparmağıyla ortaparmağını adamın boynuna koydu. Teni buz gibiydi. Orada yaşam yoktu.

Jetty Jim'e, *Gördün mü*, der gibi baktı.

Ed odanın karşı tarafına baktı, sonra Jim'in yenini çekti. Carolyn Bryant oradaydı. Jim Jetty'ye baktı.

"Onun da nabzına bak istersen," dedi şerif.

"Adli tabip ne dedi?" diye sordu.

"Ölmüş olduğunu söyledi. Nedenini bilmiyor. Ölü kalmasını umuyoruz. Beyazlar ölmeyi ve ölü kalmayı biliyorlar galiba."

Ed, "Ben ofisi arayacağım," dedi ve odadan çıktı.

"Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordu Jetty. "Adamlarımdan birine bütün gün bu çocuğu izletemem."

"Yapacak başka işi mi var?" dedi Jim.

Ed odaya döndü. "Ölmüş adamın sorumluluğunu yükleneceğiz," dedi.

"Ölmüş adam mı?" diye tekrarladı Jetty. "Şu zenci çocuğu mu kestediyorsun?"

"Evet," dedi Ed. "Bize bir ceset torbası ver. Kanıt olarak mühür leyeceğiz ve bugün daha geç bir saatte ya da yarın buradan alınacak."

"Belki."

"Ben kaygılanmıyorum," dedi Jim. "Bu ölü bir insan. Koşamaz. Yürüyemez. Biri onu götürmedikçe hiçbir yere gidemez."

"Pekâlâ," dedi Jetty.

Ed Siyahi adamın yüzüne baktı yine. "Parmak izi ve DNA örneği almam gerekiyor. Ben gidip takımı alacağım."

Jim ölü kadına baktı. "Ne düşünüyorsun, Şerif."

Jetty baktı, fakat bir şey demedi.

"Çok fazla acıya neden oldu," dedi Jim.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Neden söz ettiğimi gayet iyi biliyorsun," dedi Jim.

Red Jetty pencereden dışarı bakıp hafifçe iç geçirdi. "Dün gece yanan haçı gördün mü?" diye sordu.

"O yanan haç mıydı?" dedi Jim başını sallayarak. "Ne olduğunu anlamamıştım. Bir araba filan yanıyor sandım."

Ed takım çantasıyla döndü.

"Ed," dedi Jim, "dün gece yanan haçmış."

"Yok ya?" dedi iri adam. "KKK'nın haç yakma töreni mi?"

Jim yanıt için Jetty'ye baktı. Şerif başını salladı.

"Keşke bilseydim," dedi Jim. "Korkmayı unuttum."

"Evet, çok yazık," dedi Jetty.

Jim gülümsedi. "Belki bir dahaki sefere."

37

Damon Nathan Thruff Chicago Üniversitesi'nde öğretim üyesiydi. Harvard'da moleküler biyoloji, Yale'de psikobiyoloji ve Columbia'da

Doğu felsefesi doktorası yapmıştı. Yirmi yedi yaşındaydı. Hücre rejenerasyonu üzerine Cambridge Üniversitesi Yayınları tarafından yayımlanmış üç kitabı ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ırksal şiddetin biyolojik ve felsefi kaynakları üzerine Harvard Üniversitesi Yayınları tarafından yayımlanmış iki kitabı vardı. O gün Etnik Araştırmalar Departmanı'ndaki küçük ofisindeki masasına oturmuş (ne de olsa onu nereye yerleştireceklerini bilmiyorlardı) kalıcı sözleşmesini desteklemek amacıyla referans mektubu verebilecek insanların listesini yapıyordu. Bir yıl önce kalıcı sözleşme için yaptığı başvuru reddedilmiş fakat ona, üniversite yönetiminin olumlu tekrar değerlendirme-yi nitelendirmek için kullandığı deyimle, *ikinci bir şans* tanınmıştı. Kalıcı sözleşmenin reddedilmesinin nedeni üretkenliği-ydi. Dekan ona açıkça hiç kimsenin bu kadar kısa sürede bu kadar nitelikli ve bu kadar çok iş çıkarabileceğine inanmadığını söylemişti. Bu yüzden ona Phillis Wheatlay Kürsüsü Destek Araştırmaları altında bir yıllık görev daha verilmişti. Kalıcı sözleşme için yapacağı ikinci başvuruya bir yıl boyunca hiçbir şey yayımlamaması koşulu eklenmişti. Dekan ona aktif bilimden uzaklaşmasının bazı şeylerin yerli yerine oturmasını sağlayacağını da söylemişti. Telefonu çaldı.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açtı. Üniversiteden eski arkadaşı Gertrude Penstock arıyordu. Damon Cornell'de hukuk eğitimi-ni tamamlarken Gertrude lisans öğrencisiydi. "Gertrude, sesini duymak ne güzel," dedi. "Herhangi bir arkadaşın sesini duymak güzel."

"Bir süredir aramadığım için özür dilerim," dedi Gertrude. "Nasılsın?"

"İyi-yim. Engeli aşmaya çalışıyorum."

"Engelleri demek istiyorsun."

"Hayır, tek bir engeli. Sende ne var ne yok? Ailen orada nasıl... neredesin?"

"Money, Mississippi."

"Ciddi misin?"

"Buraya gelmen gerekiyor," dedi Gertrude.

"Öyle mi? Kumsal var mı?"

"Kumsal yok. Hödükler ve ölü siyahi bir adam var "

Damon doğruldu. "Neden söz ediyorsun?"

"Biri burada Beyazları öldürüyor ve hepsinin cinayet mahallinde aynı Siyahi adam bulundu."

"Sen içki mi içiyorsun? Gelip sana içki arkadaşlığı yapmamı istiyorsan gelirim, yeter ki bunu açıkça söyle."

"Şaka etmiyorum. İki Beyaz adam ve bir yaşlı Beyaz kadın. Öldüler," dedi Gertrude. "Gerçekten korkunç ölümler. Erkeklerin ölümü en azından. Kuşkuya yer bırakmayacak kadar ölü. Kadın korkudan öldü sanıyorum."

"Korkudan ölmek merak uyandırıcı," dedi Damon.

"Öyle bulacağını tahmin etmiştim."

"Peki şu Siyahi adam meselesi nedir? Cinayetlerden o mu suçlanıyor?"

"Siyahi adam ölü, Damon. Bütün cesetlerin yanında ölü olarak bulundu. Farklı yerlerde, farklı zamanlarda."

"Ne?"

"Karmaşık."

"Pekâlâ."

"MBI'dan iki Siyahi kardeşle arkadaş oldum ve sana bu iş gerçek bir çılgınlık diyorum, dehşet verici bir çılgınlık"

"MBI mı?" diye sordu Damon.

"Mississippi Soruşturma Bürosu,"* dedi Gertrude.

"Ben en iyisi kapatayım."

"Böyle bir şey var gerçekten," dedi Gertrude. "Ölen kadın Emmett Till'i kendisine laf atmakla suçlayan kadındı. Beyaz adamlar Till'in katillerinin oğullarıydı. Buraya gelmeni istiyorum. Bir şeyler oluyor. Ne olduğunu tam olarak söyleyemem ama kesinlikle bir şey oluyor ve kesinlikle çok tuhaf."

* Mississippi Bureau of Investigation. (ç.n.)

Damon çok nefret ettiği masaya baktı. "İnsan Money, Mississippi'ye nasıl ulaşır."

38

Ebeveyni Barry ile Bertha Hid'in adını Herberta koymuş olmalarına kızabilirdi. Beraberinde getireceği lakapları tahayyül etmek fazla hayal gücü gerektirmiyordu. Adı herkesin kafasını karıştıyordu çünkü ailenin iki tarafında da Herbert adında biri olmadığı gibi ondan başka Herberta da yoktu. Yine de Berta iyi bir lakap olabilirdi. Ya da Bertie. Fakat annesi ve babası Herbie lakabını seçmişler, nedenini de caz müzisyeni Herbie Hancock'a olan sevgileriyle açıklamışlardı, ancak Herberta Hind asıl nedeninin onu daha dayanıklı biri yapmak olduğuna inanıyordu. İşe yaramıştı. Berkeley'de geçen gençliklerinde FBI tarafından dikkat edilmesi gereken şahıslar olarak görülmüş annesiyle babasını hem şaşırtıp hem de hayal kırıklığına uğratarak özel FBI ajanı olmuştu. Herbie şimdi Atlanta'da Denetleyici Özel Ajan Ajax Kinney'nin Güneybatı Bölge Şubesi'ndeki mükemmel döşenmiş ofisinde oturuyordu.

"Money, Mississippi'ye gitmeni istiyorum," dedi Kinney.

Özel Ajan Hind güldü.

"Hayır, ciddiylim," dedi Kinney.

"Öyle bir yer yok," dedi Hind.

"Var Herbie ve sen oraya gidiyorsun. Nefret suçuna girebilecek dört cinayet işlendi, belki de daha fazla."

"Nefret cinayetlerde sıklıkla rastlanan bir unsur," dedi Hind.

"O tür nefretten söz etmiyorum," dedi Kinney. "İrkçılıktan söz ediyorum. Bir grubun başka bir gruptan nefret etmesinden. Bazen onlardan ölümüne nefret ederler. Sen Mississippi'ye gidip duruma bakacaksın. Karışık iş. Habire ortalıktan kaybolan Siyahi bir ceset var anladığım kadarıyla. Kayboluyor ve tekrar beliriyor aslında."

"Bir daha söyler misin?"

"Hikayeyi tam olarak bilmiyorum. Her ne ise senin uzmanlık alanına girdiğini biliyorum. İşin bu. Git işini yap. Her zamanki cana yakın kişiliğinle yerel soytarıları hizaya getir, sonra buraya dön ve oraya gittiğimizi kanıtlamak için gerekli evrakı doldur." Kinney masanın üzerinde duran dosyayı Hind'e doğru itti.

"Money, Mississippi," dedi Hind.

"Money, Mississippi," diye tekrarladı Kinney.

"Senden nefret ediyorum, Ajax," dedi Hind. "Sanıyorum senden hep nefret ettim. Bazen geceleyin sırf kendime senden ne kadar nefret ettiğimi hatırlatmak için uykumdan uyanıyorum."

"Biliyorum. Şimdi eve git, bavulunu yap, Money, Mississippi'ye git ve işe koyul."

"Money'ye nasıl gidilir?" diye sordu Hind.

"Önce Hattiesburg'a gitmen gerekiyor," dedi Kinney. "Bu hayli kolay. Haritada kocaman yazıyor."

"Orada ne var?"

"MBI. Mississippi Soruşturma Bürosu."

"Ve bir daha Hind'den haber alınamadı," dedi Hind.

Kinney Ajan Hind'in kapıya yürüyüşünü seyretti. "Oradaki hödükleri fazla korkutma. Glock taşıyan Siyahi kadın görmeye pek alışık değiller."

"Elimden geleni yaparım. Döndüğümde silah taşıdığımı *senin* hatırlamanı istiyorum."

"Bu hep aklımda," dedi Kinney. "Bazen sırf kendime *senin* silah taşıdığını hatırlatmak için uykumdan uyanıyorum."

"Glock değil bu arada, Sig."

Hind dosyayı araladı ve aniden durup Kinney'ye döndü. "Bu fotoğrafı gördün mü? Siyahi adamın fotoğrafını?"

Kinney başını salladı.

"Dehşetengiz."

"Evet, öyle."

“Sana aşına geliyor mu?” diye sordu Hind.

“Evet, geliyor.”

39

Jim Davis ile Ed Morgan adli tabibin ofisinin önündeki çapraz alana park ettiler. Rahip Doktor Fondle binanın önünde Şerif Jetty ile konuşurken Şerif Yardımcısı Brady birkaç metre uzakta sigara içiyordu. İki Siyahi adam onlara doğru yürürken Brady olabildiğince sert bir bakış attı. Brady’nin bakışı o kadar beylikti ki Ed ile Jim bakışıp güldüler. Brady sigarasını yere tükürüp topuğuyla ezdi ve devriye arabasına doğru yürüdü.

“Günaydın, Şerif,” dedi Jim. “Sanığımız hâlâ gözaltında mı?”

“Bildiğim kadarıyla,” dedi Jetty. Sonra Fondle’a baktı. “Siyahi arkadaş çekmecesinde mi hâlâ?”

“Bildiğim kadarıyla. Bakmadım,” dedi Fondle.

“Öyleyse gidip bir göz atalım,” dedi Jim.

Üç adam Fondle’u izleyerek lobiye kat ettiler, Dill’in masasının önünden geçip morga girdiler.

“Üç numarada,” dedi Fondle.

Ed çekmecenin yanına gitti ve elini tutacağın üzerine koydu ve durdu. Jim’e baktı. “Açayım mı?”

Jim Jetty’nin yüzüne baktı. “Evet, aç.” Jim çekmeceye yaklaştı ve içine bakmak için eğildi. “Hadi.”

Ed çekmeceyi çektiğinde o ve Jim çılgık attılar. Fondle kapıya koştu. Jetty’nin eli silahına gitti. Ed ile Jim güldüler.

“Sizinle kafa buluyoruz,” dedi Jim. “Burada. Hâlâ ölü, sakın olun.”

“Kim olduğuna dair daha fazla bilgi edindiniz mi?” diye sordu Jetty.

“Henüz değil,” dedi Ed. “Ofis kanıtları toplaması için bir kurye gönderdi, fakat adam henüz gelmedi.”

Jetty iç geçirdi.

"Evet," dedi Jim. "Bir süre daha burada olacağız gibi görünüyor. Bu bizi de mutlu etmiyor, inanın bana. Kişisel almayın."

"Pekâlâ," dedi Jetty. "Rahip Doktor, Catherine Bryant hakkında ne biliyorsun? Ölüm nedeni olarak rapora ne yazacaksın? Şey mi, yani, biliyorsun."

Fondle başını salladı.

"Oh, şey olmadığına ne kadar sevindiğimi anlatamam," dedi Jim.

"Neden öldüğünü bilmiyorum," dedi Fondle. "Üzerinde hiçbir işaret yoktu. Ne bir kesik ne de bir çürük. Çok yaşlıydı."

"Yaşlılığın insanı öldürdüğü görülmüş şeydir," dedi Ed.

"Çok teşekkür ederim," dedi Fondle. "Yaşlı kadının korkudan öldüğünü düşünüyorum."

"Kan testleri buna mı işaret ediyor?" diye sordu Jim. "Beyler, bildiğimiz kadarıyla kadın çekmecedeki yürüyen ölü buraya gelip tekrar ölmeden önce ölmüş. Bunu söylediğime inanamıyorum."

40

Greenwood-Leflore Havalimanı demodeliğin parlak bir örneğiydi. Havalimanı adına rağmen Carrol İlçesi'ndeydi ve Carrol halkı Leflore Beldesi'ne hizmet ettiği için bundan nefret eder, fakat komşularına tepeden bakmalarına olanak tanıdığı için aynı zamanda severdi. Bu kendini halen geçerli olan bir uygulamayla belli ediyordu. Lise çağını hayli aşkın bir kadın inen uçakları amigo kız kıyafeti ve çelenklere varıncaya kadar *Hawaii* tarzında karşılar ve şöyle derdi: "Mississippi, Caroll İlçesi'ne hoş geldiğiniz, Porter Wagoner'in 'Carrol İlçesi Kazası' hit şarkısının geçtiği yer, bin altı yüz metrekarelik güney konukseverliği."

Yaşı tuhaf bir biçimde geçkin amigo kızın boynuna asacağı yerde eline tutuşturduğu kırmızı-beyaz çelenk Damon Thruff'un hem

hoşuna gitti hem de şaşırdı. Kapıda Gertrude Penstock tarafından karşılandı. Acemice kucaklaştılar, her zaman acemice kucaklaştıkları gibi. Gertrude sık sık Damon ile kucaklaşmanın bir bahçe koltuğuna sarılmaktan farksız olduğunu söylerdi.

“Hemen şuraya park ettim,” dedi Gertrude.

“Neden burada yaşadığını bana bir daha söyler misin?” dedi Damon.

“Büyük büyükanneme yakın olabilmek için.”

“Ben seni Baltimore’lu sanıyordum.”

“Evet, ama büyük büyükannem buralı.”

“Kendisi nasıl? Kaç yaşında? Yaşlı insanlar beni büyüler,” dedi Damon.

“Yüzü geçti.”

“Şaka ediyorsun,” dedi Damon. “Onunla gerçekten konuşmak istiyorum. Buralı öyle mi? Neler neler görmüştür.”

“Çok şey gördü,” dedi Gertrude.

“Ya şu dedektifler?”

“Ha, onlar çok serinkanlı tipler. Zekiler.”

“Ben niye buradayım? Bana bir daha izah et. Hatta ilk kez izah et.”

“Burada olanlar gerçekten tuhaf. Bunu dünyaya izah edebilecek biri varsa o da sensin.”

Gertrude arabayı Money’ye sürerken Damon’ı bilgilendirdi. Damon pencereden manzarayı seyretti; mukavva evler, anayoldan ayrılan toprak yollar, sıska inekler. “Karnım aç,” dedi. “Şu sıska ineğin tadı nasıldır acaba?”

“Et yemeye ne zaman başladın?” diye sordu Gertrude.

“Ne fark eder diye düşündüm. Ömrümü en iyi olasılıkla birkaç dakika uzatacak. Ayrıca kaç inek kurtarmış olacağım? Hatta, düşünürsen, kimse eğlence olsun diye inek yetiştirmeyeceğine ve inekler doğada tek başlarına var olamayacak kadar aptal olduklarına göre soylarının tükenmesini önliyorum.”

“Bu çarpık bir akıl yürütme,” dedi Gertrude.

"Akıl yürütme yine de."

"İleride bir şeyler yiyebileceğimiz bir yer var," dedi Gertrude. "Nerede olduğumuza dair bir fikir edinmene yardımcı olacaktır."

"Nerede olduğumuzu görebiliyorum bence. Daha önce de hiçliğin ortasında bulundum ve aynı buraya benziyordu." Gertrude arabayı mucurun üzerinde kayarak durdurduğunda Damon önünde durdukları köhne yol lokantasına baktı. "O kadar da aç değilim galiba."

"Kapa çeneni," dedi Gertrude.

Tabelada Bluegum'ın Yeri yazıyordu. Ön tarafında pencere bulunmayan cüruf briketten bir binaydı. Bacası tütüyordu. Önünde Gertrude'un arabası gibi alelade üç araba daha vardı.

"Burası restoran mı?"

"Bana güven."

41

Jim Davis ile Ed Morgan MBI'nın Hattiesburg'daki genel merkezinde büyük pencereli bir odanın konferans masasına oturmuşlardı. Yukarıdan karşıdaki Adliye Binası'nın yanındaki Konfederasyon anıtına bakıyorlardı.

"Şu boktanlığa bak," dedi Jim. "Büyük Beyaz bir kamışa benziyor."

"Bak bu komik," dedi Ed.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Beyaz insanlarla alay etmekten vazgeç," dedi büronun yöneticisi içeri girerken. Adı Lester Safer idi. Mississippi'de doğmuş, Washington DC'de eğitim görmüştü ve Mississippi'nin Mississippi olmak zorunda olmadığına inanıyordu. Yanında ciddi tavırlı uzun boylu bir kadın vardı. "Beyler, bu FBI'dan Özel Ajan Herberta Hind. Hayalet işlerine federallerin baktığı anlaşılıyor."

Ed ile Jim başlarıyla selamladılar.

“Bildiğim kadarıyla Büro hayaletlerle ilgilenmiyor,” dedi Hind. “Biz, öte yandan, olası nefret suçlarıyla ilgileniyoruz.” Kadın Ed ile Jim’e baktı. “Günaydın, beyler. Bana Money, Mississippi hakkında ne anlatabilirsiniz?”

“Savaş öncesi on dokuzuncu yüzyılda sıkışıp kalmış ve akraba evliliğinin soyun tükenmesine neden olmadığına canlı kanıt teşkil eden cahil ağaçkakanlarla dolu bir yer,” dedi Jim. “Üzerine alınma, şef.”

“Sözüne güveniyorum,” dedi Safer. “Bu arada sana Mississippili’li olduğumu ve bu iç savaş öncesinden kalmış, cahil ve akraba evliliği yapan ağaçkakanlarla birlikte büyüdüğümü hatırlatmak isterim.”

“Aptal ve vicdansız olduklarına katılmıyorsun öyleyse?” diye sordu Hind.

“Yo, hayır, katılıyorum,” dedi Safer. “Fakat bir anlamda benim insanlarım oldukları için bunu benim söylememde sakınca yok. Bütününüyle katıldığım da söylenemez ayrıca.”

“Nesine katılmıyorsun?” diye sordu Hind.

“Soyun tükenmesi meselesine. Tükenmek üzereler.”

“Pekâlâ, kim kimi öldürdü?” diye sordu Hind.

“Dosyayı okuduğundan eminim,” dedi Ed. Sonra durakladı. “Dosyayı okuduğunu tahmin ediyorum.”

“Evet,” dedi Hind.

“Öyleyse bildiğimiz her şeyi biliyorsun,” dedi Ed. Sonra Jim’e bir bakış attı.

“Money’nin iyi insanları o iki Beyaz erkeği bizim ölü Siyahi adamımızın öldürdüğüne inanmak istiyorlar,” dedi Jim.

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Hind.

“Bilmiyorum. Yumruğunun içinde testislerini tutuyordu. Fakat o onları öldürürken aynı zamanda onların onu nasıl öldürdüklerine dair hiçbir fikrim yok.”

Ed hiçbir zaman yakmadığı sigarayı dudaklarının arasına koydu.

“İki kez değil en azından,” dedi Jim. “Birinin iki kez öldüğünü hiç duydun mu? Bond filmlerinde ancak.”

Hind başını salladı. "Raporda Siyahi adamı yanınızda Hattiesburg'a getirdiğiniz yazılı."

"Money'deki hödükler onunla baş edemediler," dedi Ed.

"Öyleyse birinin cesedi aldığını mı düşünüyorsunuz?"

"Ölü insan yürümez," dedi Jim.

"İsa'yı saymazsak," dedi Safer.

"Evet, o hariç, herhalde," dedi Jim. "Her neyse, aşağıda adli tabibin yanında, bize katılmaya cesaret edebilirsiniz."

"Gidelim," dedi Hind.

Adli tabip elli beş yaşında, Helvetica Quip adında İngiliz bir kadındı. Mississippi'ye daha sonra saadet zinciri dolandırıcısı olduğu anlaşılan Mississippi'li kocasıyla gelmişti. Ferris New, kocası, sorgulanmadan önce bir gece yarısı eyaletten sıvıştı. Helvetica Quip adama karşı kötü duygular beslemiyordu ve kurbanı oynamayı reddetti, adamın soyadını almadığı için rahatlamış olduğunu söylemekle yetindi. "Helvetica New," derdi, "yazıtipi adı gibi. Adımı bir yazı tipinden alacaksam Oriya Sangam ya da onun gibi egzotik havalı bir adı yeğlerim."

"Anlat bize Helvetica," dedi Jim muayene odasına girerlerken.

"Tahmin et? DNA'dan bir şey çıkmadı çünkü getirdiğiniz örnek kötüydü."

"Nasıl olur?" dedi Ed. "Her şeyi kitabına göre yaptım."

"Sen yanlış yapmadın," dedi Helvetica. "Fakat bu adamın içinde kan yok. Formaldehit, glutaraldehit, metanol ve ne olduğunu öğrenmeye gerek görmediğim bir çözücüyle doldu."

Jim, Ed ve Hind birbirlerine baktılar.

"Mumyalama sıvısı. Bu adam mumyalanmış."

Bir süre konuşmadan bunu sindirmeye çalıştılar.

"Pekâlâ, fakat elde edilecek bir DNA olmadığını mı söylüyorsunuz?" dedi Jim.

"Öyle bir şey demedim," dedi Helvetica. "Elimde çalışabileceğim çok miktarda doku vardı. Bir eşleşme buldum. Bu adam

veritabanında mevcut. On iki yıl önce Illinois'da araba hırsızlığından ve adamı kaçırmaktan tutuklanmış.”

“Bu mantıklı değil,” dedi Ed.

“Daha da güzelleşiyor,” dedi Helvetica. “Cezaevinde ölmüş. Big Muddy River Islah Merkezi'nde, tam olarak. Nasıl öldüğü bilinmiyor. Fakat yüzüne ve kafasına şiddetli darbeler almış.” Helvetica durakladı. “Daha da güzelleşiyor. Bay Hemphill'in cesedi –adı buymuş, Robert Hemphill– bilime bağışlanmış.”

“Bilime mi bağışlanmış?”

“Tıp fakültesine, bir yerde bir laboratuvara. Bilmiyorum. Ondan sonra izini kaybediyorum. Chicago'daki Acme Kadavra Tedarik Şirketi tarafından alınmış. Hepsi bu.”

“Emmett Till'in cesedi değil öyleyse?” diye sordu Ed.

Hepsi Ed'e baktılar.

“Birinin sorması gerekiyordu,” dedi Ed.

“Emmett Till değil,” dedi Quip.

42

Doktor Rahip Cad Fondle oturma odasında karısı Fancel ile oturuyordu. Fancel iri bir kadındı, yatay konumda kilitlenmiş olan kadife koltuğundan neredeyse hiç kalkmayacak kadar iri. Koltuğuyla kocasının koltuğunun arasında duran portatif sehpanın üzerinde yarım etli pizza ve iki bira duruyordu. Televizyon seyrediyor, Fox News ile profesyonel güreş arasında gidip geliyorlardı.

“Doğru söylüyorlar,” dedi Fancel. “Obama'nın sağlık programı bir boka yaramıyor. İnandık, ama başka çaremiz yoktu ve ben bir kilo bile veremedim.”

Fondle birasından sıkı bir yudum aldı. “Bu belde o deneyle işini bitirdi. Ukala orospu çocuğu. Bizden üstün olduğunu sanıyor.”

"Şu Hannity hoş ama," dedi Fancel. "Elimi vajinamın yakınına getirebilsem onu seyrederek hoşalabilirim."

"Oraya ulaşamadığına göre çeneni kapa."

"Geçen geceki haç yakma töreni nasıl geçti?" diye sordu Fancel.

"Aydınlatma deniyor, haç aydınlatması. Efendimiz İsa C. Mesih'in bir simgesini yakmak yakışık almaz. Bunu şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

Fancel iç geçirdi. "C neyi simgeliyor?"

"Ne?"

"İsa C. Mesih'in C'si, neyi simgeliyor?" Ev kıyafetinin buruşuk bir yerinden bir parça peperoni pizza aldı.

Fondle başını yana eğip Fancel'a baktı. "Cenneti simgeliyor, tabii ki, cenneti simgeliyor."

"İsa Cennet Mesih? Bu sana anlamlı geliyor mu?"

"Sence ne anlamlı gelir?" diye sordu Fondle.

"Bilmiyorum," dedi Fancel. "Charles, belki."

"Neden?"

"Çünkü böyle bir ad var. Cennet diye ad yok."

"Bu da bir yerin adı, öyleyse bir ad işte. Aslında, orasının adı efendimizden sonra konmuş," dedi Fondle, kaşlarını çatmıştı.

"Öyleyse neden sadece İsa ya da İsakent denmiyor?"

"Çeneni kapa ve ye."

"Bana şu çocuğu anlat," dedi Fancel. "Cesedi ikide bir beliren Si-yahi çocuğu. Bunu nasıl yapıyor?"

"Ölmemiş olabilir. Kahretsin, bilmiyorum."

"Ne diyeceklerini biliyorsun," dedi Fancel.

"Neymiş?"

"Robert Bryant ile J.W.'nun yıllar önce öldürdüğü çocuğun ruhu olduğunu söyleyecekler. İntikam almaya geldiğini söyleyecekler. Alması gereken bir intikamı da var sanırım."

"Kapa çeneni, kadın. Bu doğru değil."

"Nasıl açıklıyorsun öyleyse?" Pancel tombul parmağını ona doğru salladı. "Ve bana çenemi kapatmamı söyleme. Seninle görülecek bir şansım var."

Pondle ona bir kez daha çenesini kapatmasını söylemek üzereyken kendini tuttu. Onun yerine televizyon koltuğunun altında bulundurduğu İncil'i aldı. Kucağında açık tutarken televizyondaki gülmüşleri işaret ederek, "Koca Bob Burgess öldürecek bu küçük zenciyi," dedi.

43

Bluegum lokantasında herkes, Gertrude ile Damon'ın masasına bakan garsonun dışında, Siyahiydi. Garson uzun boylu, sırtım gibi bir adamdı ve üzerinde İsa Beni Kurtardı yazan mavi bir tişört giymişti. Mekânda birkaç müşteri vardı, iyi giyimli Siyahi adamlar ve kadınlar. Gertrude ile Damon içeri girdiklerinde başlarını kaldırıp onlara bakmadılar. Arka taraftaki pencerede aşçı bir çan çaldı ve kaslı bir adam tabakları topladı.

"Hey, Gertrude," dedi garson.

"Selam, Chester," dedi Gertrude. "Chester Hobnobber, bu Damon Thruff. Damon, bu Chester."

"Merhaba, nasılsın?" dedi Chester.

"Gayet iyiyim, teşekkür ederim. Sen?" diye sordu Damon.

"İyiyim, dostum, iyiyim." Chester Gertrude'a baktı. "Seni buraya hangi rüzgâr attı? Büyük kentten sıkıldın mı?"

"Büyük kentten mi?" diye sordu Damon.

"Espri yapıyor," dedi Gertrude. "Money'yi kastediyor. Kent değil. İnsanların birkaç bina inşa ettikleri bir foseptik çukuru."

"Ne içersiniz?" diye sordu Chester.

"Ben bir Kool-Aid alayım," dedi Gertrude. "Sen de denemelisin," dedi Damon'a. "Harikadır."

“Kulağa pek hoş gelmiyor,” dedi Damon. “Ama denerim.”

“Hemen dönüyorum.” Chester uzaklaştı.

“Tişört neyin nesi?” diye sordu Damon. “İsa?”

“Mississippi’deyiz, Damon.”

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordu Damon.

“Ben burada herkesi tanırım,” dedi Gertrude. “Burası küçük bir dünya. Neydi o Disney şarkısı. ‘Dünya ne kadar küçük her şeye rağmen,’” diye mırıldandı.

Damon salonda etrafına bakındı ve herkesin onlara baktığını gördü. Gülmekten çok dostane bir biçimde başlarını sallıyorlardı. İşte o zaman restoranda daha önce sandığından daha fazla insan bulunduğunu idrak etti.

“Ne oluyor burada?” diye sordu Damon.

“Hiç, sadece bir lokanta. Cana yakın insanların bulunduğu bir lokanta. Cana yakın insanların bulunduğu lokantaları sevmez misin yoksa?”

“Bana örtük konuşuyorsun gibi geliyor. Ne anlatmaya çalışıyorsun? Bana anlatmak istediğin bir şey mi var?”

“Neden sana bir şey anlatmaya çalışayım?” Gertrude başını bir köpek yavrusu gibi yana eğdi.

“Bak işte, bu örtük,” dedi Damon.

Gertrude güldü. “Zamanı geldiğinde, kardeşim.”

44

“Kimildama, Charlene,” dedi Daisy Milam. “Bu gerçekten çok büyümüş. Bu kadar büyümelerine nasıl izin veriyorsun?”

Charlene televizyonun önüne yüzükoyun uzanmıştı. “Nicole Kidman’ın sırtında bir tane bile var mıdır sence? Baksana. Mükemmel görünüyor, uzun boylu, çok Beyaz. Ve o şarkıcıyla evli.”

"Uzun boylu gerçekten," dedi Daisy. "Triple J, o vitrinin üzerinden hemen iniyorsun. Yemin ediyorum bütün tabakları kıracak. Kımıldama, diyorum."

"Hot Mama Yeller," dedi Lulabelle, "Daisy Teyze sivilcelerini sıkmayı bitirince eve gidebilir miyiz?"

"Hayır, bebeğim, burada pizza yiyeceğiz."

"Off!," dedi kız.

"İyi zaman geçireceğiz, Lulabelle. Sosis ilaveli etli pizza yolda," dedi Daisy. "Gel de şunun büyüklüğüne bak."

Lulabelle yaklaştı. "İyk."

"Geliyor," dedi Daisy.

"İğrenç," dedi kız.

"İşte!"

"Ah!" diye bağırdı Charlene.

"Bu tiksiniç," diye haykırdı Lulabelle.

"Her yere sıçradı," dedi Daisy. "Lulabelle, bana biraz kâğıt havlu getir, ama birini ıslat."

"Daisy," dedi Charlene, "o kanın tamamını temizleyebildin mi? Ben temizleyemedim. O harç sonsuza dek pembe kalacak."

"Çatlaklarda var," dedi Daisy. "Temizlerken bir şey buldum ama."

"Küçük bir haç mı?"

"Evet. Nasıl bildin?" diye sordu Daisy.

"Ben de bir tane buldum da ondan. Wheat'in küçük bir haçı olmadığını da biliyorum."

"O zenci o haçları biz bulalım diye mi bıraktı? Hristiyan bir adam mıydı sence?"

"Zenciler genellikle öyledir. O haçları niye bıraktı acaba? Seninki duruyor mu?" diye sordu Charlene.

"İşte burada," dedi Daisy. "Zincirle boynuma astım."

"Aynı benimki. Ben benimkini kot pantolonumun küçük cebinde taşıyorum. Güzeller."

Daisy başını salladı.

"Benimkini kot pantolonumun üzerinden okşamak bana kendi mi iyi hissettiriyor."

"İşte havlu kâğıt," dedi Lulabelle.

"Ne kadar uzun zamanını aldı," dedi Charlene.

"Şimdi şu irini temizleyelim. Pizza her an gelebilir."

"Anne, Triple J arka odada oynuyor," dedi Daisy'nin çocuklarından biri soluk soluğa.

"Tanrım, merhamet et," dedi Daisy. "Bu çocuğun söylenen talimatları anlayabilecek kadar yeterince aklı yok. Lulabelle, buraya gel ve annenin sırtındaki pisliği temizle."

"Tamam, Daisy Teyze. Kımıldama, Hot Mama Yeller," dedi Lulabelle.

45

Ed Morgan siyah Cadillac Escalade'in arka koltuğunda oturuyordu. Arabayı Herberta Hind sürüyordu, Jim Davis yolcu koltuğundaydı. Karayolunda Money'ye doğru yol alıyorlardı, yol kenarındaki tuğla yığınlarının, mısır tarlalarının ve hazin, kaburgaları çıkmış ineklerin önünden.

Jim ellerini siyah ön panoya sürttü. "Bu araba biraz klişe değil mi sence?"

"Ben seviyorum," dedi Ed arka koltuktan. "Rahatım."

"Bunları klişe oldukları için kullanıyoruz," dedi Hind. "Biz FBI'ız. Ayaklı klişeler."

"Teşkilatı seviyor musun?"

Hind başını yana eğip ona baktı. **"Oradaki bütün orospu çocuklarından nefret ediyorum. Beyaz, Siyahi, Asyalı."**

"Sözünü sakınma," dedi Ed.

"Neden kalıyorsun öyleyse?" diye sordu Jim.

"Siz neden MBI'dasınız? Bu gülünç."

"Burası Mississippi," dedi Ed. "Siyahı birinin buradaki Heyazla ra göz kulak olması gerekiyor. Çünkü buradaki çatlaklar kendilerini hala bin dokuz yüz elli yılında sanıyorlar."

"Kahretsin, bin sekiz yüz elli," dedi Jim.

"Sadece burada değil," dedi Hind.

Birkaç kilometre daha geride kaldı.

"Senin Money'ye gitmen soruşturmaya yarar sağlayacak mı sen-ce?" diye sordu Ed.

"Aslında hayır, fakat soruşturmalar böyle yürütülüyor, değil mi?" dedi Hind.

Jim bir homurtu çıkararak onayladı.

"Her neyse, buraları görmeye değer, bu insanları," dedi Ed. "Hem ben burada işimizin henüz bitmediğini düşünüyorum. Bir ara Emmet Till'in hayaletiyle karşı karşıya olduğumuzu düşündüm. Çılgınlık değil mi?"

"Belki gerçekten de bir hayaletle karşı karşıyayız," dedi Hind.

Jim ona yan bir bakış attı. "Ne diyorsun, Willis?"

"Money'deki insanların ortak bir sanrıdan mustarip değillerse, ölü bir adamın bir başka cinayet mahallinde tekrar belirdiğini düşünüyorum. O cesedin yıllardır ölü olduğunu keşfettiğimizde iş iyice sarpa sarıyor. Hayalet teorisi hiç fena değil bence."

"Öyle ya da böyle berbat," dedi Jim.

"Siz Mississippi'li misiniz?"

"Biloxi," dedi Ed.

"New Orleans," dedi Jim. "Annem Hattiesburg'luydu. Sen? Siz nerelisiniz Özel Ajan Hind?"

"Washington, DC," dedi Hind. "On Altıncı Cadde ile T Caddesi arasında, tam olarak. Zavallı küçük Siyahi kızlar büyüyünce FBI ajanı olurlar. Klasik Amerikan öyküsü."

"Neden polis oldun?" diye sordu Jim.

"Sen neden polis oldun?" diye sordu Hind.

Jim ve Ed bir ağızdan, "Beyaz adam odadaki tek silahlı insan ol-masın diye," dediler.

Hind Jim'e bir yumruk selamı aktı.

Hind dikiz aynasını ayarlardı. "Bakın kim gelmiş," dedi.

Ed arkasına baktı. "Bir Mississippi Eyalet Polisi," dedi. "Ve tabii ki bizi izliyor."

"Biraz eğlenmek ister misiniz?" diye sordu Hind.

"Bizi vurdurma, Özel Ajan Hind," dedi Ed. "Unutma ki burası bağımsız Mississippi eyaleti."

Hind şarampole çekti.

Jim şarkı söylemeye başladı. "*Keşke bir Mississippi eyalet polisi olsam, gerçekten istediğim tek şey / çünkü Mississippi eyalet polisi olsam, zencileri yasal olarak vurabilirim.*"

"Akılda kalan türde," dedi Hind. "Dalga mı geçiyorsun?" Bir yandan da dikiz aynasına bakıyordu.

Uzun boylu eyalet polisi geniş kenarlı şapkası ve aynalı gözlüğüyle onlara doğru geldi. Kasıla kasıla yürüyordu. Hind'in penceresine vardığında elini belindeki silahın üstüne koydu.

Hind düğmeye basıp pencereyi indirdi. "Memur bey, bir sorunuz mu var?" dedi, tiz ve cırtlak bir sesle.

Eyalet polisi Jim'e bakmak için eğildi ve arka koltuktaki koca adamı, Ed'i görünce bir an şaşırdı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Money, Mississippi'ye yollanıyoruz," dedi Hind. "Orada görmemiz gereken bir iş var. Hız mı yapıyordum, memur bey?"

"Hız sınırını beş kilometre aştınız. Bu çok tehlikeli olabilir. Özellikle yol koşulları göz önünde bulundurulduğunda."

"Yollar gerçekten kötü," dedi Jim. "Bu konuda haklısınız, Memur Pecker."

Eyalet polisi ad yaftasına dokundu. "Memur Peck," dedi.

"Evet, elbette," dedi Jim. "Memur Peck. Nasıl böyle aptalca bir hata yaptım? Gözlerim bozuk."

Durum eyalet polisinin kafasını karıştırdı. Jim ile Ed'i inceledi yine. "Takım elbiseler güzel," dedi. "Siz çocuklar buralı mısınız?"

“Burası neresi?” diye sordu Jim.

“Mississippi Eyaleti, oğlum.” Eyalet polisi bir hayli gerilmişti ve hoşnut görünmüyordu.

“Ha, Mississippi,” dedi Jim. “Öyleyse hayır.”

“Ruhsat ve ehliyet.”

“Fakat, Memur Peck, efendim, bu kiralık bir araba ve bana ruhsatı vermediler,” dedi Hind.

“Siz garip zencilersiniz. Arabadan in, ellerini pencerenin üstüne koy.” Jim’i işaret etti. “Sen ellerini torpido gözünün üstüne koy.” Sonra Ed’e döndü, “Sen de ellerini ön koltuğun baş dayanağına koy.”

“Önce rozetimi çıkartabilir miyim?” diye sordu Ed.

“Ne?” dedi eyalet polisi.

“Benim de rozetimi çıkartmam gerek,” dedi Hind.

“Aynen,” dedi Jim.

Üçü de rozetlerini kaldırıp adama gösterdiler.

Eyalet polisi iç geçirdi ve her birinin yüzüne tek tek baktı. “Siktirin gidin. Üçünüzü de vurmam gerekir.”

“Biz de seni vurabiliriz,” dedi Hind.

Memur Peck birkaç saniye kaskatı kaldı. “Gidin. Money’nin keyfini çıkarın. Aptal orospu çocukları.”

“Teşekkürler Memur Peck,” dedi Hind. “Karayolunun kurallarına uymaya çalışacağım.”

Peck’i tozlu yolda tek başına bırakıp uzaklaşırlarken Ed, “Bizi gerçekten vuracak sandım,” dedi.

“Bunu ben de aklımdan geçirdim,” dedi Jim.

“Tarih çok puştur,” dedi Hind.

46

Rahip Doktor Fondle dudaklarını büzüp üfleyerek trompet sesleri çıkardı. Bir dizi si’nin ardından eliyle tek ve devamlı bir hareketle

ağzından hayali bir ip çekti. Gamı la-la-la diyerek çıkıp indikten sonra gözleri seğirdi ve akları göründü. On iki İncil öğrencisi vardı, onun deyimiyle, iki erkek ve on kadın, İyi Hristiyanlar, aslında evinin garajı olan İsa'nın derme çatma evinde. Yatak odasında dudaklarını, dilini, düşüncelerini, ruhunu gevşetiyordu. İsa Mesih'in sözünü çocuklarına aktarmak, günahkârının ve de onların ruhunu açığa çıkartmak, yolu, zafere ve kurtuluşa giden gerçek yolu göstermek üzereydi. Aynada yüzüne baktı ve Yüce İsa Mesih'in ateşini toplamaya çalıştı. Gözlerini iki alev olarak düşündü ve alevdiler. Sesinin siren olduğunu düşündü ve sirendi. Aynada arkasında Siyahi bir adamın yüzünü gördüğünü sandı ve doğrudu. Tanrım diyemeden, İsa diyemeden, zenci bile diyemeden kurbağayı andıran kalın boynuna iki kat dikenli tel dolandı. İki yanındaki atardamar da patladı, kan bahçe hortumu gibi karşı duvara püskürdü. Ağzı çığlık biçimini aldı fakat soluğu bile çıkmadı. Gözleri gerilemekte olan saç çizgisine doğru devrildi, bir kez daha akları göründü; kolları kasıldı ve elleri bir korkuluğun elleri gibi kendinden uzaklaştı. Dağınık yatağını görebileceği bir konumdaydı ve sarı çiçekli çarşafın üzerinde Siyahi bir adamın cesedi vardı. Zihninde Siyahi bir adamın görüntüsü çaktı, yıllar önce, başına aldığı mermiyle bir kent binasının önündeki kaldırıma yığılmış. O anda Brookhaven, Mississippi adliye binasını tanıdı, döşemesine kırmızı saatler boyanmıştı ve çökük omuzlu babası adamın darp edilmiş cesedinin başına dikilmişti. Çocuktuk, babasının yarım tonluk Ford kamyonetinde oturuyordu. Babasının tütün suyu bulaşmış tükürüğüyle cansız adama tükürüşünü seyretmişti. Odasına, o âna geri döndüğünde, pantolonunun ayak bileklerinin üzerine indiğini hissetti, tel örgü onu ayakta tutmak için çekiliyordu. Uzun, kıvrımlı bir bıçağın parıltısını gördü. Rahip Doktor Fondle'un bu dünyada gördüğü son şey buydu. Duyduğu son şey acı değildi, sesti, derinin ve yağın ve kasın neredeyse ıslak ayrılma sesi. Son düşüncesi, düşünebildiyse, şu öteki kahverengi insanların karma konusunda haklı olabilecekleriydi muhtemelen. Her neyse, Yüce İsa Mesih'inden bağışlanmayı dileycek zamanı olmadı.

Money Polis Teşkilatı binasındaki tek kişi Hattie idi, resepsiyonist ve telsizci. Gerçekten sarsılmıştı, yüzü birkaç dakika önce olduğundan bile daha beyazdı. Kabarık saçları dağınıktı, gözleri neredeyse ağlamaktan kızarmıştı. Yine de Ed, Jim ve Özel Ajan Herberta'yı karşısında bulunca şaşırmaı başardı.

"Herkes nerede?" diye sordu Ed.

"Ah, korkunç, çok korkunç," dedi Hattie.

"Nedir bu kadar korkunç olan?" diye sordu Hind.

Hattie ona ekşi bir bakış attı. "Seni tanımıyorum. Bu çocukları tanıyorum çünkü daha önce buraya geldiler, fakat seni tanımıyorum."

"Ben FBI'dan Özel Ajan Herberta Hind."

"Tanrım, gizlendikleri yerden çıkıyorlar."

"Bu kadar korkunç olan nedir söyler misin?" dedi Jim.

"Rahip Doktor Fondle," dedi Hattie.

"Adli tabip mi?" diye sordu Ed.

"Evet, öldü. Biri onu yatak odasında öldürdü, toplantıya gitmek için giyinirken. Bütün bildiğim bu."

"Şerif şimdi orada mı?" diye sordu Ed.

Hattie başını salladı.

"Bize adresi ver, Hattie."

"Şerif sizi orada istediğini söylemedi," dedi Hattie.

"Ben seni neden vurmuyorum?" dedi Hind. "Buna ne dersin."

Hattie adresi verdi.

"Yemek lezizdi, değil mi?" diye sordu Gertrude.

"Beni buraya mutfağı için getirmediğini biliyorum," dedi Damon. "Lütfen beni bilgilendirmeyi bitir."

"Sonra," dedi Gertrude. "Arabaya bin."

"Neden korkuyorum?" diye sordu Damon.

"Ne?"

"Korkuyorum ve nedenini bilmiyorum. Faka sen biliyorsun diye düşünüyorum."

"Arabaya bin."

Damon arabaya bindi. Gertrude arabayı çalıştırıp karayoluna çık-tı. "Sana bir şey sormama izin ver," dedi.

Damon ona baktı.

"Sana hiç zenci dendi mi?"

"Hayır, doğrusunu istersen. Sana?"

"Kişisel olarak değil," dedi Gertrude.

"Ne demek, 'kişisel olarak değil'?"

Gertrude arkadaşına bakmamaya özen göstererek yola odaklandı.

"Ne zaman birine zenci dense bana da zenci denmiştir."

"Ne bu? Tampon sloganı mı?"

"Sevdin mi? Birkaç tane daha var: Bir kez Siyahıysen, ölürsün. Ya da, Ölüm Yeni Siyah."

"Bana ne olup bittiğini söylesen keşke," dedi Damon.

"Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

49

Duluth, Minnesota'ya bu kadar erken kar yağması görülmemiş şey değildi, fakat bu kadar sert bir hava beklenmiyordu, sabahın ortasında başlamış ve hızla şiddetlenmişti. Yol ekipleri hazırlıksız yakalanmışlardı. Ebeveynler çocuklarını okuldan erken almanın yollarını aramaya çabaladılar. Bu büyük bir fırtına olacağı benziyordu. Taggart Muldoon'un bunun için kaygılanmasına gerek yoktu. Buzdolabını taze

yiyecekle doldurmuştu ve o hafta çocuklara bakma sırası karısındaydı. Onları eve getirmek karısı için zorsa canı cehenneme. Bunu yüksek sesle söyledi ama kimse yoktu aslında. Ertesi hafta kar temizlendikten sonra kızını yirminci kez Judy Garland'ın doğduğu eve götürecekti. Yapacak başka bir şey yoktu. Yalnız olduğunda gidip gemileri seyretmeyi severdi. Gölün kenarları donacak mıydı acaba? Yakın zamanda et paketleme tesisinden kovulmuştu ve görececek şeylere ihtiyacı vardı. O pislik Hispanikler gelip bütün işleri kapmışlardı. Fabrikalar onlara iş veriyor, sonra personel yardımlarından yararlandırmadan kovup yerlerine yenilerini alıyorlardı. *Koduğumun Meksikalı göçmenleri*, diye geçirdi içinden. Hepsini kasabadan sürmek gerekirdi, aynı büyükbabasının 1920'lerin güzel günlerinde zencileri sürdüğü gibi.

"Muldoon?" diye seslenen bir erkek sesi duydu. Şaşırdı çünkü evde yalnızdı. En azından öyle sanıyordu.

"Kim o?" dedi.

Liam Murphy neredeyse on yıldır Duluth polis teşkilatında dedektif olarak çalışıyordu. Ondan önce beş yıl devriye polisliği yapmıştı, önce yayan, sonra arabayla. Bütün o süre zarfında gördüğü en korkunç şey bir kar leoparının vuruluşuydu, Superior Gölü Hayvanat Bahçesi'ndeki kafesinden kaçan kar leoparını vurmuşlardı. Hayvanı köşeye kısıran polisler panikleyince kediye yüze yakın mermi sıkmış ve sadece üçünü isabet ettirebilmişlerdi. Zavallı hayvan daha çok gü-rültüden ürkmüştü.

Fakat şimdi tipik ve depresif bir Duluth dubleksinde iki cesede bakıyordu. Biri Taggart Muldoon'un cesediydi, aldığı darbelerden ya da kan kaybından öldüğü anlaşılıyordu, testisleri kesilmişti ve şimdi ikinci cesedin elindeydi, kimliği belirsiz Siyahi bir adam. Muldoon'un boynu büyük bir bıçakla kesilmiş, başı bedeninden neredeyse ayrılmıştı. Mutfağın konkav döşemesi kan gölüne dönmüştü, fakat tuhaf bir şekilde sadece Beyaz adamın kanı vardı. Televizyon açıktı. Vikinglerin maç öncesi programı vardı.

“Günlerden salı olduğunu bile bilmiyordum,” dedi Murphy.

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun, Murph? Anlat bana,” dedi Dedektif Wesley Snipes, oyuncuyla akrabalığı yoktu ve Beyazdı, Starbucks bardağında kahve içiyordu.

“Kahveyi nereden buldun?” dedi Murphy.

“Dışarıdaki haber ekibinden. Kanal Sekiz. Masa kurmuşlar. Sana da alayım mı bir tane?”

“Hayır, teşekkür ederim. Starbucks’tan hazzetmem zaten. Kafamda canlandıramıyorum.” Kan gölünün etrafından dolandı. “Bir boğuşma olduğu anlaşılıyor, fakat şu adamın haline bak.” Siyahi adamı işaret etti. “En fazla atmış kilo gelir, fakat Muldoon yüz on ya da yüz yirmi kilo geliyordu.”

“Belki bu küçük ama sert biriydi,” dedi Wesley. “Belki George Foreman gibi bir yumruğu filan vardı.”

“Ve birbirlerini öldürmeyi becerdiler,” dedi Murphy, fakat daha çok soruydu söylediği. Siyahi adamın cesedinin yanına diz çöktü.

“Olabilir. Karşılıklı nakavt. Güm.”

“Koca adamın taşaklarını keserken.”

“Evet, bir de o var.”

“Bir de bu adamdan hiç kan çıkmamış. Yüzü hiç dokunulmamış gibi. Fakat ölü.”

“Evet,” dedi Wesley.

“Ernie’ye her açıdan fotoğraf istediğimi söyle. Etrafı kontrol et. Bu adamın,” Siyahi adamı işaret etti, “buraya nasıl girdiğini öğrenmek istiyorum. Muldoon onu tanıyor muydu, onunla çıkıyor muydu, kız arkadaşını mı düdüklüyordu, vergisini mi hazırlıyordu?”

“Taşaklar ne olacak?” diye sordu Snipes.

“Ne olmuş taşaklara?”

“Kesildiklerini düşünmüyorum,” dedi Wesley.

“Düşünmüyor musun?”

“Hayır, ben koparıldıklarını düşünüyorum. Dövüş sanatlarında filan olduğu gibi. İnsanın gırtlığını nasıl yırtarlar biliyor musun?”

“Sen fazla film seyrediyorsun,” dedi Murphy.

“Belki, fakat bu adamın taşakları o adamın elinde. Bu normal değil. Hem bana kesilmiş gibi görünmüyorlar. Koparılmış gibiler.”

“Buna karşı çıkamam,” dedi Murphy.

“Muldoon’un boşandığı bir karısı ve iki çocuğu var,” dedi Snipes. “Haber vermesi için aile hizmetlerinden birini gönderdim.”

“Gidip eski karısıyla konuşalım,” dedi Murphy.

“Bütün yaptığımız bu,” dedi Wesley. “Eskilerle görüşmek.”

“Evet. Neden biliyor musun?”

“Çünkü eskiler her zaman suçludur.”

“Bir şeyden suçlu en azından.”

50

Carbon Beldesi’nin Şerif Yardımcısı Rake Kearney Interstate 80 iş güzergâhı üzerindeki yeni Burger King restoranında öğle yemeği yiyordu. Hamburgeri beğenmedi çünkü sığır eti tadı yoktu. Et olabilirdi, ama sığır değildi. O sığır eti severdi, Carbon Beldesi Şerif Departmanı’nda çalışmaktansa hayatını sığırlarla çalışarak kazanmayı kesinlikle yeğlerdi. Kovboy olma hayaliyle büyümüştü, gerçek bir kovboy, kasaba kovboyu değil, rodeocu değil. Tamam, kalçasında silah taşıyordu, fakat bu film kovboyculuğuydu; o babasının ve büyükbabasının kovboyculuğunu özlüyordu. Ailesinin artık sığır yetiştirilebilecek bir toprağı olmadığı için kendi sürüsü yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse eyerin üzerinde biraz sarıktı ve kement atmayı bilmiyordu. Neticede kovboy olmak için yaratılmamıştı.

Kemerinde taşıdığı telsizden bir çağrı geldi. Karayoluna paralel yan yolda bir ceset görülmüştü, bulunduğu yerden pek uzak sayılmazdı. Ne zaman telsizci ya da şerif yardımcılardan biri nerede olduğunu açık açık değil de kodla sorsa içinden gülmek gelirdi.

Hamburgerinin yarısını ve patatesleri çöpe attı, devriye arabası Ford Explorer'a bindi.

İki motorcu, şerifin tabiriyle, yol kenarında duruyorlardı. Kara yoluyla yan yol arasında kalan alana kaçamak bakışlar atıyorlardı. Rake arabasından inip onlara doğru yürüdü. Uzun saçlı ve çok heyecanlı bir genç tarafından karşılandı.

"Buna inanmayacaksın," dedi genç adam. "Yol kenarında işemek için durdum ve onları gördüm. Ödüm bokuma karıştı."

"Onları mı?" diye sordu Rake.

"Evet, iki kişiler. Hiç hoş bir görüntü değil. Dehşetengiz."

Yoncalar, tatlı mısır ve otların arasında gerçekten de iki ceset yatıyordu. Biri kıvrılmış ve karayoluna paralel uzanan tel örgüye dolanmıştı. Gırtlığı kesilmiş, başı olanaksız bir açıyla yana çevrilmişti. Üzerinde eski bölgesel cezaevinin çubuklu üniforması vardı, üst kısmı kırmızı ve kahverengi kan lekeleriyle kaplıydı. Cezaevi pantolonu bileklerinin üzerine inmişti. Adamın bacaklarının arasında çim, dal, kan ve kıl karmaşası vardı. Birkaç metre ileride başka bir adam yatıyordu, daha ince, solgun ve çok ölü. Açık sol elinde kanlı bir şey vardı. Ortalık sinekten geçilmiyordu, fakat ölüm kokusu yoktu henüz.

"İnanılmaz bir görüntü," dedi Rake'i karşılayan genç adam. "İnanılmaz."

Rake telsize konuştu. "On yedi ben. Olay yerine acilen bir müfettiş gelmesi gerekiyor. Burada vahim bir suç görüntüsüyle karşı karşıyayız. Sanıyorum elimde ölü bir firari mahkûm var. Baş neredeyse kesilmiş. Beyaz, erkek, baş tıraşlı, boyu bir seksen civarında. Ve bir beyaz erkek daha, ince yapıda, saç açık renk, sıradan sokak giysileri ve spor ayakkabıları var."

"Cezaevinden firar etmiş birine dair bir rapor yok," dedi telsizdeki adam. "Ya da hapishaneden."

"Bildiğim tek şey adamın çubuklu üniforma giymiş olduğu, eski bölgesel cezaevinin giysileri, bir de cezaevi ayakkabısı." Rake dikkatini arkasında birikenlere verdi. "Herkes geri çekilsin. Lütfen geri

çekilin. Gitmeyin, ama geri çekilin.” Uzun saçlı genç adama baktı. “İlk duran sen misin?”

“Hayır.”

“Burada ilk kim durdu?” diye sordu Rake kalabalığa.

Hispanik bir kadınla oğlu öne çıktılar.

“Burada neden durdunuz hanımefendi?”

“Oğlum çimlerin üzerinde bir futbol topu gördüğünü söyledi, bu yüzden durdum,” dedi kadın. “Oğlum topu almaya gitti ve çılgık atarak döndü.”

“O anda ben durdum,” dedi yaşlıca Beyaz adam. “Oğlan ağlıyordu ve ben bakmaya gittim ve 911’i aradım.”

“Bu civarda başka birini gördünüz mü?” diye sordu Rake. “Durdüğunuzda buradan ayrılan bir araba gördünüz mü?”

Kadınla adam başlarını salladılar.

Şerif olay yerine vardı. Bölgede hızla yürüyüp Rake’in yanına geldi.

“Ne düşünüyorsun Reis?” diye sordu Rake.

“Korkunç,” dedi şerif. “Cezaevinden biri firar etmiş gerçekten. Sayım yapıncaya kadar firar ettiği anlaşılmamış. Adı Aaron Henderson.”

“Bu o mu?” diye sordu Rake.

“Bilmiyorum.”

Kriminologlar geldiler ve şerif onlara bölgede çalışmaya başlamalarını söyledi. Hava sıcaklığı Rake geldikten sonra önemli ölçüde düşmüştü. Kar serpiştirmeye başlamış, rüzgâr şiddetlenmişti.

“Elinde ne var?” diye seslendi şerif adamlarından birine.

“Bunlar erbezi Şerif,” dedi adam.

“Ne?”

“Erbezi. Sanıyorum ona ait.” Cezaevi üniformalı adamı işaret etti. “Bunu söylüyorum çünkü onunkiler olması gereken yerde değil.”

Jim Davis ile Ed Morgan Rahip Doktor Fondle'ın evine girdiler, Herberta Hind onları izledi. Şerif yardımcıları Jim ile Ed'in varlığına alışmış görünüyorlardı, onları dikkate almadılar, fakat Hind'i fark ettiler.

"Bu küçük hanımefendi de kim?" diye sordu Şerif Jetty.

"Ben Özel FBI Ajanı Herberta Hind."

"Yüce Tanrım, merhamet et," dedi Jetty. "Özel biri daha. Sırada ne var? CIA'den, NSA'den ya da NASA'dan özel biri mi?"

"Çok komik," dedi Hind. "Siz Şerif Jetty olmalısınız."

"Öyleyim."

"Bu olay diğer cinayetlerimizle ilintili mi?" diye sordu Hind.

"Cinayetlerimiz mi?" diye sordu Jetty. "Bu Leflore Beldesi'ni ilgilendiren bir durum."

Dill ile Digby üstü örtülü bir cesetle yanlarından geçip kapıdan çıktılar. Brady ile Jethro onları izlediler.

"İkinci bir ceset mi?" diye sordu Ed.

"Bu da diğer ikisi gibi mi?" diye sordu Jim.

Jetty başını öne eğdi. "Kahretsin, evet. Fondle dikenli telle boğuldu, odada onunla birlikte bir de ölü ze... Siyahi adam vardı. Bu konuda ne söylemek istersiniz? Siz havalı götlerin işi zor, çünkü ben olanları anlamıyorum."

Jim gırtlığını temizledi. "Bunu sormaktan nefret ediyorum, fakat Siyahi adam önceki cinayetlerde bulduğunuz adam mı?"

"Hayır, değil," dedi şerif. "Hiçbirimizin tanımadığı yepyeni Kara bir centilmen."

"Cesetleri alacağız," dedi Hind.

"Ne dedin?" diye sordu Jetty.

Hind Jim ile Ed'e döndü. "Cesetlerin Hattiesburg'daki adli tıbbi götürülmesi için gerekli düzenlemeleri yapın. Hatta bütün cesetlerin oraya gönderilmesini istiyorum."

“Bir dakika,” dedi Jetty, “aileler ne olacak?”

“Sadece cesetleri istiyorum,” dedi Hind.

“Vay, FBI’lı bir komedyen. Cenazeler ne olacak diyorum? Burada insanlar yakınları için Hristiyan bir cenaze töreni düzenlemek isterler.”

“Cenaze için ceset şart değil,” dedi Hind. “Onları işimiz bittikten sonra gömebilirler.”

“Şerif, Fondle’ın bütün uzuvları yerinde miydi?” diye sordu Ed.

“Ne?”

“Taşakları kesilmiş miydi?” diye sordu Jim.

Jetty, bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi, sessizce, “Evet,” diye mırıldandı. Sonra berrak ve yüksek bir sesle. “Taşakları Siyahi adamın elindeydi. Bunu duymak istiyorsunuz, değil mi?” dedi.

“Evet, sanki,” dedi Jim.

“Olay yerini incelemek ve iki cesedi de görmek istiyorum,” dedi Hind.

“Bunun ne yararı olacak?” diye sordu Jetty.

“Soruşturma kavramıyla pek haşır neşir değilsin galiba,” dedi Hind. “Biz gözlem yapar ve etkin bir şekilde kanıt ararız.”

Şerif bir şey demedi.

“Siyahi adamı görebilirsiniz. Maktulün kim olduğunu biliyoruz.”

“İkisini de görmek istiyorum. Hem Siyahi adam da maktul sayılmaz mı?” Hind Jetty’den bir hayli kısaydı, fakat şerifin gözlerine bakıyordu.

“Adamın kesilip biçilmiş cesedini görmeye neden ihtiyaç duyduğunu anlayamıyorum,” dedi Jetty. “O iyi bir Hristiyan’dı.”

“Tasalanma, dayanabilirim,” dedi Hind. “O umursamayacaktır zaten.”

“Bir karısı ve ailesi var.”

“Testislerini ellemeyeceğim, seni kaygılandıran buysa.”

“Tanrım,” diye homurdandı Jetty.

“Ben gidip delil çantamı getireyim,” dedi Ed.

"Siyahi adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Jim.

"Hayır," dedi Jetty. "Onu bugüne kadar kimse görmemiş. Parmak izlerini kontrol etmeye fırsatımız olmadı henüz. Her yerden Siyahi adamlar çıkıyor."

"Zahmet etmeyin," dedi Hind. "Onu biz hallederiz."

"Bundan eminim," dedi şerif.

"Şerif, bu davayı benim üstlenmeme itirazın mı var?" diye sordu Hind.

Jetty şapkasını çıkardı, başı terlemişti, eliyle seyreilmekte olan saçını geriye taradı. "Doğrusunu istersen, evet. Cinayet yerel bir meseledir. Kendi işimizi kendimiz görebiliriz. Fırsatçıların gelip bize ne yapmamız gerektiğini söylemesine ihtiyacımız yok."

"Kabullenmek zorundasın, Jetty. Ben buradayım. Sen cinayetini soruştur. Biz ne olup bittiğini anlamaya çalışacağız," dedi Hind.

52

Gertrude Damon ile birlikte geldiğinde Mama Z ön balkonunu boyuyordu. "Merhaba, büyük torunum," dedi.

"Mama Z, bu arkadaşım Damon."

"Sizinle tanıştığıma müşerref oldum," dedi Damon.

Mama Z güldü. "Müşerref mi oldun? Sen hangi yüzyıldan geliyorsun, delikanlı? Seni tanıdığıma ben de memnun oldum."

"Size nasıl hitap etmemi istersiniz?" diye sordu Damon.

"Bana Mama Z diyebilirsin, herkes gibi."

"Damon kitap yazar" dedi Gertrude.

"Kitap yazıyor demek. Sana hakkında yazabileceğin bir şey buluruz belki."

"Anlamıyorum," dedi Damon.

"Linç hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Mama Z.

"Bir şeyler biliyorum. Irkçı şiddet üzerine bir kitap yazdım."

“Biliyorum,” dedi yaşlı kadın. “Evde bir nüsha var. Çok...” –doğru sözcüğü aradı– “akademik.”

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

Mama Z omuz silki.

Damon destek için Gertrude’a baktı, fakat onun da omuz silktiğini gördü. “Akademik,” diye tekrarladı Damon.

“Yanlış anlama,” dedi Gertrude.

“Kitabın çok ilginç,” dedi Mama Z, “çünkü böyle bir konu üzerine zerre kadar öfke duymadan üç yüz yetmiş sayfa yazmayı başarmışsın.”

Damon’ın bundan gücendiği apaçıktı. “İnsan tarafsız, bilimsel bir çalışmanın gerekli öfkeyi doğuracağını umut eder.”

“Güzel ifade ettin, çok güzel,” dedi Mama Z. “Sence de güzel ifade etmedi mi, büyük torunum?”

“Evet,” dedi Gertrude.

“Leflore kasabasında çok tuhaf şeyler yaşanmakta, Damon,” dedi Mama Z. “Başka yerlerde de. Sadece Mississippi’de değil. Doğaüstü şeyler.”

“Gerçekten mi?” dedi Damon, Gertrude’a gülümseyerek.

Gertrude başını salladı.

“Bu rengi sevdiniz mi?” diye sordu Mama Z. Balkonun parmaklığından geri çekildi.

“Siyah,” dedi Damon.

“Ne renk olduğunu biliyorum,” dedi yaşlı kadın. “Beğenip beğenmediğini sordum.”

“Karanlıkta görmek zor olacak,” dedi Damon.

“Bu doğru, evladım, çok doğru. Bunu hatırlamanı istiyorum.”

“Neden söz ediyorsunuz?” diye sordu Damon.

“Gertrude, Damon’ı kütüphaneye götürüp kayıtları göster.”

“Gel,” dedi Gertrude. “İçeride görmen gereken bir şey var. Çay içmek ister misin?”

“İstemem. İstediğim tek şey neler olduğunu anlamak. Doğaüstü? Ne demek doğaüstü? Nasıl bir palavra bu? Kayıtlar ne demek? Neden

bu kadar tuhaf davranıyor? Kim balkonunu siyaha boyar?" Damon Gertrude'un peşinden ön odaya girdi. Raflara baktı. "Ne çok kitabı var."

Gertrude Damon'ı kütüphaneye götürüp dosya dolaplarını işaret etti.

"Nedir bunlar?" diye sordu Damon.

"Bunlar kayıtlar," dedi Gertrude. "Burada 1913 yılından beri linç edilmiş herkesin dosyası var."

Damon şaşırdı. Duvardan duvara baktı. "Bu yaşlı kadın mı topladı bütün bunları?" Öne doğru bir adım atıp elini dolaplardan birinin üzerinde gezdirdi.

"Aç. Oku."

"Neden 1913?"

"Mama Z 1913'te doğdu. Doğduktan kısa bir süre sonra babası linç edildi. Oy hakkı için mücadele eden bir eylemciydi. İlk dosya babasına ait?"

"Kaç dosya var?" diye sordu Damon.

"Bilmiyorum."

"Bunu tek başına nasıl yaptı?"

"O bizim gibi değil," dedi Gertrude.

53

"Bu adamın adı McDonald. McDonald mı gerçekten?" diye sordu Orange Beldesi Dedektifi Hal Chi. Huntington Beach'te devasa bir evin geniş fuayesinde duruyordu. Kriminologlar yanından gelip geçiyorlardı. Her kapıda bir üniformalı polis bekliyordu.

"Evet, adı bu," dedi ortağı Daryl Ho. Notlarına baktı. "Restoranla bir ilgisi yok."

"Hali vakti yerinde ama," dedi Hal.

"Biri aileden zengin olduğunu söyledi."

"Bana öyle gelmiyor. Şuraya baksana. Restoration Hardware kataloğunu andırıyor."

“Pottery Barn,” dedi Daryl.

“Her neyse, çuvalla para harcanmış,” dedi Hal.

“Bunu görmen gerek,” dedi Daryl not defterini kapatarak. “Asıl manzara yukarıda. Evin gerisini hallediyorlar, fakat o odaya henüz dokunmadılar. Fotoğraf çekme dışında. M.E buradaydı, tabii ki.”

“Gidip görelim.”

Hal Daryl’in peşinden sarmal merdivenden yukarı çıktı. Kapının önünde durmadan doğru içeri girdiler.

“Hasiktir!” dedi Hal. Odanın karşı tarafına geçti ve altmışlı yaşlarının ortasında, saçları önden dökülmeye başlamış, pijama giymiş ve boğazı kesilmiş beyaz erkeğin yanında durdu. “Tanrım, bu bir hayli derin. Katana mı?”

“Doğru tahmin,” dedi Daryl. “Pencerenin altında.”

“Onu kim buldu?”

“Temizlikçi kadın. Yalnız yaşıyor. İnanabiliyor musun? Bu kadar büyük bir evde. Kadın onu bulduktan sonra aşağı koşup 911’i aramış. Üniformalılar gelmiş ve ev sahibini burada bulmuşlar ve...” Daryl Hal’in dikkatini odanın karşı tarafına yönlendirdi.

Hal döndü ve bir ceset daha gördü. “*Nǐ hǎo*,”* dedi. Eğilmeden ölü adamın Asyalı olduğunu görebiliyordu, kırk yaşlarında belki. “Ne işin var burada, *bèndàn*?”**

“Eline bak,” dedi Daryl.

“Ne bu? Kana bak.”

“Bunlar testis. Kendisine ait değil.”

Hal dönüp Beyaz adama baktı. Adamın pijama pantolonunun açık ve kan kaplı olduğunu gördü. “Kanın boğazından geldiğini sanmıştım.”

“Bir kısmı boğazından, fakat hemşerimiz taşaklarını koparmış. En azından öyle görünüyor.”

* Çincede selam. (ç.n.)

** Çincede aptal. (ç.n.)

“Küçük adam büyük bir kılıçla halletmiş,” dedi Hal. “Fakat *onu* kim öldürmüş?”

“Bunu adli tıpçının çözmesi gerek. Ben rozetli, tabancalı ve kelepçeli sıradan bir polisim.”

“Asyalının kimliği belirlendi mi?”

Daryl başını salladı.

“Yeterince gördüm,” dedi Hal. “Onları çağır, burayı da halletsinler.” Manzaraya baktı. “Anlayamıyorum. Sen anlıyor musun?”

Daryl başını salladı. “Hayır.”

54

İlk ölü Siyahi adam Hattiesburg’daki paslanmaz çelikten çekmece-sinde güvende duruyordu, ikincisi de yoldaydı. FBI Özel Ajanı Herberta Hind ile MBI Özel Dedektifleri Ed Morgan ve Jim Davis iki adamın artık aşına oldukları bölmede oturuyorlardı. Gertrude onlara üç bardak buzlu su getirip merhaba dedi.

“Gertrude, bu Herberta Hind,” dedi Jim. “FBI’dan.”

“Fat Boys Incorporated* mi?” diye espri yaptı Gertrude. “Yoksa Federal Bureau of Intimidation** mı?” Sonra kendini toparladı. “Affedersin. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Hind gülümsedi, ki nadirdi. “Ben de. Yaka kartında Dixie yazıyor.”

“O benim sahne adım.”

“Anlıyorum.”

“İnsanlar sana Herberta diye mi hitap ederler yoksa Berta diye mi?” diye sordu Gertrude.

Hind genç kadını uzunca bir an inceledi. “Ailem bana Herbie derdi.” Dördü bir süre sustular.

Gertrude, “Kahvenizi getireyim,” diyerek gitti.

* Birleşik Şişko Çocuklar. (ç.n.)

** Haysiyetsizleştirme Federal Bürosu. (ç.n.)

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Jim.

“Cesedi izleyelim derim,” dedi Ed. “Bu kadavranın katil tarafından kullanılmış eşyaları var mı?”

“Bu doğru bence. İster inanın ister inanmayın, benim ofisim soruşturmanız için daha fazla insan gücü tahsis etmeyi reddediyor. Şahsen şaşırmadım. Fakat senin ofisinden seni ödünç vermelerini istedim ve kabul ettiler.”

“Tamam, patron,” dedi Jim. “Öyleyse sorum hâlâ geçerli: Şimdi ne yapacağız Özel Ajan Hind?”

“Herbie,” dedi Herberta.

“Sahi mi?”

“Sen katlanabilirsen ben katlanabilirim,” dedi Herberta. “Jim, senden cesedi izlemeni istiyorum, Ed’in dediği gibi. Bir de Chicago’da işlenen, adamın taşaklarının koparıldığı cinayete göz at. Yarın uçakla Chicago’ya gitmen gerekecek.”

Gertrude kahveyle geldi. “Beklettiğim için özür dilerim. Yeni bir demlik yapmam gerekti.”

“Gertrude,” dedi Ed, “Özel Ajan Hind’i Mama Z’yle tanıştırebilir misin?”

Gertrude bir an tereddüt etti, sonra, “Tabii ki,” dedi.

“Siparişimizi verelim,” dedi Hind. “Ben bir kuru fasulye alayım.”

“Kuru fasulye mi seviyorsun?” diye sordu Gertrude. “Tavuklu sandviçi yeğleyebilirsin.”

“Üç tavuklu sandviç,” dedi Jim.

“Hemen,” dedi Gertrude ve gitti.

Hind Gertrude’un gidişini seyretti. “Güzel kız. Ona güveniyor musunuz?”

“Güvenmemek hiç aklımıza gelmedi,” dedi Jim. “Sen güvenmiyor musun?”

“Ben çok az insana güvenirim.” Herbie Hind çatalını bıçağını düzeltip peçetesini kucağına yerleştirdi. “Ed, senden burada, Money’de ölen insanlar hakkında daha fazla bilgi toplamanı istiyorum.”

Ed başını salladı.

“Ben Hattiesburg’a dönüp delilleri tekrar gözden geçireceğim ve adli tıpcıyla konuşacağım.”

55

Damon Thruff gri dosya dolaplarıyla dolu odanın ortasındaki kütüphane masasında oturuyordu, önünde kapalı kırmızı bir dosya duruyordu. Mama Z kapı pervazına yaslanmış onu seyrediyordu.

“Açmayacak mısın?” diye sordu yaşlı kadın.

“Açacağım,” dedi Damon. Etrafına bakındı. “Bütün bunlara inanmıyorum. Nasıl yaptın?”

Mama Z omuz silkti.

“Hepsini mi?”

“Hepsini diyemem. Çoğunu.”

“Bu 1913 yılından?” dedi Damon.

“Evet,” dedi Mama Z. “Babamın dosyası.”

“Baban da mı linç edildi?”

“Doğduğum yıl. Adı Julius Lynch idi. Dalga geçmiyorum. Hattiesburg’un beş kilometre dışında asıldı ve vuruldu. Annem üç ay sonra kızıldan öldü. Beni amcam büyüttü, John Lynch. Fakat bu bana dair değil.”

56

Julius Randolph Lynch

Doğum Tarihi: 19 Ağustos 1859

Doğum Yeri: Tacony Plantasyonu, Concordia Cemaati, Lousiana

Anne Adı: Catherine White, melez, köle

Baba Adı: Patrick Lynch, Beyaz, kalfa

Linç Tarihi: 21 Aralık 1913

Linç Yeri: Hattiesburg'un güneyi, MS, 49. Karayolu üzerinde!

Nesne 1

Forrest İlçesi Şerif Departmanı Raporu

Dava #: 1221191381a

Tarih: 21 Aralık 1913

Raporu Yazan Memur: Şerif Yardımcısı Donald Sessions

Düzenleyen: Şerif Larry Bolton

Olay: Hattiesburg'dan beş kilometre uzaklıkta çınar ağaçlıklı bir alanda açık tenli bir zenci erkek cesedi bulundu. Şahıs el ve ayak bilekleri paslı telle bağlanmış bulundu. Şahıs bir meşe ağacının büyük dallarından birine boynuna bağlanmış açık kahverengi iple asılı bulundu. Şahıs adli tabip tarafından olay yerinde ölü ilan edildi. Ölüm nedeni olarak kendi kendini boyundan bıçakla yaralamak gösterildi. Ceset ilk olarak Chancey Boatwright adında ortakçı bir zenci tarafından fark edildi. Bir buçuk kilometre ötedeki benzin istasyonuna park etmiş Şerif Yardımcısı Donald Sessions'a cesedi bildirdi. Boatwright karakola götürölüp ifadesi alındıktan sonra salıverildi.

Chancey Boatwright'ın İfadesi (Şerif Bolton tarafından alındı): Evimden Bay Sims'in bakkal dükkânına gitmek için kestirmeden yürüyordum. Saat kaçtı bilmiyorum. Saatim yok, fakat erkendi. Toprak çiyden ıslaktı hâlâ. Çizmelerimin uçları kararmıştı. Bay Sims dükkânı açtığı anda orada olmak istiyordum. O ağaçta ne gördüğümü önce anlamadım, çünkü güneş arkasındaydı. Uçurtma ya da birinin çamaşırı sandım. Her neyse, yaklaşıp bir adam olduğunu gördüğümde ödüm koptu. Zavallı adam hiç kanı kalmamış gibi görünüyordu, damla bile. İsa'ya dua ettim ve oradaki adama polisi aramasını söylemek için benzin istasyonuna koştum. Fakat şerif yardımcısı Sessions oradaydı ve ona ne gördüğümü anlattım. Şerif yardımcısı beni

arabasının arka koltuğuna oturttu ve ölü adamın bulunduğu yere götürdü. O etrafı kontrol ederken ben orada bekledim.

Şerif Yardımcısı Donald Sessions'ın İfadesi: Sabah dokuz buçukta 49. Karayolu'ndaki benzin istasyonunda lastiklerimin havasına bakıyordum. Önceden tanıdığım Chancey adındaki zenci koşarak istasyona geldi, çok heyecanlıydı, it gibi soluyordu. Linç edilmiş bir adam bulduğunu söyledi. Ona sakın olmasını söyledim. Sonra arabama bindik ve bana cesedin nerede olduğunu gösterdi. Cesedi Julius Lynch adındaki zenci adam olarak teşhis ettim. Şerife telsizle haber verdim ve şerif adli tabibi aradı. Bölgeye bakındım ve başka kimseden iz bulamadım. Şerifi beklerken bölgeyi gözden geçirdim ve bir cüzdan ve bir erkek gözlüğü buldum. Cüzdanda kimlik ya da para yoktu.

Notlar: Julius Lynch'in cesedine kardeşi John Lynch sahip çıktı. Ceset Pierce Cenaze Levazımatçısı tarafından alındı. Hiç kimsenin ifadesine başvurulmadı. Sanık belirlenmedi. Kimse tutuklanmadı. Kimse suçlanmadı. Kimse umursamadı.

57

Helvetica Quip Hattiesburg'daki MBI genel merkezinin bodrumundaki otopsi odasındaki paslanmaz çelikten masada otururken elinde bir fincan papatya çayı vardı. Özel Ajan Herberta Hind kutudan kola içiyordu ve öteki parmaklarının arasında ince, yakılmamış bir sigara tutuyordu.

"İnsan bugünlerde sigaraya pek rastlamıyor," dedi Helvetica.

"Ben sadece elimde tutarım, içmem. Bıraktım. Babam puro içerdi," dedi Hind. "Beyaz Saray'da temizlik görevlisiydi."

"Pennsylvania Bulvarı 1600 numarayı mı kastediyorsun?"

“Evet.”

“Bu ilginç olmalı.”

“Öyle düşünebilirsin. Özellikle Nixon hükümeti zamanında orada olduğu düşünülünce. Fakat babam o kadar ilginç olmadığını söylerdi. Kissinger’ın kibar olduğunu söylerdi, ister inan ister inanma. John Dean gerginmiş.”

“Vay canına. Nixon.”

“Babam gece çalışırdı. Nixon’ın sürekli Oval Ofis’te olduğunu söylerdi.” Hind kolasını bitirip boş kutuyu yakınındaki çöp kutusuna fırlattı. “Nixon’la binlerce kez karşılaştığını, kendisine bir kez bile merhaba demediğini söyledi.”

“İrkçi olduğu için mi?” diye sordu Helvetica.

“Sarhoş olduğu için. Etrafının farkında olmadığı için. Kim bilir?”

“Ben babamı tanımadım.”

“Sen çocukken sizi terk mi etti?” diye sordu Hind.

“Hayır, hayatım boyunca hep evdeydi, fakat onu hiç tanımadım. Anestezi uzmanıydı ve sanırdın ki her gün kendini uyutuyordu. Sesi- nin tınısını bile hatırlamıyorum. Beni de uyuttu sanıyorum, bu yüzden de onun kadar uzak biriyle evlendim. Gülünç bir şey duymak ister misin?”

Hind başını salladı.

“Kocamın Güney aksanına âşık oldum. Buna inanabiliyor musun? Mississippi aksanı.”

Hind güldü. “Şey, Doktor Quip, eminim ki o da senin İngiliz aksanına âşık oldu.”

“Benim aksanım buradaki insanları pek etkilemiyor.”

Hind bunu bir süre düşündü. “Babam sonunda FBI için çalışmamdan nefret etti.”

“Neden?”

“Beyaz insanlara güveni yoktu.”

“Fakat Beyaz Saray’da çalışıyordu,” dedi Helvetica.

“Bu ironiyi o bile severdi.”

Helvetica'nın arkasındaki bilgisayardan bir zil sesi geldi. "Hanımlar beyler, bir eşleşme var galiba." Ekranı açıp baktı. "İkinci kadavramızdan alınan DNA örneği Bay Gerald Mister'a ait. İyi bir ad. Bay Mister'ın Cook İlçe Hapishanesi'nde iki yıl yattığı anlaşıyor. Uzunca bir süre önce tahliye olmuş. Geçen yıl ölmüş. Şunu dinle: Cesedi Chicago'daki Acme Kadavra Temin Şirketi tarafından alınmış. Aynı öteki cesedimiz gibi."

"Bir sonraki hamlemiz bu sanırım."

"Neler oluyor, Özel Ajan Hind?"

"Bilmiyorum, Doktor Quip. Bilmiyorum."

"Davis'i Chicago'ya gönderdim."

58

Chicago'da hava çok soğuktu, Jim Davis için en azından. Jim New Orleans'lydı ve Chicago rüzgârı çarptığında bedeni bunu kendisine hatırlatıyordu. Oysa yünlü takım elbisesinin üstüne yünlü palto giyerek tedbir aldığını düşünmüştü, fakat yanılmıştı. Jim kiralık arabasını Brighton Park'taki polis karakoluna sürdü ve aşırı ısıtılmış binaya girdi.

Danışmadaki memura gitti. "Dedektif Daniel Moon ile görüşmek istiyorum."

"Sen kimsin be adam," diye sordu şişman polis.

"Mississippi Soruşturma Bürosu'ndan Özel Ajan Jim Davis," dedi. Sözlerinin tonundan nefret etti.

"Sahi mi?" dedi adam.

"FBI ile çalışan eyaletler arası timin bir parçasıyım, senin adını öğrenebilir miyim?"

Adam bedeninin içine çekilip telefona uzandı. "Dedektif Moon'u arayacağım. Şuraya otur."

Jim elleri kelepçeli kadının yanındaki iskemleye oturdu. Kadını başıyla selamladı.

"Fuhuştan tutuklandım," dedi kadın.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Jim. "Burada baskı fazla galiba?"

"Sadece sokakta çalışıyorsan," dedi. "İnternet üzerinden çalışıyorsan ya da otellere gidiyorsan falan umursamazlar."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Tabii oteldeki adam seni fark eder ve senden hoşlanmazsa başka. Benim başıma gelen de bu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Jim paltosunu çıkararak.

"Orospu çocuğu," dedi kadın. "Beni ona pay vermediğim için tutukladı."

"Bu yaygın mı?" diye sordu Jim.

Kadın Jim'e bir süre baktı ve suratını astı. "Sana bir şey söyleyeyim mi, siktir git," dedi.

Jim başını salladı ve arkasındaki duvara yasladı.

"Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun?" dedi kadın.

Jim gözlerini açmadan, "Dinle, şekerim, ben New Orleans, Louisiana'lıyım. Orada birini soymadıkça yarığını gönlünce satabilirsin. Sakin ol."

"Ajan Davis," diye seslendi biri.

Jim gözlerini açtı ve yanında uzun boylu Asyalı bir adam duruyordu. "Moon benim. Arka tarafa gel."

Jim Moon'un masasının önündeki iskemleye oturdu. Moon masasının kenarına ilişti. "Demek Milam cinayetiyle ilgileniyorsun."

"Olay yerini gözden geçirdin mi?" diye sordu Jim.

"Ömrümde gördüğüm en dehşet verici sahneydi."

"Dikenli tel var mıydı?" diye sordu Jim.

"Vardı," dedi Moon.

Jim paltosunun cebinden katlanmış büyük bir zarf çıkardı. "Buna mı benziyordu?"

Moon fotoğraflara baktı, sonra Jim'e baktı. "Nedir bu? Neler oluyor?"

"Senin gördüğün sahne buna benziyor muydu?"

Moon fotoğraflara tekrar baktı. “Neredeyse aynı. Fakat tek ceset vardı.”

“Orada başka birinin bulunduğuna dair herhangi bir işaret var mıydı?” diye sordu Jim.

“Ne demek istiyorsun?”

“Tuhaf bir şeye rastladın mı?” Jim kendine hâkim oldu. “Aşıkâr olanın dışında. Seni rahatsız eden bir şey.”

“Kriminologlar açıklayamadığımız koyu renkte bazı iplikler bulundu. Boğuşma belirtisi yoktu, fakat katile ait olmalı. Laboratuvar çürük olduklarını söyledi.”

“Bana olay yerini gösterebilir misin?”

Adam Jim’e baktı, sonra bir kez daha fotoğraflara baktı. “Evet, seni oraya götürürüm.”

“Teşekkürler, Dedektif.”

“Bu iş çok çirkin, biliyor musun?” dedi Moon.

“Evet, biliyorum.”

“Bana ne olup bittiğini anlatmak ister misin?”

“Keşke bilseydim.”

59

Ed Morgan görevinin ne olduğundan ortağı kadar emin değildi. Dört Beyaz maktul hakkında mümkün olduğunca çok bilgi toplamakla görevlendirilmişti. İlk sorun, Ed’in gördüğü kadarıyla, üç adamla bir kadının onlara dair bir şeyler keşfedilemeyecek kadar sıradan olmalarıydı. Kelimenin tam ve pek hoş olmayan anlamıyla, basittiler. Bu kadar küçük bir kasabada herkesin herkesi tanımasında şaşılacak bir şey yoktu. Hatta Carolyn Bryant, Wheat Bryant ve Junior Junior dedikleri Milam birinci dereceden akrabaydılar. Adli tabip Fondle farklıydı. Ed bu yüzden ondan başlamaya karar verdi. Adamın evine gidip kapıyı çaldı. Fancel Fondle içeriden seslenip girmesini söyledi. Ed kadını salonda televizyon koltuğuna gömülü buldu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, hanımefendi, fakat kocanızın ölümünü araştırıyorum,” dedi Ed.

“Sen şerif yardımcısı değilsin,” dedi kadın.

“Hayır, efendim, değilim. Ben Hattiesburg’daki Mississippi Soruşturma Bürosu’ndanım. Bu davaya atandım.”

“Hattiesburg mu?” Kadın bundan etkilendi sanki.

“Evet, efendim.” Ed oradan yürümeye karar verdi. “Kocanız devlet memuru olduğu için Büro üzüntü verici ve zamansız ölümünü özel olarak araştırmaya karar verdi.”

“Siktir git,” dedi kadın.

“Affedersiniz, efendim?”

“Ben şişman ve Beyaz olabilirim, ama aptal değilim.”

“Özür dilerim, Bayan Fondle.”

“Demek *seni* gönderdiler.”

“Ben özel dedektifim, efendim.”

“İyi o zaman, kışını iskemleye yerleştir.”

Odadaki tek iskemle kadının yanında duran ve kendininkiyle pek de uyumlu olmayan ikinci televizyon koltuğuydu. Ed otururken mahcubiyet verici bir ses çıktı. “Affedersiniz,” dedi.

“Oraya kim otursa o sesi çıkarır,” dedi kadın. “Sen de biraz kilo versen iyi edersin bu arada.”

“Evet, efendim. Önceden yanıtladığınız bazı sorular sorarsam şimdiden özür dilerim,” dedi Ed.

“Olsun,” dedi kadın. Kocasından gençti, kırk yaşlarında belki, fakat onca kilo ve sıkıntı insanı yanıltabilirdi. Hafif şaşıydı. “Aslında hoş bir adamsın,” dedi kadın, “bir zenci için. Eğitim görmüş bir halin var. Eğitimli misin?”

“Evet, efendim. Söyler misiniz, kocanıza zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?”

Fancel Fondle yavaşça güldü. “Zarar görmesini isteyecek çok insan var, fakat ölmesini değil. Kocam pek sevilmezdi.”

“Anlıyorum.”

“Adli tabip olmanın onu özel kıldığını düşünüyordu ve buradaki insanlar bundan hoşnut değillerdi. Doktor değildi aslında, biliyorsun?” Koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duran çanakta bir nane şekeri alıp ağzına attı. “Fakat yine de ona doktor diye hitap ederlerdi.”

“Rahip miydi?”

“Denebilir. Birini vaiz yapan şey nedir bilmiyorum. Bunun okulu filan gitmedi. Vaaz verirdi ama. Kötü vaazlar. İncil’den yaptığı alıntılar hep hatalıydı.”

“İnsanları yatıştırmakta iyiydi belki,” dedi Ed, çünkü annesi ona her zaman iyi bir şeyler bulmasını ve güzel bir şey söylemesini öğretmişti.

“Öyle diyemem,” dedi Fancel Fondle. “Biraz patavatsızdı. Doğru sözcük bu sanıyorum. Her zaman yanlış şeyi söylerdi.”

“Ondan nefret eden biri var mıydı?”

“Özel biri yoktu, fakat genel olarak herkes,” dedi kadın, başını sallayarak. “O da çok insandan nefret ederdi.”

“Kimden mesela?”

“Renkli insanlardan,” dedi. “Affedersin.”

Ed omuz silkti.

“Buradaki insanların çoğu renklilerden nefret eder. O da onlardan biriydi.”

“Kocanızdan pek hazzettiğiniz söylenemez galiba. Onunla neden evlendiniz?”

“Burası Money, Mississippi, Bay Dedektif. Mississippi’nin Leflore İlçesi. Kocam pek bakılası ya da konuşulası biri değildi, fakat düzenli bir işi vardı. Ben liseyi bitirmedim, şarkı söyleyemem ve çıplakken güzel görünmem. Bir hayatım olsun istedim. Bana ait.”

Ed soruyu sorduğuna pişman oldu. “Bana kocanızın nefret ettiği iki kişinin adını verebilir misiniz?”

“Red Jetty’den nefret ederdi,” dedi kadın. “Red bunu bilmez ama. Cad nefretini hiçbir zaman belli etmezdi. Red’den korkardı biraz.”

“Ondan neden nefret ederdi?” diye sordu Ed.

“Red’in babası yüzünden.”

“Red’in babası mı?”

Fancel Fondle bir an için Ed’i inceledi. “Cad’in babası Philbert Klan’da Büyük Kleagle iken Red Jetty’nin babası Klan’dan ayrıldı. Cad’in babası bunu hazmedemedi, onu ihanetle suçladı ve hakaretler etti. Her neyse, Red’in babasıyla birlikte Klan’dan başkaları da ayrıldı. Cad’in babasını asıl öfkeliendiren de bu oldu, yanında başkalarını götürmesi. Bu nefret bir sonraki kuşağa geçti.”

“Jetty’nin babası Klan’dan neden ayrıldı?” diye sordu Ed.

“Bilmiyorum. Birini öldürmekle ilgiliydi.” Bir kez daha duraklayıp Ed’e baktı. “Bunu seninle konuşmak zorunda kaldığım için üzgünüm.”

“Ziyan yok, efendim.”

“Bir ze... Siyahi bir adamın öldürülmesi yüzünden.” Ağzına iki nane şekeri daha attı. “Bu yüzden şişmanım.”

“Kocanızın babasının bir adamı öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Belki. Evet.”

“Birini öldürdüğünü bilen var mıydı?” diye sordu Ed.

“Şu herkesin bildiği sırlardan biriydi.” Durakladı, şekerleme çanağını kendinden uzaklaştırdı. “Temizlikçi kadını Sadi’yi saymazsak sen bu eve giren ilk renkli insansın.”

“Öyle mi?”

“Sen hoş bir adamsın.”

“Kocanız Ku Klux Klan üyesi miydi, Bayan Fondle?”

Kadın yanıt vermedi.

“Artık ona zarar gelemes.”

“Evet,” dedi kadın utanarak.

“Ben gitsem iyi olacak, efendim. Bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.”

“Cad hiç kimseye iyi davranmazdı, renkli ya da beyaz,” dedi kadın.

“Evet, efendim.”

“Bunun senin için pek fark edeceğini sanmıyorum.” Başını salladı.

“Hayır, efendim.”

60

Damon Thruff dosya üstüne dosya, ad üstüne ad okudu. Öncele-ri bir sonrakini almadan önce dosyayı tam olarak yerine koyma-ya özen gösteriyordu. İlk yirmi kadar dosya sıralıydı, fakat artık dosyaları herhangi bir dolaptan rastgele çekiyordu. Onları yerine koymaya da zahmet etmiyordu, çoğu masada ışığa ve havaya açık bir biçimde duruyordu. Asıl rahatsız edici olan çoğunun aynı şe-kilde okunmasıydı, insanın bekleyeceği bir şey değildi, fakat işin gerçekliği yine de sersemleticiydi. Zebra gibiler, diye geçirdi Da-mon içinden – hiçbirinin çizgileri diğerine benzemiyordu, fakat bir zebraı ötekinden kim ayırt edebilirdi? Bunaltıcı buluyordu, gerçi lincin başka türlü olması beklenemezdi. Fakat ölümlerinin benzer-liğinin bu adamları ve kadınları tek bir vücut haline getirdiğini id-rak ettiğinde suç, uygulama ve işe adanmışlık daha kötücül bir hal aldı. Hepsi numaralıydı fakat numarasızdı, çoktular fakat tektiler, bir semptom, bir işaret.

Mama Z odaya girerek masaya üzerinde siyah çay ile küçük kura-biyeler bulunan plastik bir tepsi bıraktı.

Damon önce kadına, sonra penceredeki azalan ışığa baktı. “Ak-şam mı oldu?” diye sordu.

“Şafak söktü,” dedi kadın.

“Ben bütün gece bununla mı ilgilendim?”

Mama Z bir mırıltıyla doğruladı.

“Bütün bunları sen mi yaptın?” diye sordu Damon.

Mama Z bardaklara çay koydu. “Evet.”

“İnanılmaz,” dedi Damon.

“Şeytanın işinin tarihçesini oluşturdum.”

“Şeytanın mı?”

"Tanrı'ya inanmam, Bay Thruff. Bu odada bütün bu dosyalara dokunup, bütün bu sayfaları okuyup, aynı zamanda Tanrı'ya inanmazsın. Fakat ben, sizin de inandığınızdan emin olduğum gibi, şeytana inanırım."

"Ve cehenneme?" diye sordu Damon.

"Ve cehenneme. Cehennem bu, Bay Thruff. İzlemiyor musun? Bebekler bizden daha zeki. Sürekli olarak kendilerini öldürmeye çalışırlar sanki. Bu yüzden gözlerimizi üzerlerinden ayırmamalıyız, yoksa bozuk para yutarlar ya da zirai ilaç içerler ya da şekerleme niyetine Tylenol yerler. Sonra aptallaşır ve yaşamak isteriz."

"Yüz yaşın üzerinde olmak nasıl bir duygu?"

"Bu aptalca bir soru," dedi yaşlı kadın.

"Affedersiniz," dedi Damon.

"Kötü ya da mantıksız bir soru demedim."

Kapı çalındı.

"Gertrude muhtemelen," dedi Mama Z.

Gertrude Herberta Hind ile birlikte balkonda duruyordu. Gertrude kapıyı çalarken sıkıntı yaşadı, önce çok yumuşak çaldı, sonra fazla sert. Hind onu geriordu.

"Şu Mama Z," dedi Hind, "senin büyükannen mi?"

"Büyük büyükannem."

"Benim hiç büyük büyükannem olmadı. Vardı tabii ki, ama onu hiç tanımadım. Müthiş bir şey, kuşaklar."

Kapı açıldı ve eve girdiler. Mama Z gergin değildi. "Yanında kimi getirdin?" diye sordu.

"Mama Z, bu FBI'dan Ajan Hind."

Hind yaşlı kadının elini sıktı. "Özel Ajan Herberta Hind, Washington DC'den."

"Vay canına," dedi Mama Z, etkilenmiş gibi yaparak. "Herberta Hind," diye dillendirdi ajanın adını havaya, bir şey arıyormuş gibi. "Umarım annen baban sana Herbie diye hitap etmiyorlardı." Güldü.

Hind de kibarca güldü. Utancını belli etmedi fakat kadının rekâsından etkilendiğine şüphe yoktu.

"Özel Ajan Hind malum cinayetleri araştırıyor," dedi Gertrude

"Öyle mi? FBI'in cinayet araştırdığını bilmiyordum," dedi Mama Z. "Bunun yerel yetkililerin işi olduğunu sanıyordum."

"Burada yurttaşlık hakları ihlali söz konusu olabilir," dedi Hind.

"Kimin yurttaşlık hakları?"

"Henüz bilmiyorum."

"Soruyorum çünkü ihlal edilmesi için önce yurttaşlık hakkına sahip olunması gerekir." Mama Z. bunun anlaşılması için biraz bekledi. "Affedersin. Tavırlarımı bağışla. Burada oturabiliriz. Gertie, canım, bize çay demleyip birkaç kurabiye getirir misin? Kedinin içeri girip bizi rahatsız etmesine izin verme."

Gertrude başını salladı.

"Ben kedileri severim aslında," dedi Hind.

"Bu deli gibi tüy döküyor," dedi Mama Z. "Sen daha, 'Mississippi goddamn' bile diyemeden döpiyesin tüy içinde kalır." Şarkının sözlerini terennüm etmedi ama.

"Soyadın ne, Mama Z?" diye sordu Hind.

"Herkes bana Mama Z diye hitap eder."

"Fakat notlarım açısından."

"Lynch. Adım Adelaide Lynch," dedi. Sonra Gertrude'a dönüp "Git şu çayı demle, bebeğim," dedi.

Gertrude odadan çıktı.

"Z nereden geliyor?"

"Tam olarak hatırlamıyorum," dedi yaşlı kadın. "Omega yazmaktan daha kolay." Mama Z Hind'in gözlerine baktı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Hind.

"Yüz beş."

"Çok iyi görünüyorsun. Gayet hareketlisin. Tek başına mı yaşıyorsun?"

"Evet."

“Bu inanılmaz. Sırrın ne?”

“Zehir.”

“Ne?” dedi Hind.

“Benim gece çayım diyebilirim,” dedi Mama Z. Sonra, “içine viski katıyorum,” diye ekledi pis pis sırtarak.

“Anlıyorum.”

Bir süre konuşmadan oturdular.

“Buralarda olup biten her şeyden haberin olduğunu söylediler,” dedi Hind. “Sanıyorum bu yüz yıl yaşamakla birlikte gelen bir şey.”

“Çok az şey biliyorum.”

“Üç farklı cinayet yerinde beliren Siyahi adamın cesedini biliyor musun?”

“Lafı dolandırmadan sordun.”

“Başka nasıl sorulur?” dedi Hind.

“Duydum. Kafa karıştırıcı. Afallatıcı? Bu doğru sözcük mü? Her şey büyü izlenimi uyandırıyor, değil mi?” Mama Z masanın üstündeki tahta kutuyu açıp bir puro çıkardı. “İster misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Hind puroya ve kadına bakakaldı.

“Tuhaf görüldüğünü biliyorum,” dedi yaşlı kadın. “Son yetmiş beş yıldır günde bir tane içerim. Uzun yaşamamın sırrı bu olabilir. Viskiyle birlikte. Kim bilir? Hiç puro içtin mi?”

“Hayır. Denemeyi bile aklımdan geçirmedi.”

“Çok pahalı, ama değer bence. Bunlar Küba purosusu. Sana bunu söylemeliydim muhtemelen.”

Hind elini salladı.

“Seni zor duruma sokmak istemem,” dedi Mama Z.

“Bana Bryant’lar hakkında ne anlatabilirsin?”

“Carolyn Bryant’ın Emmet Till’i kendisine laf atmakla suçlayan kadın olduğunu biliyorsun.”

“Daha sonra inkâr ettiğini okudum,” dedi Hind.

“Namludan çıkan mermiyi tekrar namluya sokamazsın.”

Hind başını salladı.

“O kadının o çocuğa yaptığını bir Hristiyan ya da onların tanrısı bile bağışlamaz.”

“Sen Hristiyan değil misin?” diye sordu Hind.

“Yeterince bağışlayıcı değilim. Ya sen?”

Gertrude bir tepside çay ve kraker getirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Mama Z. “Şimdi bizi yalnız bırak lütfen, sevgili ve tatlı büyük torunum.”

Gertrude odadan çıktı.

“Sana dinini sormuştum,” dedi Mama Z çayı koyarken. “Hristiyan mısın?”

“Olabilirim. Henüz karar vermedim,” dedi Hind. “Senin kadar bilge olduğumda karar vereceğim.”

“Kimse bana bundan daha güzel bir biçimde yıllanmış dememişti,” dedi Mama Z gülümseyerek.

“Kötü bir başlangıç mı yaptık acaba?” diye sordu Hind.

“Sanmıyorum. Neden?”

“Aramızda bir gerginlik var sanki. Bana güvenmiyormuşsun gibi. Bana güveniyor musun?”

Mama Z bir şey demedi.

“Neden güvenmiyorsun?” diye sordu Hind.

“Sen FBI ajanısın.”

“Aynı zamanda Siyahi bir kadını,” dedi Hind.

“Öyleyse sorunumu anlıyorsun.”

“Fakat Ajan Morgan ya da Jones ile bir sorun yaşamıyorsun anladığım kadarıyla.”

“Onlar FBI ajanı değiller.”

Hind iç geçirdi. “Hayır, ama onlar MBI ajanı. Bunlar harf sadece, değil mi?”

Mama Z Hind’e birkaç saniye baktıktan sonra içeri seslendi. “Biraz daha sıcak su!”

“FBI’den korkman için bir neden var mı?” diye sordu Hind.

“Bu retorik bir soru mu?”

“Galiba.”

“Benim babamı linç ettiler.”

“Üzgünüm,” dedi Hind.

“Bu Amerika Birleşik Devletleri’nden resmi bir özür mü?”

“Siyahi bir kadından.”

“Bir kez daha,” dedi Mama Z, “sorunumu görüyorsun. Bu bir şey değil. Ben her bir şeyi duydum ve aynı böyleydi.”

“FBI, CIA, Kongre gibi yerlerde bizden birilerinin bulunması iyi değil mi sence?” diye sordu Hind.

“Hayır.”

“Neden?”

“Kötü arkadaşlar. Ben kötü arkadaşlarla zaman geçirmem.”

61

Apartman mahalledeki bütün sokakları andıran sokaktaki bütün apartmanları andırdığı için sıradandı. İkinci katta binanın sağ tarafındaki 3 numaralı dairede sıra dışı tek şey kapının önüne çekilmiş sarı polis kordonu ve üzerine yapıştırılmış 22’ye 28 santim kırmızı uyarıydı. Moon Davis’in daireye önce girmesine izin verdi. Jim önce sokağa bakan taraftaki cumba penceresinden içeri sızan ışığa, sonra da odaya baktı ve cinayet mahallinde çekilmiş fotoğrafları düşündü.

“Ceset şuradaydı, kanepenin önündeki döşemede,” dedi Moon açık eliyle işaret ederek.

Jim başını salladı.

“Dehşetengizdi gerçekten, fakat tuhaf olan her şeyin son derece temiz görünmesiydi. Şimdi her yerde toz var, ama o zaman bu kadar toz yoktu. Adam bulunduğunda öleli bir haftadan fazla olmuştu.”

Jim başını salladı. Halı ve ahşap döşemedeki kurumuş siyah kan lekelerini inceledi. “Onu bulmaları neden bu kadar uzun sürdü?”

“Kimse ondan hazzetmediği için galiba. Kokuya gelince, herkes duvarın arkasında bir fare öldü sanmış.”

“Bu mantıklı,” dedi Jim. “İçgüdülerin sana bir şey söylüyor mu?”

Moon başını salladı. “Çirkindi ama. Boynuna dolanmış dikenli tel, üstelik eski ve paslıydı, boynunu neredeyse tamamen kesecekti. Bu nasıl bir güç gerektirir biliyor musun?”

“Sen biliyor olmalısın?”

“Kriminoloji laboratuvarındaki çocuklar iki yandan çeken iki kişinin bile bunu yapamayacağını söylüyor. Ne düşünüyorsun?”

“Düşünmemeye çalışıyorum.” Jim gidip buzdolabını açtı. “Üç ucuz bira ve bir şişe hardal.”

“Aynı bulduğumuz gibi.”

“Gerçek bir gurme.”

“İçgüdülerin sana ne söylüyor?” diye sordu Moon.

“Hiçbir şey.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?”

“İster inan ister inanma, Chicago’da Acme Kadavra Temin Şirketi diye bir yere. Gelmek ister misin? Aslında gelmeni isterim. Senin rozetin benim Mississippi yıldızımдан daha etkileyici olacaktır.”

“Evet,” dedi Moon. “Oradayım.”

62

Ed Morgan adli tabip yardımcısı Dill’in evinin önünde durdu. Onu sadece Dill olarak biliyordu. Dill herkesin her zaman adı ve soyadıyla, Mavis Dill diye hitap ettiği annesiyle yaşıyordu. Evin bahçesindeki otlar uzamıştı ve bahçenin sulanmaya ihtiyacı vardı. Evin önünde birkaç beton bank vardı, gerekli ya da yararlı olduğundan fazla, biri kırılıp V şeklini almıştı. Park yerinde, garaj kapısının yanında sağ arka lastiği uzun zamandır patlak yetmişli yılların ortalarından kalma bir Buick Riviera duruyordu. Arabanın bagajı ve arka tamponu

çıkartma kaplıydı: Silahlar Yasaklanırsa Sadece Kanunsuzlar Silah Taşıyacak; Anayasanın İkinci Maddesi Olmasaydı Birinci Maddesi de Olmazdı; Amerika'yı Korumayı, Oyunu Cumhuriyetçilere Ver; Onun Acısı, Senin Kazancın; Boru Öttüğünde Ben Buradan Çıkarım; BYAZ AM Radyo; Başkanlık için TRUMP; Öteki Arabam da Buick. Riviera'nın arkasında yetmişli yıllardan kalma paslanmış bir de Datsun B210 duruyordu.

Ed kapıyı çaldı.

Dill kapıya geldi. Dedektifi görünce şaşırmadı. "Sen hangisisin?"

"Siyahi olan," dedi Ed.

Dill horultulu bir kahkaha attı. Ed'in girmesi için kenara çekildi. "Sizin komik olduğunuzu duymuştum," dedi.

Dill'in salon dediği odaya geçip kanepeye oturdular. Ed söyleşi yaptığı insanla yan yana oturmaya alışmıştı. "Annen burada mı? Herkes ondan konuşuyor."

"Evet, konuşurlar. Uyuyor. Mavis Dill." Dill annesinin adını dillendirdi ve bir süre bekledi.

"Neden bu kadar iyi tanınıyor?"

"Herkesin işini bildiği için olsa gerek. Onu ilgilendirsın ya da ilgilendirmesin. Kasabanın bir numaralı dedikoducusudur."

"Herkes sana Dill diye hitap ediyor. Ön adın yok mu?"

Dill süklüm püklüm başını salladı. "Adım Pick. Göbek adım Leon."

"Pick L. Dill? Tamam, anladım."

Dill hafifçe kıkırdadı. "Okul zor geçti."

"Eminim." Ed pencereden dışarı baktı. "Bana patronundan söz et biraz."

"Öldü."

"Ölmeden önce."

"Ölmeden önce ölmüş olmasını dilerdim. Fakat onu ben öldürmedim. İnsan biçiminde bir bok parçasıydı, ama onu ben öldürmedim." Dill gözlerini kırpmıyordu.

“Onun nesini sevmezdin?” diye sordu Ed.

“Sevilecek bir yanı yoktu. Bir şekilde kapağı adli tabip ofisine atmayı başarıp oraya yuvalanmış cahil, sahte dindar ve bağınaz budalaların tekiydi. Ölüm nedenini kafasına göre yazardı, bilime göre değil. Kriminal biriydi.”

“Devam et.”

“Artık ölü, onu tutuklayamazsınız, değil mi?”

“Deneyebilirim,” dedi Ed.

Dill güldü.

“Aramızda kalsın, onu kimin öldürdüğü umurumda bile değil. Sadece bu tuhaflığı çözmek istiyorum,” dedi Ed.

“Kahve içer misin? Sadece hazır kahve var ama.” Dill birden kurtlanmıştı sanki.

“Kahve istemem, teşekkür ederim. Bir sorun mu var?” diye sordu Ed.

“Hayır,” dedi Dill.

“Bana Fondle’ın işlediği suçlardan bir örnek verebilir misin?”

“Mesele şu,” dedi Dill öne eğilerek. “Bu işe kendimi bulaştırmak istemiyorum. Ben onun benden istediklerini yaptım. İşimi kaybetmek istemiyordum.”

Ed onu yatıştıracağını umduğu bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Dediğim gibi, Fondle’ı sen öldürmüş olsan bile umurumda olmaz. Ben sadece olanları anlamaya çalışıyorum. Kaybolan cesetler yeni bir şey.”

“Doğru söyledin.” Dill uzun, derin bir soluk aldı. “Dört yıl kadar önce şerif yardımcılarından biri eski buzhanenin arkasında bir ceset bulunduğunu bildirmek için aradı. Buzhane artık yok, metruk. Biri orayı dans salonuna çevirmek istedi, fakat burası Money, Mississippi. Burada dans edilmez.”

“Edilmez mi?”

“Baptistlerin neden ayağa kalkmadıklarını biliyor musun?”

“Bilmiyorum, sen söyle.”

"Biri dans ettiklerini zannedebilir diye."

Ed başını salladı.

"Neyse, bu Siyahi adam çöplükte yatıyormuş, başından vurulmuş olarak. Otuz sekizlik ya da kırk beşlikle. Koca bir delik." Dill göstermek için elini ensesine koydu. "Şerif yardımcısı, gerçi artık yok, letty onu kovdu yanılmıyorsam. Çok asabi görünüyordu. Uzun süre Fondle ile görüştü. Ve Fondle ne yaptı biliyor musun?"

Ed başını salladı.

"Ölüm nedeni olarak *intihar* yazdı. Kim çöplükte ensesine sıkar?"

"Şerif yardımcısının adı neydi?" diye sordu Ed.

"O zaman bir şey söylemem gerekirdi. Ama kime söyleyecektim?"

"Şerif yardımcısının adı?"

"Mustard ya da Ketchum? Bana bir sosu anımsattığını hatırlıyorum. Mayo, evet. Mayo. Ön adını hatırlamıyorum. Belki de hiçbir zaman bilmedim."

"Hâlâ buralarda mı?"

"Gideli çok oldu."

"Maktulün adı neydi?"

"Gart Johnson. Hatırlıyorum çünkü içimden, *Garth*, *bu Beyaz adını andırıyor*, diye geçirmiştım, Beyaz ve Siyahi ad diye bir şey olmadığını bilmeme rağmen, ama ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Sanıyorum."

"Beyaz bir adamın adı LaMarcus olsa hatırlarsın, değil mi?"

"Hatırlarım herhalde. Cesedi kim teşhis etti?"

"Onu hepimiz tanıyorduk. Benzin istasyonunda çalışıyordu. Bottom'da yaşıyordu tabii ki."

"Ailesi var mıydı? Onu resmen teşhis etmeye gelen oldu mu?"

Dill başını salladı. "Ailesi var idiyse bile ben tanı mıyordum."

Ed kravatını gevşetti. Canı sıkılmıştı.

"Fondle'ın böyle bir şeyi ilk kez yapmadığından eminim," dedi Dill.

"Fondle'ı senin dışında kim öldürmek istemiş olabilir?"
"Herkes, galiba."
"Görevde kalmayı nasıl başardı?" diye sordu Ed.
"Oy pusulasındaki tek aday sensen kaybetmezsin."
"Wheat Bryant ya da Junior Junior Milam'ın ölmesini isteyecek birini biliyor musun?"
"Matah tipler değildiler, ama hayır, bilmiyorum."
"Teşekkür ederim, Bay Dill."
"Benim bu bok çukuruna sadece anneme bakmak için döndüğümü biliyorsun."
Ed başını salladı.

63

Gertrude Özel Ajan Hind Mama Z ile görüşmesini tamamlamadan gitti. Mama Z'nin kamyonetini aldı çünkü FBI ajanının arabasıyla gelebilmek için kendi arabasını kasabada bırakmıştı. Güneye, Bluegum'a sürdü. Kapalı olmasına rağmen ön kapıdaki tuş takımına bir şifre tuşlayıp içeri girdi. Salondan ve mutfaktan geçip iyi aydınlatılmış büyük bir odaya girdi. Tavan pencerelerinden içeri parlak güneş ışığı doluyordu. Duvarlar beyaz ve penceresizdi, döşeme çeşitli kalınlıkta ve renklerde matlarla kaplanmıştı. Matların üzerinde dövüş sanatları idmanı yapan siyah kıyafetli yirmiye yakın erkek ve kadın vardı. İki kadın uzun mızraklarla idman yapıyor, sivri mızraklardan kaçınırken başlarını çalgınca döndürüyorlardı. Üç kapüşonlu adam üzerine ip dolanmış direklere tekme atıyordu. Bir başkası kaybolma alıştırmaları yapıyordu. Gertrude bunu biliyordu çünkü geçen gün bir tanesinin gölgelerin arasına karıştığını görmüştü. Uzak köşede Chester alnıyla tuğla üstüne tuğla kırıyordu. Gertrude terli havayı ciğerlerine çekip gülümsedi.

"Bu Beyaz kızı kim içeri aldı?" diye sordu ufak tefek bir kadın.

"Hadi bakalım," dedi Gertrude. "Yeterince keskin görünüyor muyuz?"

"Kurbağa kılından daha keskin."

Uzun boylu bir adam Gertrude'un yanına geldi. Sakalını kaşıdıktan sonra, "Dixie ile Pixie değilse ben de ne olayım," dedi.

Kısa boylu kadın, "Seni marizleyebileceğimi biliyorsun," dedi.

"Keşke şaka yapıyor olsaydı," dedi adam Gertrude'a. "Sükse yapıyor muyuz orada?"

"Evet."

64

Damon Thruff Phi Beta Kappa çakısıyla tekrar tekrar yonttuğu 3 numara kurşunkalemle yazıyordu. Sarı bloknota adlar yazıyordu. Yazdı da yazdı:

Bill Gilmer
Shedrick Thompson
Ed Lang
John Henry James
Charles Wright
Henry Scott
Arthur Young
George Dorsey
Mae Dorsey
Dorothy Malcom
Eugene Hamilton
Paul Booker
James Jordan
W. W. Watt
Lemuel Walters

George Haldon
Will Wilkins
John Ruffin
Henry Ruffin
Eliza Woods
Anderson Gauss
Huie Conolly
Dago Pete
Laura Nelson
William Fambro
Isadore Banks
kimliği belirsiz erkek
Tony Champion
Michael Kelly
Andrew Ford
Henry Hinson
kimliği belirsiz erkek
Charles Willis
William Rawls
Alfred Daniels
Manny Price
Robert Scruggs
Jumbo Clark
Jack Long
Henry White
kimliği belirsiz erkek
Rahip Josh Baskins
Bert Dennis
Andrew McHenry
Stella Young
Abraham Wilson
George Buddington

Albert Martin
kimliğı belirsiz erkek
kimliğı belirsiz kadın
Richard Puryear
John Campbell
John Taylor
Ernest Green
Charles Lang
Ed Johnson
Andrew Clark
Alma Major
Maggie House
Nevlin Porter
Johnson Spencer
James Clark
Levi Harrington
Jack Minho
Elbert Williams
Will Brown
Wyatt Outlaw
John Stephens
Perry McChristian
Felix Williams
kimliğı belirsiz erkek
Bartley James
John Campbell
Eugene Williams
Robert Robinson
Bob Ashley
Cleo Wright
Lemuel Walters
Benny Richards

Lloyd Clay
Henry Prince
Jim Waters
Frank Livingston
William Miller
Bert Washington
James Chaney
James Jordan
George Armwood
Sydney Randolph
George Taylor
James Carter
Emmet Divers
Smiles Estes
Dick Lundy
Jennie Steers
kimliği belirsiz erkek
16 yetişkin erkek
John Peterson
Frank Morris
James Byrd Jr.
Albert Young
James Reeb
Frazier Baker
James Scott
Joseph Smith
Francis McIntosh
George White
Zachariah Walker
Tom Moss
kimliği belirsiz erkek
kimliği belirsiz erkek

Calvin McDowell
Elias Clayton
Elmer Jackson
Isaac McGhie
Will Stewart
John Holmes
Thurmond Thomas
Elijah Lovejoy
Amos Miller
Jim Taylor
Elwood Higginbotham
Wade Thomas
Nelson Patton
David Jones
Ephraim Grizzard
Samuel Smith
11 yetişkin erkek
Angelo Albano
Ficarotta Villarosa
Lorenzo Saladino
Arena Salvatore
Giuseppe Venturella
Frencesco DiFatta
Giuseppe DiFatta
Giovanni Cerami
Rosario Fiducia
Sanford Lewis
kimliği belirsiz erkek
Miles Phifer
Will Temple
Robert Crosby
John Heath

Matthew Williams
David Walker
Annie Walker
David ve Annie Walker'ın 4 çocuğu
George Grant
Raymond Gunn
Henry Lowry
Sam Hose
Jan Hartfield
Bunk Richardson
Lee Heflin
Bayan Wise
Dave Tillis
George Hughes
William Shorter
Joseph Dye
Orion Anderson
H. Bromley
Allie Thompson
Charles Craven

“Neyse, ajan gitti,” dedi Mama Z kayıt odasına girdiğinde. Açık dosyaları ve Thruff'un darmadağın görüntüsünü fark etti.

Damon başını kaldırdı.

“FBI'dan gelen kadın,” dedi Mama Z. Damon'ın kan çanağına dönmüş gözlerine ve önündeki sayfalara baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Adlarını elyazımla yazıyorum.” Damon beyaz bir sayfanın üzerinde kurşunkalemmini yonttu.

Mama Z bloknotu kendine doğru çekip listeye baktı. “Neden yapıyorsun bunu?” diye sordu.

“Adları yazdığımda istatistik olmaktan çıkıyorlar, tekrar gerçek oluyorlar. Burada birkaç saniye daha yaşıyorlar sanki. Ne demek

medepmı anlıyor mısın? Bu kadar çok adı asla uyduramazdım. Bu
adlar gerçek. Gerçek olmak zorunda. Öyle değil mi?"

Mama Z cinsi Demon'ın yanına koydu. "Neden kurbanlık?"

"Bittikten sonra bütün adları alıp onları özgürleştireceğim."

"Devam et, çocuğum," dedi yaşlı kadın.

Benjamin Thompson

John Parker

Joseph McCoy

Magruder Fletcher

Adam

Abraham Smith

Joe Coe

Emmet Till

Anthony Crawford

Leo Jew Foo

Leo Tim Kwong

Hung Qwan Chuen

Tom He Yew

Charles Wright

Claude Neal

Dick Rowland

Mar Tae Choy

Leo Lung Siang

Yip Ah Marn

Leo Lung Hor

Leo Ah Toun

Leans Ding

Ell Persons

Fred Rochelle

Henry Smith

Jim McIlhennon

Yuen Chin Sing
Hsu Ah Tseng
Chun Quan Sing
Jesse Washington
John Carter
July Perry
Leo Frank
Mary Turner
Reuben Stacey
Sam Carter
Slab Pitts
Thomas Shipp
Willie Earle
Will James Howard
Ah Wang
Dr. Chee Long Teng
Chang Wan
Ah Long
Matthew Shepard
Wan Foo
Day Kee
Ah Waa
Ho Hing
Lo Hey
An Won
Wing Chee
Wong Chin
Charles Mack Parker
kimliği belirsiz erkek
Michael Donald
Johnny Burrows
Ah Cut

Wa Sin Quai
iki yetişkin erkek
kimliği belirsiz erkek
kimliği belirsiz kadın
James Byrd
Jimmy Actchison
Willie McCoy
Emantic Fitzgerald Bradford Jr.
D'ettrick Griffin
Jemel Roberson
DeAndre Ballard
Botham Shem Jean
Antwon Rose Jr.
Robert Lawrence White
Anthony Lamar Smith
Ramarley Graham
Manuel Loggins Jr.
Wendell Allen
Trayvon Martin
Kendrec McDade
Larry Jackson Jr.
Jonathan Ferrell
Jordan Baker
Victor White III
Dontre Hamilton
Eric Garner
John Crawford III
Michael Brown
Ezell Ford
Dante Parker
Kajieme Powell
Laquan McDonald

Akai Gurley
Tamir Rice
Rumain Brisbon
Jerame Reid
Charly Keunang
Tony Robinson
Walter Scott
Freddie Gray
Brendon Glenn
Samuel DuBose
Christian Taylor
Jamar Clark
Mario Woods
Quintonio LaGrier
Gregory Gunn
Leo Sun Tsung
Leo Kow Boot
Yii See Yen
Leo Dye Bah
Choo Bah Quot
Sai Bun Ning
Leo Lung Hong
Leo Chih Ming
Liang Tsun Bong
Husband Ah Cheong
Lor Han Lung
Ho Ah Nii
Leo Tse Wing
Akiel Denkins
Alton Sterling
Philando Castile
Terrence Sterling

Terence Crutcher
Keith Scott
Afred Olango
Jordan Edwards
Stephon Clark
Danny Ray Thomas
Dejuan Guillory
Patrick Harmon
Jonathan Hart
Maurice Granton

65

Chicago'daki Acme Kadavra Temin Şirketi Midway Havalimanı'nın hemen kuzeyindeydi, araba kiralama şirketiyle zavallı görünümlü bir marketin arasına sıkışmış gözlemeyi andıran bir bina. Çok uzun ve çıplak ön holde üzerinde Resepsiyon yazan tek bir masada yalnız bir kadın oturuyordu. Orta yaşlarını hayli geçmiş, dövmeli ve biraz yıpranmış kadın onlara gülümsedi. Kısa kesilmiş sarı saçı, üzerine yazılar yazılmış boynuna kadar iniyordu. Soğuk havaya rağmen kısa kollu beyaz bir bluz giymişti. Onları gördüğüne şaşırılmış görünmüyordu, fakat resepsiyonisti de pek andırmıyordu. Jim masanın önünde durup boş duvarlara baktı.

Kadın Jim'e baktı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" ya da 'Acme Kadavra Şirketi'ne hoş geldiniz,' filan yok mu?" dedi Jim.

"Chicago'nun Acme Kadavra Temin Şirketi'ne hoş geldiniz. Siz öldürün biz soğuturuz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kayıt ya da muhasebe departmanından biriyle görüşmek istiyoruz."

"Siz bıçaklayın, biz dilimleriz."

"Ben Özel Dedektif Davis, bu da Dedektif Moon." Jim Mississippi demek istemedi.

"Siz katledin, biz yatırırız."

"Tamam, özür dilerim," dedi Jim.

"Hanımefendi müdürle görüşmek istiyorum," dedi Moon.

"Ben de," dedi kadın. "Her sabah buraya gelip bu masaya oturuyorum, üç aşk romanı okuduktan sonra eve gidiyorum. Çekim her cuma günü masamın üzerinde beni bekliyor."

"Kimse buraya gelmiyor mu?" diye sordu Moon.

"Hepsi arka tarafta ölü bildiğim kadarıyla. Bunu öğrenmek için oraya gidecek değilim. Anlarsınız."

Adamlar başlarını salladılar.

"Biz oraya nasıl gideriz?" diye sordu Jim.

Kadın uzakta bir kapıyı işaret etti. "Arka tarafa gitmek için o kapıdan girmek gerektiğini sanıyorum. Başka kapı yok zaten. Denemekte özgürsünüz."

"Teşekkür ederim," dedi Jim.

Adımları linolyum zeminin üzerinde çok ses çıkarmıyor gibiydi fakat çılgınca yankılanıyordu. Jim arkasına dönüp baktığında kadının kitabına dönmüş olduğunu gördü. "Boynundaki dövmeyi okudun mu?"

"Çıkaramadım."

"Acil durumda burayı kırınız."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Gayet netti."

"Anladığımı söyleyemem," dedi Moon.

"Anlayacak ne var? Kadın çatlak."

Jim kapının kulpunu çevirmeye çalıştı fakat kapı kilitliydi. Kapıyı polis gibi vurup dinledi. Yanıt alamadı. Biraz daha sert vurdu, acil polis durumu. Ayak seslerinden bile daha kötü yankılandı.

Sonunda kapı iki santimetre açıldı. Küçük aralıktan kısa boylu bir adam dışarı baktı. "Ne istiyorsunuz?" Aksanı vardı, belki Hispanik.

"Müdürle görüşmek istiyoruz," dedi Jim.

“Bu kapıyı sen mi çaldın? Bu kapıyı kimse çalmaz. On beş yıldır burada çalışıyorum, bugüne kadar bu kapıyı çalan olmadı.” Adam sarsılmış görünüyordu.

“Biz çaldık işte,” dedi Moon. “Şimdi bizi içeri al ve ben seni vurmada önce müdüre götür.”

Kapı sonuna kadar açıldı.

Ardıye buz gibiydi. Jimmy Moon’u gördüklerine hiçbir şey hazırlayamazdı. Odaya karanlıktan gelmemiş olmalarına rağmen ışıklar göz kamaştıracak kadar parlaktı. Kuru temizleme fabrikasını andırıyordu, ama gömlek, bluz ve ceket yerine cesetler vardı, kadın ve erkek, havadaki demirlere asılmış. Daha ileride, odanın ortasına doğru, taşıyıcı kayışın üzerinde çıplak kadavralar süzülüyordu.. Bangır bangır Jackson Five çalıyordu. *A-B-C. One Two Three*. On metre yukarlarında tavandan Chicago Bears ve Bulls bayrakları sarkıyordu. Jim göz ucuyla Moon’a baktı. Dedektif çenesini kaşıyıp omuz silkti. Müzik Marvin Gaye’e geçti. Neler oluyordu?

“Adın ne?” diye sordu Jim ufak tefek adama.

“Ditka.”

“Mike Ditka* gibi mi?” diye sordu Moon.

“Akrabalık yok,” dedi adam.

“İspanyol aksanı neden?”

“Eğlence olsun diye.”

“Müdür nerede?” diye sordu Moon.

Ditka taşıyıcı kayışın arkasındaki merdivenin üstündeki ofisi işaret etti.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Jim.

Ditka yanıt vermeye istekli değildi.

“Bay Ditka?”

“Pekâlâ, ben meme ucu ovalayıcıyım.” Dedektifler ona baktıklarında, “Bu kadavraları tıp fakültelerine kirli gönderemezsin,” dedi.

* Amerikan futbolunun efsanevi karakterlerinden, oynamayı bıraktıktan sonra hem koçluk hem de yorumculuk yapmıştır. (ç.n.)

“Bütün yaptığın bu mu? Meme ucu mu siliyorsun?”

“Bir kere meme uçlarını ovuyorum, silmiyorum. Ayrıca genital-
vaları yıkarım. Ovmanı, yıkarım.”

“Taşak mı yıkıyorsun?” diye sordu Jim.

“Dediğim gibi, ofis yukarıda.”

Sallanan merdiven cesetlerin resmi geçitlerinin arasından geçmekten bile daha ürkütücüydü. Doğal bir yükseklik korkusu olan Jim merdiven sallanıp gıcırdarken aşağı bakmamaya çalıştı. Ofisin içinde duvarlar ve tavan çıplak orta sayfa kadın fotoğraflarıyla kaplıydı. İçeride sadece uzun boylu, yaşlı, androjen görünümlü, açık mavi tulum giymiş biri vardı ve adam dönüp onlara baktı. Ardiyeye kıyasla içerisi fazla sıcaktı.

“Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?”

“Ben Özel Dedektif Davis, bu da Dedektif Moon.”

“Yani?”

“Adınız nedir, efendim?”

“Chris Toms. Bu işletmenin müdürüyüm. Yetmiş beş yılında açıldığından beri burada çalışıyorum.” Chris Toms gülümsedi. “Bin dokuz yüz yetmiş beş.”

“Bunu açıklığa kavuşturduğunuz için teşekkür ederim.”

“İşletmenin sahibiyim aynı zamanda.”

Jim aşağı baktı ve adamın tekinin bir kafatasını tekmelediğini görür gibi oldu. Bir daha baktı ve iki kişinin kafatasıyla futbol oynadıklarını gördü. “Hasiktir? Moon, bak.”

Moon baktı. İkisi de Toms’a döndüler.

“Hey, adam öldü,” dedi Toms.

“Gerisi nerede?” diye sordu Moon.

“Bilmiyorum. Pittsburgh’da belki. Bir kısmı en azından. Biz ülkenin her tarafına bütün kadavra ya da sadece uzuv gönderiyoruz. İşimiz bu.”

“Bu iş nasıl yürüyor tam olarak?” diye sordu Jim.

“Her gün insanlar ölüyor – bunu biliyorsun, değil mi? Çoğunun hiç kimsesi yok. Cesedi kimse sahiplenmeyince biz sahipleniyoruz.

Onları temizliyor, ülkenin muhtelif yerlerinde laboratuvarlara ve üniversitelere gönderiyoruz. Hayat kurtarıyoruz bir anlamda.”

“Peki, anlaşıldı,” dedi Jim. “Onları hiç kimse umursamadığına göre siz emtianın kaydını tutuyor musunuz?”

“Emtia?” Toms sözcüğü ağzında hissetti. “Bunu sevdim.”

“Doğru düzgün kayıt tutuyor musunuz? Size cesetlerinizden birinin kayıp olduğunu söylersem, diyelim bir Gerald Mister, o cesedin nereye ve ne zaman gönderildiğini söyleyebilir misiniz?”

“Bir kere cesetler benim değil.”

“Eyvallah,” dedi Jim.

“Dediğim gibi, bunlar ölmüş insanlar.”

Moon öne eğilip aşağı baktı. “Göz yuvarıyla at-tut mu oynuyorlar?”

“Hey, dediğim gibi, onlar ölü. Hayattayken hiç kimse onları umursamadı ve artık ölü olduklarına göre hiç kimsenin umursamasına gerek yok. Siz ikiniz dışında.”

“Siz bunu biraz ölüye saygısızlık olarak görmüyor musunuz?” diye sordu Jim.

“Ölüler! Ölü. Ölü. Ölü. Ne saygısı? Ruh yok orada; sadece kollar, bacaklar, eller, başlar, dirsekler, diller, testisler ve göğüs uçları, kulaklar ve göz yuvarları. Bir göz yuvarı mı lazım, göndeririz size lanet göz yuvarını. İsim levhası ya da belgeyle birlikte gelmez. Bir göz yuvarı gelir sadece.”

“Hiç mi kayıt tutmuyorsunuz?”

“Ben nereden ceset alınacağını bilirim. Cesetleri muhafaza etmeyi bilirim. Cesetleri paketlemeyi ve kime göndereceğimi bilirim. Kendi canlı insanlarıma para vermeyi ve lanet olası vergilerimi ödemeyi bilirim. Bana ne istediğinizi söyleyin çünkü burada hiç kimse yasaları çiğnemiyor.”

“Hiç kayıp sevkiyatınız oldu mu?” diye sordu Jim. “Gelirken ya da gönderildiğinde.”

Toms pencereden dışarı baktı. “Biliyorsun, cesetler tehlikeli atık addediliyor. Kimliklerinin kaydını tutmak zorunda değilim, fakat her birinin hesabını vermek zorundayım. Mesele şu ki, kimse bizi

denetlenmiyor. Bugüne kadar bir kez bile denetlenmedik. Bunu ya
pacak bir kurum yok. Eyalet kadavra kontrolü diye bir şey yok ”

“Ne demek istiyorsunuz, Bay...” Jim kendini tuttu, çünkü Bay mı
yoksa Bayan mı demesi gerektiğinden emin olamadı. “Efendim?”

“Başıma iş açmayacaksınız, değil mi?”

“Hayır, efendim.”

“İki ay kadar önce bir TIR’ımız kayboldu. TIR’ı bulduk ama trey
leri bulamadık.”

“Treylerde ne vardı?” diye sordu Moon.

“Yirmi bir kadavra.”

“TIR’ı nerede buldular?” diye sordu Jim.

“St. Louis’nin güneyinde.”

“Sürücü kimdi?” Jim not defterini çıkardı. “Şimdi nerede?”

“Kimse bilmiyor. Gülünç bir adı vardı. Charles Hobbit gibi bir
şey.” Toms dosyalarına gidip karıştırdıktan sonra bir tane çekti. “İşte
burada. Chester Hobsinger. Yaklaşmışım. Ona ne oldu bilmiyorum.
Tuhaf bir tipti.”

“Nasıl tuhaf?” diye sordu Moon.

“Bilmiyorum. Şüphe uyandırıcı bir tipti. İşi aldı ve TIR’ımı sürüp
gitti. Onu bir daha görmedim. İşte ehliyetinin fotokopisi.”

“Bunu alabilir miyim?” diye sordu Jim.

“Benim ihtiyacım yok. Tuhaf adamdı. Aşağıda çocuklar ona
Wegro derlerdi.”

Jim başını yana eğdi.

“Biliyorsun, Siyahi olmak isteyen Beyaz adam.”

66

Daryl Ho telefonu kapattı ve masanın karşı tarafında oturan ortağına
baktı.

“Bir şey mi var?” diye sordu Chi.

“Sanki. Ölü Asyalıyı hatırlıyor musun?”

Chi ona baktı.

“Adli tıp onu kaybetti.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Onu morgda çekmeceye koydular, sonra çekmece boştu,” dedi Ho. “Bütün çekmecelere baktılar. Yok.”

“Öyleyse gidip boş çekmeceye bakalım,” dedi Chi.

Chi ile Ho adli tıp binasına geldiklerinde haber ekipleri çoktan oradaydılar. Kabloları uzattılar, kameraları yerleştirdiler, ses ayarı yaptılar, fakat daha çok kahve içip esnediler.

“OCPD’nin* cesedi kaybettiği doğru mu?” diye sordu bir kadın Ho’ya, mikrofon uzatarak.

“OCPD kimseyi kaybetmedi,” dedi Ho. Sonra, konuşmamanın daha iyi olacağını düşünerek, “Yorum yok,” dedi.

“Bu MacDonald cinayetiyle bağlantılı olabilir mi?”

“Yorum yok.”

Chi kadının etrafından dolanıp Ho’ya katılmayı başardı. “Herkesin nasıl bu kadar çabuk haberi oldu?”

“Burası Güney California,” dedi kameradaki kadın. “Karayolunda polis kovalamacasından iyi, değil mi?”

Chi uzanıp Ho’yu kolundan tuttu ve mikrofonlu kadından uzaklaştırdı.

İçeri girdiklerinde ne demeye geldiklerini düşünüyorlardı. Çekmecede şimdi başka biri vardı ve personel başkalarını kesmekle meşguldü. Morg uygun bir suç mahalli değildi.

Chen denetleme kamerasının kayıtlarını izlemek istediğini söyledi, fakat masadaki adam buna güldü. “Burası morg, dostum,” dedi.

“Neyi denetleyeceğiz? Hayaletleri mi?”

Ho’nun telefonu çaldı. “Ben Ho.”

* Officer in charge of Police District: Polis Merkezi’nde görevli memur ifadesinin kısaltması. (ç.n.)

"Dedektif Ho, Özel Ajan Herberta Hind, FBI."

67

Daniel Moon departmanın tahsis ettiği Ford Taurus'un direksiyonuna geçip Jim'e baktı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Bay Hobsinger'in adresini aldık."

Moon arabayı çalıştırdı. "Nedir?"

Adres güney yakasındaydı. İki adam yolda polis olmaktan ve polis olmaktan nefret etmekten ve polis olmaktan başka bir şey bilmediklerinden konuştuktan sonra normal bir sessizliğe büründüler. Arabayı park edip binanın önünde durdular. Bina kentsel dönüşüm başlamış bir mahallenin bir köşesindeydi. Jim Davis o sözcükten nefret ederdi çünkü daha iyi şeyler gelmekte olduğunu ima ederdi, kötü bir şeyin gitmekte olduğunu en azından.

"Ehliyetle bina numarası yazıyor mu?" diye sordu Moon.

"Hayır."

"Bu bina sanıyorum."

Verandaya çıktılar. Moon kapıyı vurdu ve zili çaldı. Davis perdelerin arasından içeri bakmaya çalıştı.

"Evde kimse yok," dedi Moon.

"Ya da içeride bir ölü var," dedi Jim. "Bir süredir kayıp. Bir cinayet davasıyla bağlantılı. Ben buna muhtemel vaka derim."

"Bilmiyorum. Ya içeride karısını beceriyorsa?"

Jim kapıyı bir tekmeyle açtı.

"Hasiktir!" dedi Moon.

Jim, "MBI!" diye bağırdı ve içeri girdiler. "MBI diye bağırarak da neyin nesi! Çok saçma."

"Burası çok havasız. Burada kimse yok," dedi Moon. "Ama girdik bir kere, etrafa bir göz atalım."

Odalara baktılar fakat kimse yoktu. Moon kitaplığı taradı. Jim masanın üzerindeki kâğıtlara baktı.

“Bu adamın çok kitabı var. Tarih kitapları. Trenler üzerine kitaplar. Şurada judo ve karate kitapları.” Resimli büyük bir dövüş sanatları kitabını aldı. “Adıma bakarak bu boktan biraz anladığımı sanırsın.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Şuna bak.” Moon ayaklı standında duran kınlı kılıcı aldı. Kılıcı birkaç santim çekip ıslık çaldı.

“Bu gerçek bir kılıç mı?” diye sordu Jim.

“Gerçek bir katana.”

Jim ağaçtan kopmuş dalların biriktiği arka bahçeye bakan pencerenin önündeki masaya döndü. Masanın üstündeki kâğıtlara baktı yine. Bakkal fişleri, faturalar. Jim homurdandı.

“Bir şey mi buldun?” diye sordu Moon.

“Mississippi haritası.”

“Vay canına.”

“Ve haritada sadece Money kasabası daire içine alınmış.”

“Şu köşede ne yazıyor?” diye işaret etti Moon.

Jim yazıyı inceledi.

68

Ho telefonu göğsüne bastırıp Chi’ye döndü. “Federaller arıyor.” Ahizeyi tekrar kulağına götürdü, “Sizin için ne yapabilirim, Özel Ajan?”

“Buradaki haberlerde bir ceset kaybettiğinizi görüyorum,” dedi Hind.

“Bir ceset kayboldu,” dedi Ho, biraz savunmaya geçerek.

“Burada Mississippi’de de bir ceset kaybettik. Geri aldık, yine kayboldu. İki kez.”

“Peki. Bunu bana hangi nedenle söylüyorsunuz?”

“Bulduğumuz ceset bir başka cesedin yanındaydı.”

“Devam edin,” dedi Ho.

"Sizin cinayet yerinizde uzuv kesimi var mıydı?" diye sordu Hind.

"Testisleri sayarsanız evet."

"Laboratuvarınız DNA örneği toplayabildi mi?"

"Bilmiyorum."

"Pekâlâ. Buradaki adli tıbbâ sizin laboratuvarınızla temas kurmalarını söyleyeceğim. Dedektif Ho, o cesedin tekrar ortaya çıkacağını bilin. Cesedinizi tekrar göreceksiniz. Çıktığında beni arayın."

"Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Ho.

"Ceset tekrar ortaya çıktığında beni arayın."

"Evet, efendim."

"Numaram sizde var artık. Herberta Hind."

"Evet, efendim."

Telefonu cebine koydu.

"Ne oluyor?"

"Bir bilsem. Kaçık kadının teki, FBI ajanı olduğunu söylüyor. Beni ürküttü biraz. Cesedimizin geri geleceğini söyledi. 'Cesedinizi tekrar göreceksiniz,' dedi."

69

Ed Morgan teşkilatın arabasıyla Hattiesburg'a dönerken kendini hayli sıkışmış hissetti. Soruşturmalardan sonra daha çok şey bildiği pek söylenemezdi, ama artık Mississippi'li Beyazlardan nefret ettiğini biliyordu. *Nefret fazla sert bir sözcük*, dedi kendine. Her ne kadar mesleği onu bir tanrı olmadığına inanmaya ittiyse de, iyi bir Hristiyan olarak yetişmişti. Bu yüzden hayır, onlardan nefret etmiyordu. Fakat aşırı derecede kayıtsızdı. Sonra yine kendine hâkim oldu. Mississippi'nin Money kasabasında bile bütün Beyazlar aynı değildiler. Güldü. Fakat çoğu aynıydı.

MBI'nın otoparkına park etti ve Jim ile paylaştıkları ofise gitmek için beş kat merdiven çıktı. Ofisi şimdi Herberta Hind de kullanıyordu. Ed içeri girdiğinde Hind hemen sigarasını söndürdü.

“Affedersin,” dedi, eliyle dumanı dağıtarak.

“Önemi yok. Bıraktığımdan beri kokusunu seviyorum,” dedi Ed.

“Ben gergin olduğumda içiyorum hâlâ,” dedi Hind. Dışarıya daha iyi bakabilmek için jaluziyi açtı.

Ed masasına oturdu. “Nedir seni geren?”

Hind birkaç saniye ona baktıktan sonra, “Mama Z,” dedi. “Mama Z beni geriyor.”

“Öyle mi?”

“Bir şey var. FBI olduğum için bana güvenmiyor sanki. Gerçi FBI ajanlarına ben de güvenmem. Ama başka bir şey var. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu sanki. Ya da bir şeyi bilmemi bekliyordu.”

“Kadın yüz yaşını geçkin,” dedi Ed.

“Yani?”

“Çok şey görmüş. Bizim gibilerin onu okuması zor olabilir. Çok fazla kırıksıklık var orada.”

Hind bunu düşündü.

“Düşünsene. Bizden altmış yıl fazla yaşamış. Babası linç edilmiş. Money, Mississippi’de yaşıyor.”

“Evet, tamam.” Hind farkında olmadan ağzına bir sigara sıkıştırdı, sonra çıkarıp Ed’e baktı.

“İç. Söylemem. Hatta, bana da ver bir tane.”

Hind paketi fırlattı, ardından da çakmağı. Ed bir sigara yaktı.

“O yaşlı kadın bir iş çeviriyor. Hissedebiliyorum. Hatta biliyorum.”

“Her ne çeviriyorsa ortalıkta dolanıp bu ırkçı ağaçkakanları o öldürmüyor ve bu bizim işimiz, kulağa ne kadar tuhaf gelse de. Katillerin katillerini yakalamak.”

“Bu bizim işimiz,” diye tekrarladı Hind. “Jim’den haber var mı?”

“Bir mesaj sadece. Daha sonra arayacakmış.”

“Onu şimdi arayalım.”

Jim O’Hare’in barında oturuyordu ve telefonu çaldı. Açtı.

“Hey, Jimmy,” dedi Ed.

“Buyur ortak.”

“Ben de buradayım,” dedi Hind.

“Sigara mı içiyorsunuz?” diye sordu Jim.

Ed içgüdüsel olarak sigarayı arkasına gizledi. “Hayır. Neden?”

“Siz sigara içiyorsunuz gibi geldi bana.”

Hind ses çıkarmadan ağzıyla *ürkünç* dedi.

“Bir şeyler bulabildiniz mi?” diye sordu Jim.

“Pek bir şey bulduğumuz söylenemez,” dedi Ed.

“Hayır,” dedi Hind.

“Pekâlâ, kadavra fabrikası diye bir yer olduğunu öğrenmenin yanı sıra elimizde bir de ad var. Chester Hobsinger, birkaç ay önce kaçırılan bir TIR’ın sürücüsü. TIR bulunmuş fakat kadavra yüklü treyler bulunmamış.”

“Ya Hobsinger?” diye sordu Hind.

“Kayıp. Evine gittim. Güzel ev. Orada bir Mississippi haritası buldum. İnanabiliyor musun? İnanabiliyorsan buna inanamayacaksın; Money kasabası keçeli kalemle daire içine alınmış.”

Ed ısıklık çaldı.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Hind.

“Haritanın üstüne *blue gun* sözcükleri karalanmış. Sanırım *mavi silah*. *Glue gun* da olabilir tabii. Her neyse, elimde sürücünün ehliyetinin fotokopisi var.”

“Bana fotoğrafını gönder, sistemde aratayım,” dedi Hind. “Başka bir şey var mı?”

“Bu kadar galiba.”

70

“Günlerden siktiğimin cumartesi ve siktiğimin Altmışınıc Karayolunda siktiğimin Corona’sına doğru yol alıyoruz. Siktiğimin Orange Beldesi bile değil. Siktiğimin LA Beldesi bile değil.”

“Daha kaç kez *siktiğimin* diyeceksin?” diye sordu Ho ortağına. “Riverside Beldesi.”

“Siktiğimin Riverside Beldesi.”

“Şef gidip olay yerini görün dediyse gidip olay yerini görürüz.”

“Siktiğimin olay yeri. Bana neden polis olduğumuzu söyle? Becerikli adamlarız. Ne olsa yapabiliriz, para kazanabiliriz. Lanet olsun, suç bile iyi işleyebiliriz.”

“Sen suç işlesen bir gün bile dayanamazsın,” dedi Ho.

“Nedenmiş?”

“Yeterince zeki değilsin.”

“Olabilir, fakat yakışıklı olduğumu kabul etmelisin.”

Ho arabayı tavernanın önüne park etti. Park etmiş üç Riverside Beldesi Şerif arabası ve iki Corona kent polisi arabası vardı. Ahşap platformun önündeki direğe eyerli bir at bağlıydı.

“Nereye geldik biz yahu?” diye sordu Chi.

Kimliklerini kapıda duvar oluşturmuş Corona polislerine gösterip bara girdiler. Bütün ışıklar yanıyordu. İçerideki masanın üzerinde iki kutu donat vardı.

Chi şekerli bir tane kaptı. Ho ona baktı. “Ne var? Ben şekerli donat severim. İnsanın karşısına her gün çıkmaz ayrıca. Karnım aç.”

“İştahın çok sürmeyecek,” dedi şerif yardımcılarının biri. “Siz Orange Beldesi’nden mi geliyorsunuz?”

“Ho.”

“Chi.”

“Minh. Riverside Şerif Departmanı.” Kadın ellerini sıktı. “Dehşetengiz ne demek bilir misiniz?”

“Neyin var?” diye sordu Ho.

Kadın onları bardan geçirip ofise soktu ve görmeleri için kenara çekildi.

Chi şekerli donattan bir ısırık aldı. “Hasiktir, bu nasıl bir şey.”

Çatı kirişinden Beyaz bir adam sarkıyordu, yüzü çarpılmış, dili dışanda, kasığı kan kaplı.

“Biri taşaklarını kesmiş,” dedi Minh.

“Sen söylediğinde kulağa o kadar hoş gelmiyor,” dedi Chi.

“Bu adam yapmış olabilir.” Minh çarşafı çekti ve Asyalı bir adamın cesedi belirdi. Elinde kanlı bir şey tutuyordu.

“Onu daha önce gördük,” dedi Ho.

“Bu ne yahu?” dedi Chi.

“Buraya bu yüzden geldik,” dedi Ho Chi’ye. “Aynı adam, değil mi?”

Chi başını salladı. “Eminim.”

“Bunun olacağını söylemişti,” dedi Ho.

“Kim?” diye sordu Chi.

“O FBI ajanı. Onu tekrar göreceğimizi söylemişti.”

“Ne sikim iş bu?” Chi cesedin etrafında dolandı, adamın avucundaki testisleri inceledi. “Aynı herif.”

Ho, “Telefon etmem gerek,” dedi ve geri çekildi.

“Ne bu?” diye sordu şerif yardımcısı Minh. “Bu adamı tanıyor musunuz?”

“Öyle de denebilir,” dedi Chi. “İki gün önce incelediğimiz cinayet yerindeydi.”

“Şimdi de biri onu mu öldürdü?” diye sordu Minh.

“Hayır, öyle değil. O zaman da ölüydü.” Önce Minh’e, sonra asılı adama baktı. “Ölü Asyalı başka bir cinayet yerindeydi, ölüydü, dediğim gibi, avucunda başka bir adamın testisleriyle. Cesedi Adli Tıp laboratuvarından kayboldu.”

“Şimdi de burada, öyle mi?”

“Bu adamdan biraz bahset bana.” Başıyla asılı adamı işaret etti.

Minh not defterine baktı. “Adı Jesse Mendel. Bu barın ortağı ve müdürüydü. Ortağı hastanede.”

Chi kaşlarını kaldırdı.

“İlintisiz. Ameliyat olması gerekiyormuş,” diye devam etti Minh.

“Bu iki cesedi Becky Wilmer buldu. Burada barmaidlik yapıyor. Saat

onda açıyorlar. Biraz geç gelmiş, onu yirmi geçe. Kendisi dışarıda bekliyor, arabamda. Hayli sarsılmış tabii ki.”

“Tahmin edebiliyorum. Asyalı adamı tanıyor mu?”

“Daha önce görmediğini söyledi.”

“Mendel evli mi?” diye sordu Chi.

“Boşanmış. Sanıyorum onunla barmaidin arasında bir şeyler vardı. Tahmin ediyorum.”

“Kızın bununla bir ilgisi olabilir mi sence?”

Minh başını salladı. “Şekerli donat nasıl?”

“Tadı kaçmaya başladı.”

71

Ho Hind’e döndü: “Lanet olsun, neler oluyor?”

72

Damon Thruff Mama Z’nin ahşap arka verandasında portatif yönetmen sandalyesinde oturmuştu. Hemen yanındaki salıncaklı sandalyede Mama Z oturuyordu. Damon derin bir nefes alıp ağaçlara doğru bakmaya başladı.

Mama Z iki puronun uçlarını kesip birini Damon’a verdi. Damon puroyu parmaklarının arasında tutup baktı.

“İçmek zorunda değilsin,” dedi yaşlı kadın. “Elinde bile tutsan kendimi tek başıma içiyormuş gibi hissetmem.”

“Olur.” Damon puroyla oynadı, dudaklarının arasına koydu, çıkardı, etiketine baktı. “Bunlar Küba’dan mı?”

“Evet.”

“Mama Z. Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Ben neden buradayım?”

“Gertrude gelmeni istedi. Sana güveniyor. Zeki olduğunu söylüyor.”

“Pekâlâ, fakat bu sorumu yanıtlamıyor.”

“Senin bunun tarihçesini oluşturabileceğini düşünüyor, herkes için anlaşılabilir kılabilceğini.” Puronun dumanını Damon’dan uzağa üfledi.

“Neyin tarihçesini oluşturacağım?”

“Öğreneceksin.” Purosunu tuttürüp ucunu parlattı. “Her şeyin bir zamanı var, küçük kardeşim. Hepimiz yol aldıkça öğreniriz.”

“Neden söz ettiğine dair bir fikrim olsaydı keşke.”

Bir süre sustular. “Kayıtlar gerçekten olağanüstü. Hiçbir zaman eksisi gibi olmayacağım. Bütün o adları yazmak. Çok fazlaydı.”

“Hayır, değildi. Değil. Çok fazla olan geliyor.”

“Altı bine yakın dosya olmalı orada. Bunu nasıl yaptın? Böyle bir işin altından nasıl kalktın?”

“Yedi bin altı,” dedi Mama Z. “İş değildi. Her birinin adı var.”

“Pek çok kimliği belirsiz erkek var. Onları ad gibi yazmak biraz zordu.” Damon bir an için gözlerini sıkıca yumdu.

“Kimliği Belirsiz Erkek de bir ad,” dedi yaşlı kadın. “Bir anlamda diğerlerinden bile fazla ad. Onlardan hayatlarından biraz daha fazlası alındı.”

“Okuduğum bütün dosyalarda tek kişi bile bedel ödememiş. Bir kişi bile.”

“İnsan bedelin mahşer gününde ödeneceğini düşünmek ister.”

“Buna inanıyor musun?”

“Tanrı’nın varlığına inansam bile buna inanmam. O linç eden insanların belki yüzde biri suçlu bulundu. Sadece birkaçı cezaevine girdi. Teddy Roosevelt lincin asıl nedeninin Siyahi adamların Beyaz kadınlara tecavüz etmeleri olduğunu söyledi. Sana bir şey söyleyeyim mi? Böyle bir şey yok.”

“Beyazların bundan neden bu kadar çok korktuğunu biliyor musun?”

"Kim bilir. Cinsel yetersizlik belki. Kendi tecavüz etme duygularının bir tezahürü belki, ki ettiler." Mama Z dumanını dışarı verdi. "Ama hence tecavüz sadece bir bahane."

"Beyazlar sadece Siyahi adamlardan mı korkuyorlar sence?"

"Ben bunun bir tür spor olduğunu düşünüyorum."

73

Şerif Red Jetty Dinah restoranın arka tarafında bir bölmede oturuyordu. Parmağını kırmızı formika masanın sarı çizgilerinin üzerinde gezdirirken başını kaldırdı ve iki yardımcısının gelmekte olduklarını gördü. İki soğuk kızarmış patatesi ketçaba daldırıp ağzına attı. **Adamlar bölmeye girip karşısına oturdular.**

"Ne var yine?" diye sordu Jetty. "Başın mı üşüyor, Brady?"

Braden Brady şapkasını çıkardı.

"Herkes o zenci dedektifin kasabada dolanıp insanlarla konuştuğundan söz ediyor," dedi Delroy Digby. "Onları soruşturuyor."

"Adam işini yapıyor," dedi Jetty. "Keşke bunu sizin için de söyleyebilseydim."

"Canın bir şeye mi sıkıldı Şerif?" diye sordu Digby.

"Bilmiyorum." Şerif fincanıyla Dixie'ye kahve istediğini belirtti. "Havada bir şey hissediyorum. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl bir şey?" diye sordu Digby.

"Daha şimdi bilmiyorum dedim."

"O dedektifin Rahip Fondle'un karısıyla samimi olduğuna dair bir rivayet var," dedi Digby.

"Kapa çeneni, Digby," dedi Jetty.

"Babam bana eski günlerde böyle bir rivayetin marsığı ipe çekmek için yeterli olduğunu söylediler," dedi Brady.

Dixie şerife bir kahve daha koydu.

"Hey, Dixie," dedi Digby.

“Şerif yardımcısı.” Dixie başını salladı. “Siz bir şey istiyor musunuz?”

“Ben bir kahve alayım,” dedi Digby.

“Ben bir kuru fasulye alayım,” dedi Braden. “Bir de Diyet Kola.”

“Hemen.”

Dixie uzaklaştıktan sonra Jetty, “Babanın kuş kadar beyni yoktu,” dedi.

“Benim babam için...”

“Kes sesini, Brady. Seni ustura kayışıyla dövdüğü için babandan nefret edersin.”

Brady bir şey demedi.

“Yine de, marsıkların idareyi ele almasına izin mi vereceğiz?”

Brady Dixie’ye baktı yine. “Dixie’de de zenci kanı olduğunu duydum bu arada.”

“Hepimizde biraz var, salak ağaçkakan. Hem nerenin idaresini ele alıyorlar? Money, Mississippi’nin mi? Money, Mississippi’yi kim ne yapsın? Kim ne yapsın siktiğimin Mississippi’sini?”

“Tanrım, Şerif, neyin var senin?”

“Duymadın mı?” diye sordu Jetty.

“Neyi duymadın mı?” diye sordu Digby.

“Mississippi’nin köpek boku kasabası Hernando’da, Money dışında insanın bulunmak isteyeceği son kasabada, altı Beyaz ve bir yaşlı Siyahi adamın cesedi bulundu.”

“Duymadım,” dedi Brady.

“Taşakları kesilmiş altı Beyaz ceset.”

“Vay canına,” dedi Brady.

“Hepsi boğulmuş. Kilitli bir odada.”

“Hepsini zenci mi öldürmüştü?” diye sordu Brady.

“Lan, oğlum, bilmiyorum. Sonra da kendini öldürmüş olmalı. Bil-
diğim bir şey varsa dünyanın bir galonluk kovada altı galon boka dö-
nüştüğü. Hiçbir şey anlamıyorum ve bundan hoşnut değilim.” Jetty
yardımcılarına baktı ve başını hayal kırıklığına uğramış gibi salladı.

“Ne?” diye sordu Brady.

Jetty kalktı, şapkasını aldı. “Karakolda görüşürüz.”

Gertrude kasanın yanındaki telefonda konuşuyordu. Elini ahizenin üzerine koyup dışarı çıkmakta olan şerifi başıyla selamladı.

Şerif selamına karşılık verdi. “Görüşürüz, Dixie.”

Şerif kapıdan çıktıktan sonra Gertrude şerif yardımcılarına bir göz atıp tekrar ahizeye konuştu. “Bir sorun var. Jetty’nin konuşmasına kulak misafiri oldum. Hernando’da bir şey olmuş. Ne olmuş bilmiyorum. Fakat öğren ve bana ve Mama Z’ye bildir.”

75

Hattiesburg’da, Helvetica Quip, Herberta Hind, Ed Morgan ve Jim Davis MBI’nın kantininde oturuyorlardı. Onların masası dışında bütün masalar boştu. Saat altıyı geçiyordu, orada yemek yiyen insan sayısı sınırlıydı zaten. Her yönde iki adımlık mesafede ızgara büfe-leri vardı. Dördü notlarını karşılaştırırken sadece kahve içtiler çünkü orada yemeye cesaret bile edemezlerdi.

“Sen sigara içiyordun,” dedi Jim Ed’e.

Ed Hind’e baktı. “Hayır, içmiyordum.”

Jim ikisine baktı. “Kötü yalancılar,” dedi, başını sallayarak. Helvetica’ya baktı.

“Kötü yalancılar,” diye tekrarladı Helvetica.

“Sigara içtiğimi nereden çıkardın?” diye sordu Ed.

Jim’in telefonu çaldı. Telefonu ceket cebinden çıkarıp ekrana baktı. “Şef,” dedi. Masadan uzaklaşıp açtı.

“Üstüne sigara dumanı sinmiş,” dedi Helvetica. “Kimse sigara içmiyor artık, bu yüzden kokusu hemen alınıyor. Sigara içtiğinde tulum giymelisin. Koku saçına sinecektir yine de. Duş bonesi giyebilirsin belki.” Sırayla diğerlerine baktı. “Bir sigara bir tulum ve duş bonesine değer mi?”

Hind ile Ed bunu bir an düşündüler ve aynı anda başlarını salladılar. “Evet, kesinlikle,” dediler.

“Boynunuza şu taksicilerin astıkları yılbaşı ağacı biçimindeki koku gidericilerden asabilirsiniz tabii ki.”

“Bir dahaki sefere belki,” dedi Hind.

Jim masaya döndü. “Gidelim.”

“Nereye?” diye sordu Ed.

“Sen de geliyorsun, Herberta. Hernando’ya gidiyoruz. Yedi ölü adam. Aynı öteki cinayetler gibi.”

“Hernando hangi cehennemde?” diye sordu Hind.

“Memphis’in hemen ötesinde,” dedi Jim. “Arabayla dört saatlik yol. Çantalarınızı kapın ve yola çıkalım.”

“Ben de mi davetliyim?” diye sordu Helvetica.

“Sana kalmış,” dedi Jim. “Bir süre sahada çalışmak istemez misin?”

“Bir şey görürüm belki,” dedi Helvetica.

“Herkesin yardımına ihtiyacımız var,” dedi Ed. Omuzlarını düşürdü. “Müstakbel eski karımı aramam gerek.”

“Onunla benim konuşmamı ister misin?” diye sordu Jim.

“Daha iyi olacağından eminim.”

76

Bluegum restoran pek bir şeye benzemiyordu, fakat Jim eyaletin tahsis ettiği sedan arabayı mucur otoparka park ederken gecenin karanlığında ısıll ısıll ve çok canlı görünüyordu. Ed koltuğunu geriye çektiği için Quip dizlerini göğsüne çekerek oturmuştu.

“Burada neden durduk?” diye sordu Ed.

“Çünkü burası,” dedi Jim. “Helvetica arkada sıkıştı ve hepimiz açız. Haklı mıyım?”

“Haklısın,” dedi Hind.

Arabadan inip restorana girdiler ve kocaman Afro saçlı genç bir kadın tarafından uzak duvardaki bölme oturtuldular. Tavanın

köşelerindeki kabinlerden kaydedilmiş akustik blues çalıyordu. Blind Blake. Mississippi Fred Mcdowell. Robert Johnson. Müşterilerin tamamı Siyahiydi; çoğu otuzlarında ya da altındaydı. Mutfağın çift kapısının yanında bir sahne vardı, mikrofon ayağı ve eski bir amfi dışında boştu.

“İlginç bir yer,” dedi Hind.

“Birdenbire kendimi yaşlı hissettim,” dedi Ed.

“Güzel bir kalabalık.” Quip mönüyü açtı. “Barbekü tavuk ve ki-noa. Buna her yerde rastlamazsın. Jicama lahanası, jambalaya, jalapeno biberi ve Jamaica usulü tavuk. Çok fazla j harfi oldu.”

“Jöle var mı?” dedi Jim. “Affedersin, kendime hâkim olamadım.”

Onlara yer gösteren kadın içki siparişlerini almaya geldi. Quip beyaz şarap söyledi, diğerleri kahve.

“Ayyaş benim demek ki,” dedi Quip garson gittikten sonra. “Bana görevde olduğunuz için içmediğinizi söyleyeceksiniz, değil mi?”

“Hayır, ben kahve severim,” dedi Ed. Ed Jim’in odanın karşı tarafında bir şeyle ilgilendiğini fark etti. “Nedir?”

Jim başıyla kapıyı işaret etti.

Hepsi o tarafa baktılar. “Gertrude değil mi bu?” diye sordu Hind.

“O,” dedi Ed.

Gertrude’u iki garson karşıladı. Bol miktarda kucaklaşma ve gülüşme, birbirlerini selamlayan arkadaşlar, sıra dışı bir şey değildi, fakat sonra, birkaç kelam ettikten sonra, Gertrude kararlılık, belki de aciliyetle mutfağın çift kapısına doğru yürüdü. Bu da çok dikkat çekmeyebilirdi, fakat mutfak kapısına vardığında dönüp odayı kuşkuyla gözden geçirdi.

Jim Ed’e baktı.

“Ne?” diye sordu Ed.

“Tuhaf bir şey var,” dedi Jim. “İçimde tuhaf bir his var.”

“Açlıktandır,” dedi Ed. “Ben şu jalapeno biberlerinden biraz istiyorum.”

Jim telefonunu çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Hind.

Jim diğerlerini durdurmak için parmağını kaldırdı. Gertrude’un numarasını aradı ve üç kez çalmasını bekledi.

Gertrude telefonu açtı. “Alo, Özel Ajan,” dedi, cilveyle. “Senin için ne yapabilirim?”

“Bir cinayet yerine gidiyoruz. Sen neredesin?”

“Ben Mama Z’nin yanındayım,” dedi Gertrude.

“Mama Z nasıl?”

“Ömrümde tanıdığım en istikrarlı insan, yüz beş yaşında ve durmak bilmiyor. Bunun için mi aradın?”

“Mama Z’nin hafta sonuna doğru bizimle konuşmak için müsait olup olmayacağını bilmek istedim. Money tarihi hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyoruz. Kendisi orada mı?”

“Şu anda uyuyor. Yarın öğrenip sana dönerim. Bu uyar mı?”

“Evet. Teşekkürler, Gertrude.”

Jim telefonu kapattı. “Money’de, Mama Z’nin yanında.”

“Anlıyorum,” dedi.

Salon birden sessizleşti ve herkes dikkatini sahneye verdi. Uzun boylu, dikkat çekici Mohawk saçlı bir kadın mikrofonu amfiye taktı, tiz bir geri besleme sesinin ardından doğruldu ve mikrofonu standı yerleştirdi. Herkese bakıp neredeyse yarım dakika kadar hiç konuşmadan durdu. Sonra şarkıya girdi, derin bir sesle, erkek gibi, amfi bol yankılı:

*Güney ağaçlarında tuhaf bir meyve yetişir
Yaprakları kanlı, kökleri kanlı
Siyahi bedenler salınır Güney rüzgârında
Kavak ağaçlarından sarkan tuhaf meyveler misali*

*Görkemli Güney’den kırsal bir manzara
Pörtlemiş gözler ve çarpılmış ağız
Manolya kokusu, tatlı ve taze
Sonra aniden yanık ten kokusu*

*İşte bir meyve kargalar gagalasın diye
Yağmur toplansın, rüzgâr emsin diye
Güneş çirütsün, ağaçlar düşürsün diye
İşte tuhaf ve acı bir meyve*

Kadın o son notayı, meyve sözcüğünü uzatmadan söyledi, konuşur gibi. Amfi bile yankı sunmadı. Yine de sözcük salonun havasında asılı kaldı. Kadın amfiyi kapatırken geri besleme sesi duyuldu yine.

“Vay canına,” dedi Hind.

“Aynen,” dedi Quip. İngiliz aksanı uygun duyguyu sunuyor gibiydi. Ed Jim’e baktı. “Bir şeyler dönüyor.”

Restoranda alkış koptu. Etkisi şarkının kendisi kadar duygulanıdırıcıydı.

Jim ortağına ona katıldığını belli eder gibi başını salladı.

“Ne oluyor?” diye sordu Hind.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Jim. “Fakat Mississippi eyaletinde bir şeyler oluyor.”

“*Virtute et armis*,” dedi Ed.

Quip ona baktı.

“Mississippi eyaletinin mottosu,” dedi Ed. “‘Erdemle ve silahla.’ Güzel, değil mi?”

77

Şerif Red Jetty bodrumunda oturuyordu, Ole Miss flamaları ve pankartlarıyla dolu uzun bir odada. Arka duvar Konfederasyon bayrağıyla kaplanmıştı. Jetty bir kutunun içindeki fotoğrafları eşeliyordu. Önündeki masaya üç siyah-beyaz ve iki neredeyse tamamen solmuş fotoğraf koymuştu.

Jetty’nin karısı aşağı inip yanında durdu. “Ne arıyorsun, hayatım?” diye sordu Agnes.

“Bilmiyorum.”

“Bu kimin fotoğrafı.” Siyah beyaz fotoğraflardan birini işaret etti.

“Bu baban mı?”

Jetty bir şey demedi.

“Red? Yanındaki zenci mi? Rengi açık, emin olamıyorum.”

“Hayır, zenci babam.”

“Ne?” Agnes fotoğrafa baktı, ışığa tuttu, sonra kocasının yüzüne baktı. “Tanrım, görebiliyorum. Red, sen siyahi misin?”

“Babamın zencilerden neden bu kadar nefret ettiğini, benden neden nefret ettiğini hep merak ettim. Bu fotoğraflara hayatım boyunca baktım ve ancak şimdi görüyorum.”

“Bize merhamet et, Tanrım,” dedi Agnes. “Büyükbaban zenci. Demek ki sen...” Durdu.

“Hadi, söyle,” dedi Jetty.

“Demek ki sen z-sözcüğüsün, Red,” dedi, diline dair yeni bir bilinç keşfetmiş gibi.

“Evet, öyleyim.”

“O kim? Nerede?”

“Babam onu öldürdü. Linç etti.”

“Baban büyükbabanı mı öldürdü?”

“Evet.”

“Ya annen?” diye sordu.

“Annem babam ölünceye kadar ondan hep korktu.”

“Babanı sevmiş miydi sence?”

“Beyaz bir kadın bir zenciyi sevemez,” dedi Red. Karısına baktı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

78

Hernando'daki cinayet yeri daha da kötüydü çünkü daha çok kan, daha çok dikenli tel ve daha çok kopartılmış genitalya vardı. Siyahi adanın

cesedi Money'deki cinayet yerinde bulunan Mister Gerald Mister'in cesedinden farklı görünüyordu. Ed ile Jim kendilerini Hernando şerifine tanıttılar. Şerif Kwame Wallace adında Siyahi bir adamdı. Hind, Hernando'nun devasa Mason Salonu'nun karşı kenarında yürüyordu. Helvetica Quip kanı görür görmez özür dileyip çıkmıştı.

"Ne var elimizde?" diye sordu Jim.

"Beyaz erkeklerden başlayayım," dedi Şerif Wallace. Uzun boylu, sesi Sidney Poitier'in sesini andıran bir adamdı. İşaret etti. "James Cooke, kırk üç yaşında, çevredeki inşaatlarda ahşap ustası olarak çalışırdı, bir çocuğu vardı, karısı yoktu. James Killen, yirmi üç yaşında, lakabı Jimbo, Memphis'teki Best Buy mağazasında çalışıyordu, evli, dokuz çocuklu, dokuz. Lawrence White, otuz dört yaşında, Larry Dub diye bilinirdi, bir keresinde Grizzlies maçında ağız mızıkasıyla ulusal marşı çaldı, boşanmıştı, çocuğu yoktu. Joseph Robert Patterson, elli bir yaşında, Joey Bobby olarak bilinirdi, ikinci el araba alıp satardı, duldu, karısının ölümünden sonra bir süre kendisinden kuşulanılmıştı, yetişkin kızı Memphis'te fahişelik yapıyor. Ve Reginald Dimp, elli dokuz yaşında, lakabı Dimp, atık sahasında ustabaşıydı, defalarca alkollü araç sürmekten tutuklanmıştı, liseyi yeni bitirmiş on sekiz yaşında bir kızla evliydi, iki çocuğu vardı."

"Çok renkli," dedi Jim.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Wallace.

"Ölüm nedeni?"

"İstedigini seç," dedi Beyaz adamları işaret ederek. "İple boğulmuş, kafası dikenli telle neredeyse bedeninden ayrılmış, bıçaklanmış, vurulmuş, ateşe verilmiş."

"Ya bu?" Ed Siyahi adamı işaret etti.

"Yukandakilerin hepsi belki. Siyahi bir adama benziyor ve üstü başı toprak kaplı. Bildiklerimiz bundan ibaret. Bir de elinde bir sürü tertis olduğu."

"Son zamanlarda buna çok rastlanıyor," dedi Jim.

"Money'de olanları duydum. O davaya sen mi bakıyorsun?"

"Evet."

"O kim?" diye sordu Wallace, Hind'i işaret ederek.

"FBI."

"Öyle mi?"

"Evidir," dedi Ed.

"Burada işlerin boka sardığı aşikâr," dedi Wallace. "Siz bu yeni bir şey değilmiş gibi davranıyorsunuz."

"Keşke öyle diyebilseydik," dedi Ed.

"Siyahi adam çok ölü görünüyor," dedi Wallace.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jim.

"Beyaz adamlar da hayli ölü görünüyorlar, fakat en azından bir zamanlar hayattaymış gibi de görünüyorlar. Fakat bu adam..." Durakladı, Siyahi cesedin yanına diz çöktü. "Hiç yaşamamış gibi görünüyor. Beyaz adamların yüzlerinde dehşet ifadesi var. Korkularını görebiliyorsun. Bu kardeş ise mutlu görünüyor neredeyse." Ayağa kalkıp başını salladı. "Ne diyorum ben?"

"Hayır, seni anlıyoruz," dedi Jim.

"Saçmalamıyorum, değil mi?" dedi Wallace.

"Keke saçmalasaydın," dedi Ed. Cebinden bir paket sigara çıkarıp ağzına bir tane yerleştirdi. Jim ile göz göze geldi. "Kapa çenenin."

"Şerif, bu adamların bu gece burada neden toplandıklarına dair bir fikrin var mı?" diye sordu Ed.

"Binanın yöneticisi planlanmış bir etkinlik ya da toplantı bulunmadığını söyledi. Bu pisliği bulan o. Onunla konuşmak istersiniz muhtemelen." Cevap vermeye fırsat bulamadan Wallace, "Ama konuşamazsınız. Bu görüntü yaşlı adama fazla geldi. 911'i aradıktan sonra göğsünü tuttu ve kalp krizi geçirdi," dedi.

"Şimdi iyi mi?" diye sordu Ed.

Wallace omuz silkti. "Seksan küsur yaşında ve kalp hastası. Ölebilir, ölmeyebilir. Fakat iki durumda da bize bir şey söyleyemez."

"Bu biraz acımasızca," dedi Jim.

"O müzelik herif eski tarz ırkçılardan. Kalp krizi geçirmiş olmasa da ondan işe yarar bir bilgi alamazdınız."

Hind yanlarına geldi. Kendini şerife tanıttı. "Dedektifler seni bilgilendirmişlerdir herhalde?" dedi.

"Bir hayli," dedi Wallace.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Jim.

"Bu açık ara en kötüsü," dedi Ed.

"Minnesota, Wyoming ve California," dedi Hind.

"Ne olmuş oralara?" diye sordu Jim.

"Bu tür cinayetler. California'da iki ölü." Hind ceketinin önünü kapattı. "Soğuk burası."

"Beş eyalet mi?" diye sordu Jim.

"California'daki kimliği belirsiz ceset –buna hazır mısınız?– bir Asyalı ve cesedi kaybolduktan sonra başka bir cinayet yerinde belirdi."

"Siz ne diyorsunuz?" diye sordu Şerif Wallace. "Biri beni bilgilendirsin."

"Gel, Şerif," dedi Ed. "Biraz yürüyelim."

"Adamın akşamı gitti," dedi Jim. "Ne düşünüyorsun, bu cesetleri yakından bizzat gördükten sonra?"

"Nadide," dedi Hind.

"Siz federaller Quantico'da kinaye kursu almak zorunda mı bırakılıyorsunuz?"

"Hayır, seçmeli ders." Hind salonu taradı yine. "Anlam veremiyorum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"B-M-E."

"Ne?"

"Burası Mississippi eyaleti. Hoş geldin."

79

Mama Z ön bahçesinde duruyordu, beyaz ay evinin etrafındaki yoğun ormanı zifiri karanlıktan biraz daha az karanlık kılıyordu. Bahçesinin sınırını belirleyen demiryolu traverslerinin önüne park

etmeye giden iki arabanın farları onu süpürüp geçti. Mama Z arabayla kamyonetin arasına girdi ve araçlardaki gençlere konuştu.

“Arabalarınızı ahırın arkasına park etseniz daha iyi olacak.”

“Evet, efendim,” dedi sürücülerden biri.

Evin arkasına girip kaybolduklarında bir başka araba geldi. Gelen Gertrude idi. Gertrude penceresini indirdi. “Ben de arkaya mı park edeyim?”

“Hayır, sen buraya park edebilirsin,” dedi Mama Z. “Polisler arabayı tanıyorlar.”

Evin içinde üç kadın, iki erkek, Mama Z, Gertrude ve gözleri kızarmış Damon Thruff'a katıldılar. Şöminenin yandığı ve iki demlik çayın hazır beklediği ön odaya geçip oturdular.

“Kahve sehпасının üzerinde çay olduğunu söylemeye bayılırım,” dedi Mama Z. “Çocuklar bana sorununuzu söylemeye ne dersiniz?”

“Bryant kadınından sonra her şeyin bittiğini sanıyorduk,” dedi Mohawk saçlı kadın. “Fakat sonra adli tabip... adı neydi?”

“Fondle,” dedi Gertrude.

“Evet, Fondle. Sonra o öldü. O neyin nesiydi? Yani, bizden birinin işi miydi?”

“Öncelikle sakın kalmalısın,” dedi Mama Z.

“Söylemesi kolay,” dedi kısa boylu adam. Elindeki demirle ateşi karıştırıyordu. “Gertrude bize FBI’ın burada olduğunu söyledi.”

“Tabii ki buradalar,” dedi yaşlı kadın. “Bir suç araştırıyorlar, tarih suçunu. Burayı bilmeleri gerekiyordu, bu yüzden bana gelmeleri normal.”

“Sanıyorum,” dedi Mohawk. “Fakat Mama Z, korkuyorum. Hepimiz korkuyoruz. Ya biri bizi biliyor, bizi izliyor ya da daha kötü bir şey söz konusu.”

“Ne gibi?” diye sordu başka bir kadın.

“Ve bizden biri değildi,” dedi ateşin başındaki adam.

“Şimdi daha da kötü,” dedi odaya yeni girmiş olan adam.

“Sen neden söz ediyorsun?” diye sordu Gertrude.

“CNN’i aç,” dedi.

Gertrude masanın üzerindeki uzaktan kumandayı aldı ve kullanılmayan müzik setinin üzerindeki eski, kocaman televizyonu açtı.

“Hernando,” dedi adam. “Siyahi ölü bir adamın bulunduğu bir odada beş Beyaz adam ölü bulundu.”

Ekrana dikkat kesildiler. Bir araba sigortası reklamı başladı.

“Haberlerde adamların uzuvlarının kesildiği söylendi.”

“Hasiktir!” dedi bir başka kadın.

“Haberler kimin kesildiğini ya da nasıl kesildiğini söylemedi.”

Flaş Haber başlığı yanıp sönmeye başladı. Kameradaki kadın Memphis’teki yerel televizyon kanalındandı ve ulusal televizyonda olmaktan heyecan duyuyordu. “Mississippi’nin küçük Hernando kasabasında, Memphis’in bir banliyösünde, bu akşam korkunç bir keşif yapıldı. Altı erkek cesedi bulundu – *korkunç bir şekilde uzuvları kesilmiş*, bunlar Hernando Şerifi Kwame Wallace’ın sözleri. Adının açıklanmasını istemeyen bir krimonolog bana olayın ayin türü cinayet belirtileri gösterdiğini söyledi. Adamların bir tarikata mensup olabileceklerine dair görüşler var. Maktullerin beşi Beyaz ve kimlikleri biliniyor, fakat henüz hiçbirinin adı açıklanmadı. Altıncı maktulün yaşı belirsiz ve kimliği saptanmamış, Siyahi bir adam olduğu bilgisini aldım.”

Arka planda FBI Özel Ajanı Herberta Hind üniformalı bir adamla konuşuyordu. Gertrude onu fark etti, sonra da Özel Dedektif Jim Davis’i gördü. “FBI ve MBI burada,” dedi kadın muhabir. “Muhtemelen CIA ve TSA da.”

“Hangisi FBI?” diye sordu Mohawk.

“Üniformalı adamla konuşan uzun boylu kadın,” dedi Gertrude.

“Bu gece Bluegum’daydı,” dedi Mohawk.

“Evet,” dedi kısa boylu adam. “O iki adam ve Beyaz kadınla birlikte bölmede oturuyordu. Onların siparişini Brigitte aldı.”

“Siktir,” dedi Gertrude. “Davis beni bu yüzden aramış olabilir mi?”

“Seni mi aradı?” diye sordu Mama Z.

“Evet, durup dururken, seninle görüşmek istediğini söyledi, Mama Z. O anda restorandan mutfağa girmiştim.”

“Ne olmuş?” dedi Mama Z. “Restorandaydın.”

“Ona yalan söyledim. Ona seninle birlikte olduğumu söyledim.”

“Kahretsin,” dedi kısa boylu adam.

“İnsanlar sürekli yalan söylerler,” dedi Mama Z. “Yalan söylemek suç değil. Hiçbir şey bilmiyorlar. Öteki cinayetlere gelince – orada bulunmamışsan sana dair bir iz bulamazlar.”

“Ne yapacağız?” dedi Mohawk.

“Paniklemeyin, yapmanız gereken ilk şey bu,” dedi yaşlı kadın. “Hepiniz bir anda ortalıktan kaybolursanız bu dikkat çekecektir. Sakin olun yeter.”

Sonunda kanepeye gömülmüş olan Damon başını salladı ve transtan çıktı. “Siz neden konuşuyorsunuz Tanrı aşkına? Cinayet yerinde iz bırakmak mı? Tanrım, ne yapıyorsunuz? Gertrude?”

Gertrude Damon’ın yanına gidip elini omzuna koydu. “Kardeşim, biraz konuşmamız gerek.”

80

Yağmur aniden bastırdı, ardından hortum uyarısı geldi ve Hattiesburg’a geri gitme düşüncesi anında terk edildi. Dedektifler ve doktor Memphis’e gidip Peabody Otel’e girdiler. Ed lobide etrafına bakıp ısıklık çaldı.

“Federal hükümetin parası,” dedi Hind. “Herkesin senden nefret etmesinin bir karşılığı olmalı.”

Hind resepsiyon masasındaki işleri halletti.

Helvetica Quip cinayet yerinde gördüklerinden ötürü hâlâ biraz sarsılmış görünüyordu. “İyi misin?” diye sordu Jim ona.

“Daha önce hiç sahada bulunmadım,” dedi Helvetica. “Ben bir laboratuvar faresiyim. Cesetleri delil olarak metal masanın üzerinde

incelemeye alışığım. Fakat o insanlar gerçek dünyada ölüydüler, insanların yürüdükleri döşeme kan içindeydi.”

“Buna alışmış olmaktan rahatsızlık duyuyorum,” dedi Jim.

“Böyle bir şeye insan nasıl alışır?”

“Biraz alışır.”

“İki oda kalmış,” dedi Hind. “Kimin kiminle kalacağını saptamak için yazı tura mı atsak?”

“Seninle bir oda daha paylaştığıma inanamıyorum,” dedi Jim Ed’e televizyonu açarken. “*SportsCenter* mi?”

“Olur.”

“Porno?”

“Uykumu getirir.”

“Ben hiçbir zaman anlayamadım zaten,” dedi Jim. “Takındıkları yüz ifadeleri. Ben seksi insana kendini iyi hissettiren bir şey sanıyordum.”

“Ben bilemem. Ben evliyim, bir çocuğum ve böyle bir işim var.” Ed buz kovanı aldı. “Buza ihtiyacımız var mı?”

“Benim yok,” dedi Jim.

“Benim de yok herhalde. Ama bir buz kovan varsa içinde buz olsun istersin.” Buz kovanı bırakıp yatağına oturdu.

“Gertrude bu gece nerede olduğuna dair bana neden yalan söyledi sence?” diye sordu Jim.

“Kim bilir? Nerede olduğunu izah etmek istememiş olabilir. İnsanların içinden bazen konuşmak gelmez ve akıllarına gelen ilk şeyi söylerler.”

“Olabilir.”

“Şerifin söyledikleri hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Ed. “Siyahi adamın diğerlerinden daha ölü görünmesine dair.”

“Ne demek istediğini anladım, fakat bir yandan da anlamadım. Adamın giysileri gerçekten eski görünüyordu.”

“Kir içindeydi,” dedi Ed. “Fakat haklısın, giysileri biraz demode gibiydi.”

“Beale Sokağı’na kadar yürümek ister misin?”

Ed pencereden dışarı baktı, sonra ayağa kalkıp aşağı bakmak için zemzeme gitti. "Bu havada mı? Hortumlar neden büyük binaları yenden söküyor?"

"Yağmur alt tarafı," dedi Jim. "Kravatlarımızı burada bırakıp biraz blues dinlemeye gidebiliriz."

"Bir süre için."

"Beale Sokağı'ndan söz ediyoruz dostum."

"Tennessee yine de."

81

Damon titriyordu. Mama Z'nin misafir odasında yatağın üzerine oturmuştu. Yatağın ucunda katlanmış mor bir yorgan duruyordu. Mor renkten hazzetmezdi. "Neler oluyor?" diye sordu.

Gertrude odanın karşı tarafında durmuş, Damon'un kaçmasını engellemek istermiş gibi kapıyı bloke etmişti.

"Siz insan mı öldürüyorsunuz?" diye sordu Damon.

"Öldürmek biraz fazla sert bir sözcük. Yerinde olduğunu düşünmüyorum. Askerler saldıran düşmana ateş ettiklerinde onları öldürmüş mü olurlar?"

"Evet," dedi Damon hiç tereddüt etmeden. "Askerlerin yaptığı tam olarak budur."

"Biz sadece biraz intikam soslu adalet sunuyoruz."

"Peki ben niye buradayım?" diye sordu Damon.

"Çünkü sen tanıdığım en zeki insansın," dedi Gertrude. "Bu işin tarihçesini oluşturmak için buradasın. Bir şekilde anlamlandırmak için. Bu işin ses getirmesini fakat yine de gizli kalmasını sağlamak için buradasın."

"Bunun hiçbir anlamı yok."

"Mama Z bana adları yazdığını söyledi."

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

“Nasıl bir duyguydu?” diye sordu Gertrude.

“Korkunç.”

“Ve?” diye sordu Gertrude.

“Ne?”

“Kendini başka nasıl hissetin?”

“Özgür,” dedi Damon. “Tuhaf bir biçimde, özgür.”

“Canlı,” dedi Gertrude.

“Sanırım.”

“O insanlar öldüler. Adları yaşıyor, fakat onlar öldüler. Artık kendi adlarını telaffuz etmiyorlar. Anlıyor musun? Kendi adlarını duymuyorlar.”

“İnsan öldürmenin bu adlarla ne ilgisi var?”

“Hiç ilgisi yok,” dedi Gertrude. “Ve çok ilgisi var.”

Damon ona baktı. “Tanıdığın en zeki insanın neden söz ettiğine dair hiçbir fikri yok.”

Gertrude Damon’ın yanına oturdu. “Söylediklerim çok anlamlı olmayabilir. Bu mümkün. Fakat şu anda başka bir sorunum var.”

“Nedir?”

“Biz sadece Emmet Till cinayetiyle bağlantılı olanları öldürdük. Bir de onu itham edeni.”

“Yani kaç kişi?” diye sordu Damon.

“Üç.”

“Sadece üç. Tebrikler o zaman. Kendinize çok iyi hâkim olmuşsunuz. Sırada kim var? Torunları mı?”

“Biraz kanlı olduğunu kabul etmek zorundayım, ama adalete ne diyorsun? Sakın bana ilahi adaletten söz etme.”

“Ben tanrıya inanmam,” dedi Damon.

“Aynen,” dedi Gertrude. “Bu ölümlerin sembolik olabilmeleri için bir şey yapmak gerekiyordu. Görmüyor musun?”

“Mama Z, şu yaşlı kadın, yüz beş yaşındaki Mama Z, bütün bunların arkasındaki beyin o mu? Bana bunu mu söylüyorsun? Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

"Evet. O her şeye tamak oldu. Yeterince şev girdi."

"Sen delirmişsin. Hepeniz delirmişsiniz. Benim ne düşündüğümü anlamak istiyor musun? Benim hiçbiriniz kimseyi öldürmedi. Hiçbir görüşünüz. Bir tür toplu isteriden mustaripsiniz. Belasıcı da olabilir. Size de belasıma, olan bu."

"Dur." Gertrude elini Damon'ın bacağınına üzerine koydu.

"Ne? Elini bacağınına üzerine koyman beni yatıştırarak mı sanıyorsun? Hepinizin aslında katil olduğunuzu idrak etmemi sağlarken aynı zamanda beni rahatlatacağını mı sanıyorsun?"

"Dur," diye tekrarladı Gertrude.

"Demek ki aynı cesedin farklı cinayet yerlerinde belirmesinden ötürü beni buraya çağırdığında neler olup bittiğini biliyordun?" diye sordu. "Bana o zaman yalan söyledin, şimdi de yalan söylüyorsun. Bütün bunlar doğrusa cinayete beni de karıştırdan demektir. Saç ortağı sayılırın."

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Fakat bu bir savaş. Dört yüz yıldır süren bir savaş ve şimdi biz savaşarak karşılık veriyoruz."

Damon Gertrude'a uzun bir süre baktı. "Bütün bunlara inanıyor musun?"

"İnanıyorum çünkü doğru."

"Bu güzel bir retorik, fakat bana yalan söylediğin gerçeğini değiştirmez. Buraya gelmemi neden istedin? Neden buradayım?"

"Birinin bu öyküyü anlatması gerekiyor," dedi Gertrude.

"Palavra."

"Damon."

Damon yatağa sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı. "Çıkarken kapıyı aralıktan kapat. Bunu düşünmem gerekiyor."

"Muar tarlasında koltuk değnekli bir İsa C. Mexik," dedi Harlan Fester. "Üzerinde hâlâ kâğıt fabrikasında giydiği iş kıyafeti vardı. 'Bir

şeyler yaklaşıyor, beyler ve hiç iyi görünmüyor.” Harlan internetten Toplumsal Adalet Komitesi İçin Beyazlar grubunun diğer üyelerine sesleniyordu. Sanal toplantıları on dakika kadar önce başlamıştı. Bağlılık Andının ve duanın ardından Harlan konuya girmişti. “Arkadaşlar, bildiğiniz gibi, interneti son derece dikkatli takip ederim. Bütün gazeteleri ve polis kayıtlarını izlerim. Bu ülkede benim haberimin olmadığı hiçbir şey gerçekleşmez ve size geliyor diyorum.”

“İnternette casusluk yaparak ne öğrendin, Harlan kardeş?” diye sordu Pete Rupter, yüzü Fester’in ekranının sol üst köşesinde.

“Biri ya da birileri Beyaz kardeşlerimizi öldürüyor,” dedi Harlan. “Bizim gibi Beyaz insanları öldürüyor.”

“Her gün insanlar öldürülüyor,” dedi Morris Lee Morris. Temecula, California’daki evinin balkonunda oturuyordu. Dışarısı aydınlıktı henüz. Önündeki bir şeyle ilgileniyordu.

“Ne yapıyorsun, Morris?” diye sordu Rupter.

“Tabancalarımı temizliyorum,” dedi Morris. “Hazır olmakta yarar var.”

“Çok doğru söyledin,” dedi Fester. “Ben kendime yeni bir otuz sekizlik Smith&Wesson satın aldım, beş mermilik.”

“Bebek silahı,” dedi Morris. “Bu gördüğün elli kalibrelik bir Desert Eagle.”

“Hikâye, bir bok değil,” dedi Rupter. “İkinci mermiyi sıkamadan marsıklar kışına yirmi mermi yerleştirirler. Ne diyorsunuz onlara, MAC-10 mu?”

“Palavra,” dedi Morris.

“Tartışmayalım,” dedi Fester. “Yapmamız gereken daha önemli işler var. İntihara meyilli bazı zencilerin bizim Beyazlarımızı öldürdükleri anlaşılıyor.”

“İntihara meyilli derken neyi kastediyorsun?” diye sordu Morris.

“Bu marsıklar bizi öldürmekle kalmıyor, ardından kendilerini de öldürüyorlar. Bazı polisler öyle diyor en azından.”

Rupter ısıklık çaldı.

“Bir araya gelip hazırlanmamız gerek. Korkarım ki başladı, size sözünü ettiğim ırk savaşı,” dedi Morris.

Rupter güldü.

“Ne gülüyorsun, Rupter?” diye çıkıştı Morris. “Ve ağzını neden elinle örtüyorsun, Koreli kızlar gibi?”

Rupter alındı. “Eksik dişlerim konusunda hassas olduğumu biliyorsun. Hem sen Koreli kızlar hakkında ne biliyorsun?”

“Ben Kore’de savaştım,” dedi Morris.

“Siktir git, Morris,” dedi Fester. “Sen Vietnam’da savaşamayacak kadar küçüktün. Körfez Savaşı için de fazla yaşlıydın.”

“Kapa çeneni.”

“Kapatıyorum çenemi,” dedi Fester, alaycı bir tonla.

“Peki neye gülüyordun?” diye sordu Morris tekrar.

“Kafiye yaptın,” dedi Rupter.

“Ne?”

“Konuşurken kafiye yaptın, ona güldüm. Affedersin.”

“Tanrım,” dedi Morris.

“Kesin sesinizi, ikiniz de,” dedi Fester. “Çocuktan farkınız yok.”

“Siktir git, Harlan.”

“Hey, güldüğüm için özür dilerim,” dedi Rupter. “Ne yapacağız?”

“Herkesi bir araya getirmeliyiz,” dedi Morris.

“Çok kalabalıkımız gibi konuşuyorsun,” dedi Rupter. “Gördüğüm kadarıyla biz ve iki kişi daha varız. Bu savaş nerede cereyan ediyor? Oğlumun bu hafta sonu beyzbol maçı var.”

“Evet,” dedi Fester. “Biz ülkenin her yerine dağılmışız. FBI’ın bizden korkmasının asıl nedeni güçsüzlüğümüz.”

“Bak bu doğru,” dedi Morris.

“Kahretsin, en kötüsünü söylemeyi unuttum,” dedi Fester.

“Nedir o?” diye sordu Morris.

“Beyaz adamların taşakları kesilmiş.”

“Ne diyorsun sen?” dedi Rupter. “Testisleri mi kastediyorsun?”

“Onları kastediyorum.”

“Manşeti gizlemek diye buna derim,” dedi Rupter.

“Nasıl bir hayvan böyle bir şey yapar?” dedi Morris.

“Bunu zencilerin yaptığından eminler mi?” diye sordu Rupter.

“Bilmiyorum,” dedi Fester. “Cinayet yerlerinden birinde Beyaz adamın taşakları zencinin elindeymiş.”

“Tanrım,” dedi Morris. “Elimizin altındaki bütün silahları temizlesek iyi ederiz. Bu iş gerçek sanki. Gerçekse ne yaparız?”

Rupter güldü.

“Tanrım, Pete.”

“Affedersin, fakat kafiyeler gülünç. *Portakal* kelimesiyle kafiye yapmanın mümkün olmadığını biliyor muydun? Vardır diye düşünürsün, ama yok.”

83

Uzakta gök gürledi. Beale Sokağı fazla kalabalık değildi ama sokak kalabalıkmışçasına pisti. Kötü havanın da yardımı olmamıştı. Ed ile Jim kravatsız ve silahsız olarak sokakta yürüyorlardı. Bu onları mutlu ediyor ama biraz da geriordu. Tennessee’de polis değillerdi, iki Siyahi adamdılar. Mike Wallace’ın koca Beyaz kafasını salladığı *60 Dakika* programına konu olmak istemezlerdi. Önünden geçtikleri bütün kulüplerden elektrik blues ezgileri geliyordu.

“Blues müziğini bu kadar şey yapan...” Ed sözcüğü aradı.

“Gaddar mı?” diye önerdi Jim.

“Evet.”

“Çünkü öyle,” dedi Jim. “Biliyorsun, iyi anlamda gaddar. Louis Armstrong ne demiş? Kadınının sana ahırında başka bir katır bulunduğu söylemesine blues denir.”

“Blues tam da bu işte. O taşaksız Beyaz çocuklar son anlarında ne söylüyorlardı sence?”

“Bilmem. Ne ekersen onu biçersin mi?”

Ed başını salladı.

"Hiç Graceland'e gittin mi?" diye sordu Jim.

"Hayır."

"Ben bir kere gittim."

Yağmur başladı yine. Ed gökyüzüne baktı. "Hortum mu geliyor sence? Ben bütün hayatımı Louisiana ve Mississippi'de geçirdim, bir kez bile hortum görmedim."

"Ben çocukken bir tane gördüm. Gördüğümü sanıyorum en azından. Babamın steysin arabasının arkasında uyuyordum. Uyandım ve fırtına gördüğümü sandım, sonra tekrar daldım. Arabanın arkasında uyanıp böyle şeyler görürdüm."

"Durup dururken hayaletlerin hödükleri öldürmeye başladıklarına inanıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Keşke inansaydım, ama hayır, inanmıyorum."

Ara sokaktan ufak tefek bir adam koşarak çıktı, ardından da onu kovalayan üzerinde sadece turuncu renkte tanga bulunan şişman bir kadın. Adamın tek ayağında ayakkabı vardı, öteki ayakkabısı elindeydi. Öteki eliyle pantolonunu tutuyordu. Adam buna rağmen arayı açmayı başardı.

"Bunu görmemiş olmak biraz zaman alacak," dedi Jim.

"O cinayet yerlerinde böyle hissetmememiz tuhaf. Bu ne anlama geliyor sence?" diye sordu Ed.

Jim omuz silkti. "Biraz blues bulalım."

Mississippi Goddamn adında bir bara girdiler. Bar tezgâhı uzun-du, kenarları yıllanmış kıvrık ahşaptandı. Tezgâha oturup içki koymakta olan yaşlı kadına iki viski söylediler.

"Silahlarınız nerede çocuklar?" diye sordu kadın. Bakakaldıklarında kadın, "Polissiniz, değil mi?" diye sordu.

"O kadar mı aşikâr?" diye sordu Jim.

"Siyahı olduğunuz ne kadar aşikârsa o kadar."

"Bu beni kederlendiriyor," dedi Ed.

"Neyse ne, bebeğim. Utanılacak bir şey yok bunda," dedi kadın.

“Evet, ama diş hekiminin muayenehanesine gidip barmen olarak teşhis edilmek istemezsin,” dedi Jim.

“Bu doğru,” dedi kadın. “Polis olmanızdan hoşnudum. Polislerin sadece beyazlardan oluşmasını istemem.”

“Memphis polisi değiliz,” dedi Jim.

“Biliyorum, tatlım. Biliyorum.”

Salonun karşı tarafındaki k¼¼¼k sahneden gitar sesi geldi. Kır sakallı bir adam tek başına oturup almaya başladı. Gitarı sade çalıyordu ve sesi p¼¼¼rl¼¼¼yd¼¼¼, Ed de Jim de adamın s¼¼¼ylediklerinin tek s¼¼¼zc¼¼¼ę¼¼¼n¼¼¼ bile anlamadılar. Ağır bir blues s¼¼¼yl¼¼¼yordu ve iten geliyor gibiydi, şarkı min¼¼¼r tonda olduğu için belki. Adam sereparmağının kemiğiyle slayt gitar çalıyordu.

Barmen kadın onlara doğru geldiğinde Jim kadına eğildi. “Ne diyor?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Burada her gece s¼¼¼yler. Adını bilmiyorum, nereden geldiğini bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum. Ne dediğini bilmediğim kesin.”

Dinlediler. “Ne s¼¼¼yledięinin ¼¼¼nemi yok,” dedi Ed.

“Ne?” diye sordu Jim.

“Ne dediğinin ¼¼¼nemi yok.”

“Burada ne kadar oturacağız?” diye sordu Jim.

“Bilmiyorum. B¼¼¼t¼¼¼n gece mi?”

“İyi fikir.”

84

Charlene arka bahçesindeki boş havuzun yanında durmuş ortanca oğlunun limon sarısı bisikletini aşırı b¼¼¼y¼¼¼m¼¼¼ř fakat h¼¼¼l¼¼¼ kahverengi çimlerin ¼¼¼zerinde s¼¼¼rmeye çalışmasını izliyordu. Lulabelle yanaklarına biraz daha ruj s¼¼¼r¼¼¼p annesinin bacağını çekti.

“Hot Mama Yeller, doğru s¼¼¼rd¼¼¼m m¼¼¼?” diye sordu kız.

“Tanrım, çocuğum, beni rahatsız etme şimdi. Düşünüyorum.”

“Ne düşünüyorsun, Hot Mama Yeller?”

“Senin anlamayacağın, yetişkinlere özgü şeyler düşünüyorum. Baban öldüğüne göre bu evin kirasını nasıl ödeyeceğimi düşünüyorum. Bir de Pete Built’in beni telsizde ne zaman arayacağını?”

“Pete Built de kim?”

“Boş ver.” Charlene bir sigara yakıp derin bir nefes çekti. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Ne?”

“Dün gece bazı sesler duydun mu?”

“Evet,” dedi Lulabelle.

“Tuhaf seslerden söz ediyorum, kardeşlerinin gaz kaçırmamasından değil.”

“Evet, tuhaf sesler duydum. Önce düş görüyorum sandım, sonra uyanık olduğumu anladım ve duymaya devam ettim.”

“Nasıl sesler?”

Lulabelle gözlerini kapatıp hatırlamaya çalıştı. “Bir tanesi yere sürtünen zincir sesini andırıyordu. Sonra bir çığlık sesi duyar gibi oldum. Sonra kahkaha sesleri duydum.”

“Erkek kahkahası mı?”

“Evet.” Lulabelle başını kaldırıp annesine baktı. “Sen de aynı sesleri mi duydun, Hot Mama Yeller?”

Charlene soruyu dikkate almadı. “Lulabelle, korkunç görünüyorsun. Rujun düzgün değil, ayrıca rengi göz farının rengiyle uyuşmuyor. Tanrım.”

“Sen de bu sesleri mi duydun?” diye sordu Lulabelle yine.

“Oraya git ve kardeşinin bisikletini çamurun içinden çıkarmasına yardım et. Benim eve girip bir telefon etmem gerekiyor.”

Lulabelle, “Bu budala çocuk yüzünden doğru dürüst makyaj bile yapamıyorum,” diye söylenerek kardeşine doğru yürüdü.

Charlene içeri girip telsizi aldı. 19. kanala ayarladı. “Hot Mama Yeller ben. Pete Built’i arıyorum. Orada mısın?”

Cızırtılı bir ses yanıt verdi. “Buradayım, kız. Pete Built’i buldun. Tamam.”

“Değiştiriyorum, bebeğim.” Charlene Pete ile özel konuşabildikleri kanala geçti.

“Neredesin?” diye sordu Pete Built.

“Evde olduğumu biliyorsun,” dedi Charlene gülerek. “Başka nerede olabilirim? Asıl sen neredesin?”

“Bu sabah erken çıktım, şimdi Money’nin altmış kilometre kadar güneyinde Beş On Sekiz Karayolundayım. Dur bir dakika. Bu ne? Yolun ilerisinde bir şey var. Şarampolde iki kişi yatıyor gibi. Bir tane de otların arasında. Bir şey çok ters sanki. Kenara çekip bakacağım.”

“Nedir, bebeğim?” diye sordu Charlene. Paraziti engellemek için susturma düğmesine bastı.

“Bir zenci buraya doğru geliyor.”

Charlene dinledi. “Ne istiyor? Dikkatli ol, Pete Built. Zenci ne istiyor?”

“Dur bir dakika, Yeller. Ne oluyor orada? Ellerinde ne var? Ne yapıyorsun oğlum? Ah, Tanrım! Kahretsin! Tanrım! Acı bana!”

“Pete Built!” diye haykırdı Charlene. “Beni duyabiliyor musun? Düğmeyi bırak, bebeğim. Pete Built! Neler oluyor, bebeğim?”

“Tanrım, Tanrım!” Parazit.

“Bebeğim? Pete Built? Canım?” Charlene telsizi elinden bıraktı. Mutfak kapısından Lulabelle içeri girdi. “Bu çocuk kendi lanet bisikletini kendi itsin. Ne oldu, Hot Mama Yeller?”

“Çabuk dışarı çık!”

Charlene telefonu alıp 911’i aradı.

85

Genellikle hiçbir olayın yaşanmadığı 518 numaralı karayolundaki manzara Mississippi eyalet polisının ikinci kez bakmasına neden

oldu. Hatta daha iyi görebilmek için aynalı güneş gözlüğünü çıkarıp büyük şapkasının şerhliğini yukarı kaldırdı. Toplam beş ceset vardı; dört Beyaz ve bir Siyahi. Beyaz cesetler kan içindeydi; Siyahi ceset kir içindeydi ve elleri kanlıydı. Olay yerine gelen ilk eyalet polisi trafiği iki yönden de kapatmış, ne olduğuna bakmak için durmuş birkaç sürücüyü engellemişti. Eldan gibi Beyaz bir kadın BMW arabasının kaputuna yaslanıp ellerini yüzüne kapatarak ağlamıştı. İri Siyahi bir adam Chevy kamyonunun önünde volta atarken bir yandan da tedirginlikle eyalet polisini izliyordu.

“Lanet olsun,” dedi yaşlı eyalet polisi. “Çok fazla kan.”

“Hayli pis bir iş,” dedi bir başka eyalet polisi.

“Bu insanların kimliklerini tespit edebildin mi?”

“Hepsinin üzerinde kimlik vardı,” dedi genç eyalet polisi. “Şu zen...” Omzunun üzerinde kamyonun yanındaki Siyahi adama baktı. “Siyahi adam dışında.”

“Soygun olmadığı kesin,” dedi öteki genç eyalet polisi. “Şunun ve şunun cüzdanları para doluydu, altı yüz dolara yakın para çıktı üzerlerinden. Siyahının cebinde metelik yoktu.”

“Taşakları kesilmiş sanki,” dedi genç eyalet polislerinden biri.

“Ne?”

“Ortalığa saçılmışlar?”

“Ne ortalığa saçılmış?”

“Taşakları. Testisler. Hepsinin pantolonları biraz indirilmiş. Siyahi adam hariç. Korkunç bir iş bu, Charles Manson tarzı, tarikat işine benziyor.”

Yaşlı eyalet polisi maktullere baktı tekrar. “Vurulmuşlar mı?”

“Olabilir. Bildiğim tek şey çok fazla kan olduğu. Ortalıkta boş kovanı rastlamadım. Silah yok. Hiçbir şey yok. Taşakların dışında.”

“Siz budalalar bir şeye dokunmamışsınızdır umarım.”

“Şaka mı ediyorsun? Ben kimsenin taşaklarına dokunmaya meraklı değilim. Kendi taşaklarıma dokunmaktan bile pek hazzetmem.”

“Cüzdanlarına dokundunuz.”

"Ah, evet. Affedersin."

86

Ed karayolundaki sahneyi memurun kendisine ve Jim'e tarif ettiği gibi tarif etti. Özel Ajan Hind masada karşılarında oturuyordu ve şakaklarını ovarak dinledi. Peabody'deki Capriccio Grille'in arka tarafında oturuyorlardı.

Dr. Quip çatalını masaya bırakıp çırpılmış yumurta, gözleme, sos ve pastırma bulunan tabağını öne doğru itti. "Açlığım geçti."

"Affedersin," dedi Ed. "İş."

"Çok tuhaf bir şey oluyor," dedi Jim. "Bunun aşikâr olduğunun farkındayım, fakat gerçekten tuhaf bir şeyi kastediyorum, çok tuhaf."

"Money'nin hemen güneyinde," dedi Ed. "Orada olmuş."

"Her şey," dedi Jim. "Kesilmiş testisler filan, her şey. Tek ve de-mode Siyahi maktul dahil. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Her yerde aynı şey. Chicago, Mississippi. California."

Bir süre konuşmadan oturdular.

"Ördekleri kaçıracağız herhalde," dedi Quip.

"Ne dedin?" diye sordu Hind.

"Buradaki çatı katında gerçek ördekler yaşadığını duydum. Saat on birde onları fiskiyeye götürüyorlarmış. İnsan gibi asansörle iniyorlarmış. Onları görmeyi umuyordum."

"Bir dahaki sefere belki," dedi Jim.

"Mama Z," dedi Hind.

"Ne olmuş ona?" diye sordu Jim.

"Orada bir işler dönüyor," dedi Hind. "O kadın bağlantılı. Bunu hissedebiliyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu Jim. "Kadın yüz yaşında. Yüz yaşından bile fazla."

"Biliyorum, biliyorum."

"Herbiri haklı bence," dedi Ed. "Doğru olmayan bir şey var. Tamam, Siyahı Güç atkısının biraz fazla olduğunu kabul ediyorum."

"Bir daha söyleyeceğim," dedi Jim. "Kadın yüz yaşında. Kurnaz ve biraz ukala, ama bunu hak ediyor. Sonra taktığı o şey - kırmızı, siyah ve yeşil olması onu Siyahı Güç atkısı yapmaya yetmez."

Ed Jim'e bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Pekâlâ, Siyahı Güç atkısı. Ne olmuş?" dedi Jim.

"Dahası var," dedi Hind.

"Ne?" dedi Quip. "Çok zeki olması mı?"

"Bunun sorun oluşturduğunu hiç duymadım," dedi Jim.

"Sorun değil," dedi Hind. "Gözlem sadece."

"Kayıtları gördün mü?" diye sordu Ed.

"Neleri?"

"Kayıtların bulunduğu odayı," dedi Jim.

"Hayır, siz neden söz ediyorsunuz?"

Ed peçetesini masanın üzerine bırakıp arkasına yaslandı. "O yaşlı kadının evinde Amerika Birleşik Devletleri tarihinde linç edilmiş neredeyse herkesin dosyası var."

"Bana bundan söz etmedi."

"Şaşırdım," dedi Jim. "Bununla gurur duyuyor gibiydi. *Gurur* doğru sözcük değil. Çok büyük bir emek söz konusu tabii ki."

"Neyse, yola koyulsak iyi ederiz," dedi Ed. "Karayolunda olay yerinden geriye bir şey kalmayacak sonra, oysa cesetleri görmemiz gerek."

"Yerel polisler onları kaybetmeden önce," dedi Jim. "Onu daha doğrusu."

"Ördekler için üzgünüm, Doktor."

"Başka ördekler olacaktır," dedi Quip. "Bir gün böyle bir cümle kuracağım aklıma gelmezdi."

"Fakat doğru," dedi Jim.

Arabayı Ed sürüyordu. Onları doğrudan karayoluna götürmedi. Onun yerine harap kentlin içinden dolandı. "Uzun yoldan gittiğim

için özür dilerim,” dedi. “Fakat ne zaman Memphis’te araba sürsem bir yerin önünden geçmek zorundayım, arabadan ineceğimden değil, sadece durup bakmak için.”

“Graceland mi?” dedi Hind kıkırdayarak.

“Oraya da gittim, ama hayır,” dedi Ed. “Geldik işte. Lorraine Oteli.* Şu balkonun köşesinde. On yaşındaydım. Bu yüzden polis oldum.”

“Şimdi müze,” dedi Jim.

“Oysa olmamalı,” dedi Ed.

“Neden?” diye sordu Quip.

“Bir motel sadece. O kadar,” dedi Ed. “İnsanlar o odayı kiralayıp o yatakta uyuyabilmeli ve o kapıdan çıkıp balkonda durmalı ve orada ne olduğunu idrak etmeli. İnsanlar bilmeli, bütün perşembelerin aynı olmadığını anlamalı.”

“Hadi, Ed, gidelim,” Jim.

87

Delroy Digby ile Braden Brady durmuş Brady’nin devriye arabasının patlak lastiğini seyrediyor, birbirlerinin kafasını kaşıyorlardı. Önce kendi kafalarını kaşımışlar, fakat bu onlara bir şey söylememiştii. Ancak Brady Digby’nin kafasını kaşır kaşımaz Digby, “Belki bu lastiği değiştirmemiz gerek,” dedi.

Digby büyük bijon anahtarıyla cebelleşti, fakat somunu gevşetemedi. “Brady, WD-40’ımız var mı?” diye sordu.

“Bagaja bakayım,” dedi Brady. Arabanın arkasına doğru giderken durup işaret etti. “Bu ne sik şey böyle?”

“Ne?”

“Şu aşağıda yoldan gelen.”

* Martin Luther King Jr.’ın Mississippi’de kaldığı ve öldürüldüğü yol kenarı oteli. (ç.

Digby bijon anahtarını bırakıp bakmak için ayağa kalktı. “Hasiktir. Bu ne lan?”

“Ben de bunu diyorum. Bu ne?” dedi Brady.

Onlara doğru kesik hareketlerinde uyum olmayan dalga halinde Siyahi bir kalabalık gelmekteydi. Parlak ve açık olan gökyüzü şimdi gri bulutlarla kaplanmıştı. İki şerif yardımcısının bağrına sert bir rüzgâr esti.

Digby ile Brady geri çekilip silahlarına davrandılar. Önce Brady silahını çekti, sonra Digby.

Kalabalık otuz ya da kırk kişiden oluşuyordu. Genç ve yaşlı. Kimi dinç yürüyordu. Kimi neredeyse sürüklenerek. O şekilde ilerlerken birbirine dolanmış ahtapotları andırıyorlardı. Yağmur çiselemeye başladı. Kalabalık toplu bir ses çıkarıyor, bir heceyi tekrarlıyordu.

“Ne diyorlar, Brady?”

“Bir bilsem.” Brady tabancasını doğrultup bağırdı. “Hepiniz olduğunuz yerde kalın! Beni duyuyor musunuz?”

“Kalk,” diye kükredi kalabalık; hırıltılı, kulak tırmalayıcı ve uyumsuz. Tuva gırtlak şarkı söyleme tarzını andırıyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye bağırdı Digby.

Brady arabadan telsizi aldı. “Hattie, Brady ben. Desteğe ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.”

Hattie’nin parazitli sesi, “Bir dakika. Şerif yanımda,” dedi.

88

“Ne oluyor, Brady?” diye sordu Red Jetty. Karakolun ön masasında duruyordu. Hattie onu izliyordu. Ed, Jim, Hind ve Quip az önce binaya girmişlerdi.

“Ah, Tanrım, Yüce Tanrım!” Brady’nin parazitli sesi masanın üzerindeki hoparlörden duyuldu.

“Ne oluyor?” diye sordu Jim.

Jetty elini kaldırdı. “Brady?”

"Ah, Tanrım!" Silah sesleri duyuldu.

"Brady?"

"Dikkat et, Delroy!"

Silah sesleri.

"Brady!" diye bağırdı Jetty mikrofona. "Ne oluyor? Neredesin?"

"Şerif," diye haykırdı Brady, "Delroy'u hakladılar!"

"Kim?" diye sordu Jetty.

"Her yerdeler!"

"Brady! Brady!"

Sessizlik.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordu Ed.

"Bir bilsem," dedi şerif. "Hattie, son lokasyonları neydi?"

Hattie iskemlesinde titriyordu, ağlamanın eşiğindeydi. "Ne oldu o çocuklara?" diye sordu, Jetty'nin yenini çekerek.

"Neredeydiler, Hattie?"

"Nickelback Road'da yanılmıyorsam. Tam olarak neresinde bilmiyorum. Delroy lastiğinin patladığını düşündüğünü söyledi. Ne oluyor, Red?"

"Bilmiyorum, Hattie." Jetty diğerlerine baktı. "Benimle gelmek istiyor musunuz?" Tavrı farklıydı. Bu kez yardım istiyordu.

"Evet," dedi Jim.

Ed Quip'e döndü. "Sen bu kadının yanında kal istersen," dedi.

Quip başını salladı.

Ed, Jim ve Hind şerifin peşinden arabasına yürüdüler ve Ed yolcu koltuğuna oturdu. Hind 38'lik tabancasını kontrol ettikten sonra silindiri kapattı. Jetty dikiz aynasından Jim ile Hind'e baktı ve "Teşekkür ederim," dedi.

Hind başını salladı.

Şerif onları kasaba dışına çıkarıp Small Change'e doğru sürdü, sonra bir bayırı tırmandılar. Zirveye çıktıklarında şerif yardımcılarının arabasını gördüler.

“Onları görmüyorum,” dedi Ed yaklaştıklarında.

“İşte,” dedi Hind. Ağaçları işaret etti.

Ağaçlardan Digby ile Brady sallanıyorlardı, bacakları kan içindeydi, pantolonları dizlerine kadar inmişti, pantolonlarının düşmelerini çizmeleri engelliyordu. Jetty arabayı durdururken az kalsın vadiye uçacaktı.

“Tanrım!” diye haykırdı.

Jim, Ed ve Hind biraz geride durdular. Ed Jim’e bakıp başını salladı.

“Bu iyi değil,” dedi Jim. “Bu hiç iyi değil.”

Jetty deli gibi ileri geri yürüyor, başını sallıyordu. Nedensiz yere silahını çekmişti.

“Şu izlere bakın,” dedi Hind. “Buradan bir ordu geçmiş sanki. Her şey ezilmiş.”

“Ayakkabılı ve yalınayak,” dedi Jim, dizinin üstüne çömelip toprağa parmaklarıyla hafifçe dokunarak.

Ed Jetty’nin yanına gidip cesetlere baktı. Brady zincirle asılmışı, Digby ince mavi naylon kabloyla, çamaşır ipini andırıyordu.

“Üzgünüm, Şerif,” dedi koca adam.

“Onları indirmeme yardım eder misin?”

“Önce olay yerini incelememiz gerekmez mi?”

Jetty ona bir bakış attı.

“Olur, Şerif.”

Hind döndü ve Ed’in çakısını açıp ağacın altına doğru yürüdüğünü gördü. “Hayır, hayır,” dedi, fakat Ed ona elini sallayınca sustu. Müthiş sarsılmış olan Jetty’ye baktı. Anladığını belirtir bir biçimde başını salladı.

“Çabuk, indir onları,” dedi Jetty.

Ed kabloyu kesti ve şerif Digby’nin kanlı bedenini tutup kan lekelili yaprakların üzerine koydu.

Ed işaret etti. “Zincir dala bağlı.”

Jim yukarı baktı. “Oraya nasıl çıkmışlar?”

Jetty kolunu kaldırdı ve şarjörünü zincirin üstüne boşalttı. Iskaladı. Aşağı ağaç kabuğu yağdı. Şerif yeni bir şarjör taktı ve üç el daha ateş etti. Zincir koptu ve Brady teklifsizce düşüp yere çarptı. Brady'nin bedeni yatay düşmedi, dizlerinin üzerine düştü, büzülmüş sırtı ve çökük omuzlarıyla dua ediyormuş gibi görünüyordu.

Jetty orada durmuş arkadaşlarının cesetlerine bakarken diğerleri yayılıp bölgeyi gözden geçirdiler. Ed şefini arayıp rapor verdi, bir kriminolog timi göndermesini istedi.

Hind dikkatlerini çekmek için ıslık çaldı. "Beyler buraya gelmenize ihtiyacım var."

Jim ile Ed aradaki otuz metreyi hızla aldılar. Yanına vardıklarında Hind geri çekildi. Üçü omuz omuza durup yere baktılar. Karşılarında biçimleri bozulmuş iki Siyahi adamın cesedi duruyordu. Üzerlerinde eski ve kirli giysiler vardı, ölüydüler, bir süre önce gördükleri Siyahi cesetleri andırıyorlardı. Ellerinde kanlı bir şey vardı.

"Bunlar..." Hind soruya başladı fakat gerisini getirmede.

"Eminim ki öyle," dedi Jim.

Şerif yanlarına gelip otların arasında keşfettikleri cesetlere baktı. "Tanrım aklıma mukayyet ol."

"Daha büyük bir araca ihtiyacımız olacak galiba," dedi Jim.

89

Bugün Arkansas'ın Elaine kasabasında üç adam ırkçı bir cinayette **hunharca** katledildiler. Maktuller İkinci Geliş Baptist Kilisesi'nin bodrumunda bulundular. Polis sözcüsü maktullerin birbirlerini öldürdüklerini düşündüklerini söylediler, çünkü adamlardan biri maktullerden kesilmiş uzuvları elinde tutuyordu. Maktullerin ikisi Beyaz, biri Siyahi idi. Yetkililer cinayeti tanımlamakta ve muhtemel bir motif sunmakta zorlanıyorlar. Beyaz maktuller Baptist Kilisesi'nin üyeleri ve iki eski arkadaşları, Siyahi adamın cemaat tarafından tanınmadığı anlaşılıyor.

Teksas'ın Longview kasabasında yerel bir çiftçinin ahırında uzuvları kesilmiş dört Beyaz erkek cesedi bulundu. Çiftlik maktullerden birine aitti. Adamın adı Carl Winslow. Yetişkin kızı tarafından bulundu ve kızı ahırdan çıkıp tarlayı yürüyerek kat eden Siyahi bir grup gördüğünü iddia ediyor. Bayan Laurel Winslow şöyle dedi: "Ahırdan belki yirmi kişinin çıktığını gördüm. Babamı onlar öldürdüler, hiç şüphe yok. Gururlanıyorlardı, homurdanıp gülünç yürüyorlardı, pezevenk gibi," dedi. Bir an durup kameraya baktı, "O zenciler babamı öldürdüler. Öteki adamları da," dedi.

Omaha, Nebraska.

Chicago, Illinois.

Bisbee, Arizona.

Tulsa, Oklahoma.

"İnsan değillerdi, diyorum size. Buradan bir ordu geçti. Pistiler, kuyuyorlardı, hepsi zenciydi."

"Yanımdan geçtiler. Birkaçı beni başımdan ayağıma kadar süzdü, bana tecavüz etmeyi düşündüklerini biliyorum, fakat çılgılık atmam onları korkuttu sanıyorum. Walmart'ta sekiz iyi ve Hristiyan beyazı öldürdüklerini duydum. Güvenlik görevlisi birini haklamış galiba. Biri öyle dedi. Onun dışında bir şey bilmiyorum, korkudan öleceğim."

"Ömrümde böyle bir şey görmedim."

"O renkli oğlanların öfkeli oldukları belliydi. Birinin yüzüne baktım ve o anda öleceğim sandım. Şeytanı gördüm, oradaydı. Zift gibi karaydı. Karım bana ölü sayısının dokuza yükseldiğini söyledi. En

azından o çocuklar öldürülmeden önce kendilerini öldürdüler. Zencilerin ne yaptıklarını duydun, değil mi? Berbat bir iş.”

Bu sabah Güney Carolina’nın Conway kasabasında aylak bir Siyahi çetesi çarşının içinden geçti. Altı Beyaz erkek öldürdüler. Öldürülen kişilerin önceden saptandıkları anlaşılıyor. Yetişkin erkekler de dahil olmak üzere yere düşen ya da köşeye sıkışmış bazı insanlara zarar vermeden geçip gittikleri biliniyor. Buna ırk ayaklanması ve nefret suçu deniyor. Olay yerine gelen polisler güruha ateş açtılar, fakat isyancıların herhangi birinin vurulup vurulmadığı henüz bilinmiyor. Altı maktul de yerel sakinlerdi. Tanıkların hiçbiri katilleri teşhis edemedi. Kentte ırk gerilimi had safhada ve sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Güney Carolina valisi Pinch Wheyface: Bu sabahki olaylardan ötürü derin bir üzüntü içindeyiz Güney Carolina’lı yurttaşlarımız ve de büyük bir tehlike altındayız. Hepimiz az sayıda kişinin eylemlerinin bütün bir gruba mal edilemeyeceğini biliyoruz. Bununla birlikte, bu katillerin hepsi insan hayatına saygı duymayan Siyahi erkeklerdi. Bu bilinmeyen şahıslar hâlâ serbestçe dolanıyorlar, bu yüzden Güney Carolina’nın iyi Beyaz insanlarını Siyahi şahıslara karşı dikkatli olmaları için uyarıyorum, özellikle tanımadıklarına karşı. SLED ve Ulusal Muhafız Birliği’nden yerel polise destek olmalarını isteyeceğim. Sorusu olan?

RUPA O’BRIEN, CNN: Sayın Vali, bu saldırı önceden planlanmış mıydı ve planlanmışsa bu grubu yöneten biri ya da birileri mi var?

VALİ: Bu soruya Şerif Pellucid yanıt versin.

ŞERİF CHALK PELLUCID: Bu sabahki saldırıya tanık olanlarla görüştük ve henüz edindiğimiz bilgileri değerlendirme aşamasındayız. Size söyleyebileceğim tek şey bunu yapan

çetenin otuza yakın Siyahi adamdan oluştuğu ve Conway'in altı iyi Beyaz sakininin hayatlarını yitirdikleri.

BUCK ROGERS, FOX HABER: Şerif, adamlarınızın bu isyancılara yüzden fazla mermi sıkmasına rağmen tekinin bile vurulmamış olmasını nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu teşkilatın eğitiminin yetersiz olduğuna işaret etmez mi?

PELLUCİD: Kimsenin vurulmadığını kim söyledi? Sen neredensin?

ROGERS: Fox Haber.

PELLUCID: Yok, nereli olduğunu soruyorum.

ROGERS: Pennsylvania'da doğdum.

PELLUCİD: Lanet bir Yanki.

VALİ: Kara derili şahısların yakalanmasıyla sonuçlanacak bilgileri yakında kamuya sunmayı umuyoruz.

ROGERS: Lanet Yanki derken neyi kastediyorsunuz?

VALİ: Başka sorusu olan?

NANCY HIPPS, EYALET GAZETESİ: Saldırganların kurbanlarını öldürmek için dikenli tel ve ip kullandıklarına dair duyumlar var. Bir de maktullerin bazılarının uzuvlarının kesilmiş olduğu rivayet ediliyor. Bu konuda ne söylemek istersiniz?

PELLUCID: Olay yerini incelemeye devam ediyoruz. Oldukça geniş bir alanı kapsıyor. Çarşının bir ucundan ötekine kadar. Sayın Vali'ye bize Eyalet Polis Teşkilatı'ndan yardım gönderdiği için teşekkür etmek isterim.

YAN TARAFTAN BİRİ: Departman.

PELLUCID: Departman. SLED. D harfi departmanı simgeliyor.

90

Ed ile Jim Özel FBI Ajanı Hind ile onun FBI tarafından kiralanmış Caddilac Escalade arabasında Bluegum restoranın karşısında

oturuyorlardı. Sabahın altısıydı. Jim'in elinde Chester Hobsinger'in ehliyetinin fotokopisi duruyordu.

"Bütün bu cinayetlerin bağlantılı olduklarını düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu Ed.

"Olmamalarına ihtimal var mı?" dedi Hind.

"Biliyorum, ama nasıl? Çılgınlık. İşler boka sardı dediklerinde kastettikleri bu olsa gerek." Ed ortaklarının arasına eğilip açık elini uzattı. "Şuna bir göz at."

Üçü uzun bacaklı Beyaz adamın Kia arazi aracından inip restoranın kapısına doğru yürüyüşünü izlediler.

"Bana sorarsan o," dedi Jim. "Bunu hepsi birbirini andırdığı için söylemiyorum." Ehliyetin fotokopisine baktı. "Bir seksen beş boyunda olduğu söylenebilir mi?"

"O civarda," dedi Ed.

Adam boş eliyle kapıyı çaldı ve göremedikleri biri tarafından içeri alındı.

"Gidelim," dedi Hind.

Ed arabanın arka kapısını açıp bir ayağını dışarı çıkardı. "Bu herif koşucu değildir umarım. Koşmalarından nefret ediyorum."

"Çılgınlık, değil mi?" dedi Hind. "Bu boktan iş ülkenin her yerinde gerçekleşiyor ve bizim rehberimiz bir Beyaz."

"Bu yüzden onu vurmasak iyi ederiz," dedi Jim.

"Ben koşmaya fırsat bulamadan onu bacağından vuralım derim," dedi Ed. Hind ile Jim ona baktıklarında, "Sabahın erken saati ve kimseyi kovalamak istemiyorum. Sadece söyledim," dedi.

"Onu vurma," dedi Hind.

"Onu vurmayacağım. Koşarsa, vurabilirim."

Kapıya yürüdüler. "Çalayım mı?" diye sordu Jim Hind'e.

"Çalarak başlayalım."

Jim kapıyı çaldı.

Sahnede şarkı söyleyen Mohawk saçlı kadın onları görünce şaşır-
dı. "Açık değiliz henüz." Dönüp odaya bir bakış attı.

"Önemli yok," dedi Jim. "Bar yemek yemek ve gelmedik. Bu adamı arıyoruz." Jim kadına eldivenli fotoğrafı gösterdi.

"Onu daha önce görmedim," dedi kadın.

"Neden hep bunu söylersin?" diye mırıldandı Ed. Başını salladı. "Kasmak gerekecek. Bahıyorum."

"Tuhaf," dedi Jim. "Az önce buraya girdiğimi gördük. Senin ya-
an söylemen bize içeri girmemiz için bir neden sunuyor." Jim içeri
girdi ve kadın bir adım geri çekildi. Hind onu izledi. Ed izlemedi.
"Adamın adı Chester Hobsinger." Jim boş yemek salonuna baktı. İs-
kemleler masaların üzerindeydi henüz. Salonun ortasında bir kova
ve kovanın içinde paspas vardı.

"Arka tarafa bir göz atmaya ne dersin?" dedi Hind kadına.

Genç kadın dönüp mutfaka doğru yürüdü. Kadın gergindi, kolla-
rı iki yanında yürüyordu; parmakları uzanmadan uzanıyormuş gibi.
Jim bunu fark ederek kötü bir duyguya kapıldı. Kadın çarpma kapıyı
açmak için elini uzattığında Jim onu durdurdu.

"Teşekkür ederiz," dedi. "Gerisini biz hallederiz."

Kadın geri çekildi.

Jim ile Hind mutfakta ocak ve mutfak kütüğü biçimindeki masa-
da çalışan üç kişiyle karşılaştılar. İki Siyahi adam ve bir Siyahi kadın.
Ziyaretçileri görünce durakladılar.

"Sorun yok, yaptığınız işe devam edin," dedi Hind.

Üçü yardım için Mohawk'a baktılar. Mohawk başını sallayınca
üçü doğramaya ve pişirmeye devam ettiler.

Jim bir sonraki kapıya baktı ve oraya doğru yürümeye başladı.
"Orada ne var?" diye sordu. Mohawk bir şey demedi. Jim kapıyı açtı
ve aydınlık, mağarayı andıran dövüş okuluna girdi. Ona yakın in-
san idmanlarına ara verip Hind ile Jim'e baktılar. Jim odayı taradı ve
içerideki tek Beyaz insan olan Hobsinger ile göz göze geldi. Jim öne
doğru küçük bir adım attı ve Beyaz adam uzun bacaklarından ya-
rarlanarak bulunduğu yerle uzak duvardaki kapı arasındaki mesafeyi
birkaç saniyede kat etti.

Jim ile Hind yerdeki düzensiz matların üzerinde koştular. Odadaki hiç kimse ses çıkarmadı. Hobsinger kapıdan dışarı fırladı ve kapı arkasından çarparak kapandı. Jim kapıyı açtı ve Hind ile birlikte parlak sabah ışığına çıktılarında Ed'i Hobsinger'i yüksek otların arasındaki terk edilmiş kamyonetin kaputuna yüzükoyun yatırmış buldular.

"Kaçacağını söylemiştim size," dedi Ed. Beyaz adamın bileğine kelepçelerden birini taktı.

Jim soluk soluğa kalmıştı. "Daha çok egzersiz yapmam gerekiyor."

Hind neredeyse normal soluk alıyordu. Binanın kapısına geri yürüdü, kapıyı açtı ve içeri baktı. "Jim," dedi.

Jim yanına gidip içeri baktı. Matlarla dolu büyük salon şimdi boştu, herkes gitmişti. "Bu nasıl iş," dedi Jim.

Ed Hobsinger'in öteki kelepçesini de taktı ve onu içeri itti, Hind ile Jim'in arkasına. Dövüş salonunun içinden geçip artık boşalmış olan mutfığa girdiler. Mohawk da gitmişti. Jim Beyaz adama döndü, başını yana eğerek gözlerine baktı. "Chester Hobsinger, değil mi?"

Adam bir şey demedi. "Haklarımı biliyorum," dedi.

"Adını biliyorum, göt herif. Yanımda ehliyetin var. Bana neden kaçmaya yeltendiğini söylemek istiyor musun?"

"Haklarımı biliyorum."

"Herkes kahrolası haklarını biliyor," dedi Ed. "Televizyon."

Hind gidip tencerenin altında yanmaya devam eden ocağı söndürdü. Yemeğe baktı. "Yulaf."

"Kulağa güzel geliyor," dedi Ed.

Ed Hobsinger'i öne doğru itti ve mutfaktan geçip yemek salonuna girdiler. Orası da boştu.

"Nereye gitti bunlar?" diye sordu Hind.

Beyaz adam bir şey demedi.

"Money hapishanesinde biraz zaman geçirsin derim," dedi Jim.

Ed güldü ve Hobsinger'e baktı. "Senin haklarını bilmeyen biriyle birlikte biraz vakit geçirmeni sağlayacağız. Buna ne dersin?"

Kar her yönden yağıyordu. Wyoming eyaletinin Rock Springs kasabesindeki Grick of Bold Tavern barında bulunan sekiz kişi bunu aynı dünkü sarhoşluk hali gibi hatırlayacak türde umutsuz ayyaşlardı. Barın sahibi ve barmeni Isaiah Washington bar tezgâhının sonunda durmuş kuzeni Kaleb Washington ile konuşuyordu. CNN'deki flaş haber paniğini izleyebilecek fakat anlayamayacak kadar sarhoştular, fakat sayıları otuzu bulan Çinli gürhunun barın çarpma kapısından içeri dalmasını göz ardı edecek kadar da sarhoş değillerdi. Isaiah Washington hemen ve içgüdüsel olarak bir zamanlar büyük büyük-babasına ait olan ve barın altında kaliteli içkilerin yanında duran on iki kalibrelik çiftelyi kaptı. İki namluyu da boşalttı fakat görünür bir etkisi olmadı. Boş kovanları çekmek için çiftelyi kırmaya bile zamanı olmadı.

Doğrama.

Yakma.

Red Jetty Chester Hobsinger'i kodese tıkmadı. Onun yerine adamın ayak bileklerini boş ofisteki tek masanın üzerinde duran tekerlekli ofis sandalyesine kelepçeledi.

"Ellerinin serbest olduğunu fark edeceksin," dedi Jetty. "O masadan aşağı iner, hatta düşersen seni vücudunun bir yerinden vuracağım. Bu odayı terk ettiğimde bir gürültü duyarsam içeri ateş ederek gireceğim. Sana bir kez beni anlayıp anlamadığını soracağım. Anladın mı?"

Hobsinger başını salladı.

Jetty konuşurken masanın etrafında dolanıyordu. "Benim yardımcılarının ölümünden sorumlu olduğun anlaşıyor."

"Senin yardımcılara dair hiçbir şey bilmiyorum."

"Sen nasıl konuşuyorsun böyle oğlum? Benim yardımcılara dair hiçbir şey bilmiyorsun demek. Bir şey bilmen gerekir ama. Sürücü ehliyetin Chicago, Illinois'ten olduğunu söylüyor." Jetty s'yi de telaffuz etti.

Hobsinger bir şey demedi.

"Bana Mississippi'de ne yaptığınızı söyle, Bay Hopsettler."

"Adım Hobsinger."

"Artık adını bildiğimize göre devam edebiliriz."

Hobsinger'in kendine kızmış olduğu belliydi.

"Görüyor musun, oğlum, ben hödüğün tekiyim düşündüğün gibi, fakat evimin ve DNA'mın düşündürdüğü kadar aptal değilim. Farklı türde bir hödüğüm. Ben sıçmadan önce ve sonra hödük olanlardanım."

"Ne?"

"Ben düşünde bile görmek istemeyeceğin türde hödüklerdenim, çünkü dur durak bilmem. Sınır tanımam. Ben tanrıya inanıyormuş ayağına yatan hödüklerden değilim. Ben hödük olduğunu bilen hödüklerdenim."

"Sen delisin."

"Bak, göründüğün kadar aptal değilsin."

Hobsinger şerifi gözleriyle izledi.

"Arkanda durmam hoşuna gitmiyor, değil mi? İdarenin çalışma çiftliğinde bunu sevmeyi öğrenmen gerekecek. Oradaki çocuklar senin konuşma biçimini çok sevecekler. Sen hiç çalışma çiftliği gördün mü, oğlum?" Jetty adamın tam arkasında durdu. "Sabunu yere düşürmekten korkmana gerek yok. Çünkü sabun yok. Su bile yok denecek kadar az çiftlikte. Bana burada ne olup bittiğini söyleyecek misin?"

Hobsinger kendini toparladı. "Haklarımı biliyorum. Şimdi de beni linç etmekle mi tehdit ediyorsun? İnsanların yaptıkları bu, değil mi?"

"Kapa çeneni."

Dört Wyoming Karayolu Devriye arabası ve Wyoming Kriminal Soruşturma Departmanı'ndan dört siyah araba Grick of Bold Tavern önündeki dar sokağı doldurdular. Rock Spring polis teşkilatının lisenin futbol sahasına indirdiği helikopterlerden takım elbiseli FBI ajanları indiler. Suça bizzat tanık olmuş biri yoktu. Saldırganları bara girerken ya da çıkarken gören yoktu. Kesin bir şey varsa o da saldırganların sayıca fazla oldukları ve yaşama saygı duymadıklarıydı. Sekiz Beyaz adam, üçüncü ya da dördüncü kuşak tanınmış Wyoming'liler, doğranmış, bıçaklanmış, uzuvları kesilmiş ve bazıları yakılmışlardı. Olay yeri fiziksel kanıttan geçilmiyordu –saç, toprak, parmak izi, kan– ve bir kısmı bardan arkasındaki kayalık ve çöp dolu arsaya kadar uzanıyordu. Yerel avcılar köpeklerini cinayetleri işleyenlerin kokularını almaları için dışarı gönderdiler, fakat köpekler gidemediler ya da gitmek istemediler.

Yaşlı bir Şoşoni yerlisi gelip FBI ajanlarının yanında durdu. Ajanlar ona baktılar, o da onlara geri baktı.

“Size nasıl yardım edebilirim, efendim?” diye sordu ajanlardan biri.

“Buradan gitmeniz gerekiyor,” dedi bir başkası. “Burası suç mahalli. Burada duramazsınız.”

“Çinliydiler,” dedi Şoşoni adam.

“Ne?”

“Katiller. Çinliydiler.”

FBI ajanları güldüler. “Öyle mi?”

“Belki bize kaç kişi olduklarını da söylersiniz?”

“Yirmi sekiz.”

“Sen bu bardan yirmi sekiz Çinlinin çıktığını mı gördün?”

“Hayır. İçeri girdiklerinde bardaydım.”

“Yirmi sekiz kişi bu bara girdi ve siz orada cinayetleri izlediniz, öyle mi?”

“Onun gibi bir şey.”

"Gibi olan nedir?"

"Ben tam işemeye giderken girdiler. Çıktığımda ortalık ölü *wasi'chu*'dan* geçilmiyordu. Çinliler gitmişlerdi."

"İşemek senin ne kadar zamanını alır?"

"Birkaç dakika. Çıktığımda *wasi'chu*'dan biri yanıyordu. Bir şeylerin yolunda olmadığını o zaman anladım."

"Evet, yanan bir insan tehlikeye işaret eder."

"Evet."

"Helada iki dakika kaldın, öyle mi?"

"En fazla üç."

"İçkili miydin?"

"Sarhoştum hatta. Ama Çinliyi nerede görsem tanırım. Yanan bir insanın nasıl görüldüğünü de bilirim."

"Çinli neye benzer?" diye sordu beyazlardan biri.

"Şu otların arasında gezinen adama benzer."

94

Kiralık Cadillac yolun kenarına park edilmişti, Mama Z'nin evinden görülmeyecek bir yere. Hind, Jim ve Ed arabadan inmiş girişteki ağaçların arasında yürüyorlardı.

"Bana neden ta oraya park ettiğimizi bir kez daha söyle," dedi Ed. "O yaşlı kadının olanlarda parmağı olduğuna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Tam olarak buna inanıyorum," dedi Hind.

"Benim bildiğim tek şey Gertrude'un bana yalan söylediği," dedi Jim. "İnsanlar bana yalan söylediklerinde asabım bozulur."

"Yüz yaşında bir kadının evine gizlice sokuluyoruz demek?"

"Evet, öyle de denebilir," dedi Hind.

* Beyazlar için Şoşoni dilinde kullanılan sözcük. (ç.n.)

Ön bahçe kargaların istilasına uğramıştı. Bahçe kuşlarla kaplıydı çünkü toprakta kırıntılar ve tohumlar vardı.

“Buna ne diyorsun?” diye sordu Jim.

“Çatlak kadın kuşları besliyor,” dedi Hind.

“Bu bir alarm,” dedi Ed.

“Ne?” diye sordu Hind.

“Alarm. Biri yaklaştığında kuşlar havalanır. Pekâlâ, Mama Z’den ben de kuşkulanmaya başlıyorum.”

“Gidelim,” dedi Jim.

Açığa çıktılar ve kargalar gürültüyle havalandılar.

“İşe yarıyor,” dedi Ed.

Hind kapıyı çaldı.

Kapıyı Mama Z açtı. “Dostlarım,” dedi. “Arabanız nerede?”

“Biraz yürümek istedik,” dedi Hind.

“İstediniz elbette, canlarım.” Mama Z geri çekildi. “İçeri girin.”

Üçü eve girdiler. Yaşlı kadının peşinden oturma odasına geçtiler. Şömine yanıyordu.

“Bu ziyaretinizi neye borçluyum?”

“Dün iki şerif yardımcısı öldürüldü,” dedi Jim.

“Money’nin biraz güneyinde,” dedi Ed.

“Ah. Bu korkunç.”

“Evet, öyle,” dedi Hind. “Bu ölümlere dair bir şey biliyor musun?”

“Yo, hayır.”

“Peki, Bryant’ların ve Milam’ın ölümüne dair?” diye sordu Jim.

“Bildiklerim duyduklarımdan ibaret, çoğunu sizden duydum zaten,” dedi Mama Z.

“Gertrude nerede?” diye sordu Jim.

“Burada değil.”

“Evde sizden başka biri var mı?” diye sordu Ed.

“Bir ziyaretçim var. Kayıtları inceleyen bir akademisyen. Adı Damon Thruff. Onunla tanışmak ister misiniz?”

“Evet, isteriz,” dedi Hind.

“Hemen döneceğim,” dedi Mama Z. Ayağa kalktı ve aniden yaşı belli oldu, kanepenin kolluğuna tutundu. Sonra zorlanmadan tamamen doğruldu ve Ed’e gülümseyip, “Seni kandırdım,” dedi ve odadan çıktı.

“Gözlerimizi devirmemiz filan gereken yer burası mı?” diye sordu Ed. “Ben eskiden olduğum yerdeyim. Bu yaşlı bir kadın. Ukala, bunu kabul ediyorum, fakat cinayetlerle bağlantısı yok.”

“Ben olduğunu söylemedim,” dedi Hind.

“Ne düşünüyorsun öyleyse?”

“Bir bityeniği var, bütün söylediğim bu.”

Jim başını katıldığını belirtir bir biçimde salladı.

Mama Z peşinde gergin bir Thruff’la döndü. Mama Z Thruff’u dedektif arkadaşlarına tanıştırdı. “Dedektifler,” dedi. “Bu heyecan verici değil mi?”

“Burada ne yapıyorsunuz, Bay Thruff?” diye sordu Jim.

“Arkadaşım Gertrude beni davet etti. Gertrude Penstock.”

“Kayıtları görmeniz için mi?” diye sordu Jim.

“Aslında neden davet ettiğinden emin değilim, fakat dosyaları inceliyorum.”

“Mesleğiniz nedir?” diye sordu Hind.

“Chicago Üniversitesi’nde doçentim. Etnik Araştırmalar Fakültesi’nde, ki adalet ve biyomekanik üzerine yazdığım için anlamlandırmakta zorlanıyorum. İki doktora tezim var. Beni bir yere koymak için oraya koyduklarından eminim. Çok konuşurum.”

“Doktor Thruff sizsiniz demek,” dedi Hind.

“Sanıyorum. Ben profesörü yeğlerim, ya da Bay iyidir.”

“Gertrude’u ne kadar zamandır tanıyorsunuz?” diye sordu Ed.

“Üniversiteden beri. O kolejdeyken ben lisansüstü eğitimimi yapıyordum. Cornell Üniversitesi. Orada tanıştım. Üniversitede.”

“Gergin misiniz, Profesör Thruff?” diye sordu Hind.

“Ben mi? Gergin mi? Ben hep gerginim. İstediginize sorabilirsiniz.”

Hind Jim ile Ed’e baktı ve iskemlesinin kenarına kaydı. “Buralarda bir cinayet furyası baş gösterdiğini duydunuz herhalde.”

“Hayır. Yani, evet. Evet, duydum, fakat ben dosyaları okumakla meşguldüm. Biliyorsunuz?”

“Cinayetlerden size kim söz etti?” diye sordu Jim.

“Gertrude. Gertrude söz etti.”

“Gertrude nerede?” diye sordu Jim.

“Bilmiyorum,” dedi Mama Z. “Gelir, gider.”

“Banyonuzu kullanabilir miyim, Mama Z?” diye sordu Jim.

“Çalışmıyor. Tuvalet arızalı.”

“Sadece bir tuvaletiniz mi var? Benim elimden iş gelir,” dedi Jim.

“Bir göz atmamı ister misiniz?”

“Hayır, ben halledebilirim,” dedi Mama Z. “Fırsatım olmadı sadece.”

“Gertrude sizi üç gece önce ziyaret etti mi?” diye sordu Jim. “Üç gece önce miydi?” Ed’e baktı.

Ed başını salladı.

“Hayır, etmedi. Neden sordunuz?”

“Onu telefonla aradım ve bana burada olduğunu söyledi.”

“Öyleyse buradaydı. Ben yaşıyım, biliyorsunuz, hafızam eskisi gibi değil. Bu hepimiz için geçerli galiba, değil mi?”

“Bay Thruff, sakıncası yoksa kimliğinizi görebilir miyim?” diye sordu Hind. “Ehliyetinizi.”

“Ona hiçbir şey göstermek zorunda değilsin,” dedi Mama Z, Ajan Hind’in gözlerine bakarak.

“Doğru,” dedi Hind. “Göstermek zorunda değilsiniz.”

“Sakıncası yok.” Thruff cebinden cüzdanını çıkardı, içinden bir kart çekip Hind’e uzattı. “Bu fakülte kimliğim. Ehliyetim yok. Pasaportum bavulumda. Gidip almamı ister misiniz?”

Hind Thruff’u birkaç saniye süzdü. “Gerek yok.” Fakülte kartını iade etti.

“Öğle yemeğine oturmak üzereydik,” dedi Mama Z.

“Pekâlâ öyleyse,” dedi Jim. “Mama Z, Özel Ajan Hind’in kayıtlara bakmasında bir sakınca var mı?”

“Belki başka bir zaman,” dedi yaşlı kadın.

Dışarıda. Cadillac'a doğru yürürlerken, üç dedektif tek kelime etmediler. Jim önden gidiyordu, bir şekilde diğerlerinden daha tedirgin ve öfkeliydi. Arabanın yanına geldiğinde durup diğerlerine baktı.

"Bu kötü. Burada gerçekten yanlış bir şey var," dedi Jim.

"O zavallı Thruff kendini bu işin içinde bulmuş, fakat onun kimseyi öldürmediği kesin," dedi Hind.

"Mama Z bir tür büyücü belki, Thruff'a bir ayin düzenleyip onu katile dönüştürüyor," dedi Ed.

Jim arabaya yaslanıp yerdeki mucuru tekmeledi. "Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Birkaç dakika önce iyi ve yaşlı bir kadındı. Şimdi bir vudu rahibesi olduğunu söylüyorsunuz."

"Evet, doğru."

Jim Hind'e baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Şu hödük şerifin Knobfucker ya da adı her neyse, o heriften bir şeyler öğrenip öğrenmediğini bilmek istiyorum."

"Benim Gertrude'u bulmam gerek."

95

FBI'nın Güneydoğu Bölgesi Ofisi'nden Denetleyici Özel Ajan Ajax Kinney Hattiesburg'un hemen kuzeyindeki Hesler-Noble Havalimanı'nda ticari uçaktan indi. Chicago, Dallas ve DC'den gelen birkaç ajan tarafından karşılandı. Dallas'lı ajan Hickory Spit adında bir adamdı ve Adalet Bakanlığı tarihinin en yaşlı etkin ajanı olduğu için teşkilatta efsaneydi. 1934 doğumluydu ve yakında seksen beşine basacaktı. J. Edgar Hoover ile çalışmış ve görevini sürdürmeye devam eden tek ajandı. Teksas doğumluydu ve FBI'nın Martin Luther King Jr'ı itibarsızlaştırma kampanyasında başı çekenlerden biriydi ve bir keresinde King'e intihar etmesini öneren bir mektup yazmıştı. Oradaydı, diğerleriyle birlikte, başında Stetson şapkası, ayakta kovboy çizimleri ve kabzası sedef kakma bel tabancasıyla, çünkü gerçek bir lince tanık olmuş tek üyeydi. Ayrıca onu

Amerikan kahramanı olarak gören Amerika Birleşik Devletleri başkanı emrettiği için oradaydı. Spit, Hoover ile Eisenhower'ı aynı kişi sanıyordu. Kennedy'nin saçından hazzetmezdi, Johnson'ın siyasetinden nefret ederdi. Nixon'a tapardı, bir keresinde üzerinde Jimmy Carter'ın adı işlenmiş bir mermisi olduğunu iddia etmişti, Reagan'a kuşkuyla yaklaşırdı, George H. W. Bush'u umursamazdı, resmi olmasa da Clinton'ı soruşturmuştu, George W. Bush'u elit aydınlardan biri olarak görürdü, Barack Obama seçildiğinde az kalsın kalp krizinden ölecekti ve şimdiki soytarıya âşıktı. Hâlâ rozeti ve silahı vardı fakat kendi kışını zor siliyordu. Bok, Aqua Velva ve biberli peynir kokardı. Yaşayan tek akrabası vardı, cinsel olarak istismar ettiği ve şimdi başka bir ülkede ondan nefret etmeye devam eden oğlu. Clint Eastwood onun hayatına ve kariyerine dair biyografik bir film yapmayı tasarlıyordu.

FBI Indigo Otel'in en üst iki katında karargâh kurdu. Hep birlikte A konferans salonunda oturup Popeye's'ten karidesli patlamış mısır, Krispy Kreme'den donat ve otelin restoranının dünyaca ünlü spesiyalitesi olduğunu iddia ettiği çıtır mısır toplarından yediler. Özel Ajan Herberta Hind'i beklerken Hickory Spit'in teorilerine maruz kaldılar.

“Size söylüyorum çocuklar, Amerika Birleşik Devletleri'nde bu iş ta Kennedy'nin zamanında başladı. Bin dokuz yüz altmış üç yılının yirmi bir kasımında Dealey Plaza'da olduğumu biliyor muydunuz? Silah seslerini duydum. Sekiz el ateş edildi. Çoğu üç el duyduklarını söyledi. Fakat sekiz el duyduklarını söyleyenler de vardı ve haklıydılar. Bildiğiniz üzere, o herifin İtalyan tüfeği altı mermi alıyordu, bu yüzden ikinci bir tetikçi olmalıydı. Depoda sadece üç fişek bulundu, öyleyse diğer silah sesleri nereden geldi? Size söyleyeyim nereden geldiğini, duvarın arkasından değil. Dal-Tex Binası'nın üçüncü katından. Güvenlik görevlisi gibi giyinmiş Kara Panterler. Zenci bir kapı görevlisinin her yere fark edilmeden girebileceğini biliyorsunuz. O Panterler o zaman gizliydi, onları hiç kimse bilmiyordu ve Siyahi oy karşılığında verdiği sözleri tutmadığı için Kennedy'ye öfkeliydiler. Biliyorsunuz bu sebeple seçilmişti, Siyahi oylar sayesinde.

Kimse bundan söz etmez. Her neyse, Oswald bir el bile ateş etmedi. Ruslar Siyahilerle çalışıyorlardı, fakat Lee Harvey bunu bilmiyordu. O kendisinin Ruslar için çalıştığını sanıyordu. Ona kurusıkı mermiler verdiler. Hiçbir şeyi vuramadığında ne kadar şaşırdığını hayal edebiliyor musunuz? Her neyse, o Panterler hiçbir zaman yok olmadılar. Altmışlı yılların sonlarına doğru kamuya açıldılar, fakat hâlâ son derece gizliler ve hepimizin gelmekte olduğunu bildiğimiz bu ırk savaşını başlattılar.”

“Bunu nasıl yapıyorlar, Hick?” diye sordu biri. “İnsanları öldürüp nasıl ortadan kayboluyorlar? Bu nasıl yaparsın?”

Hickory Spit pencereden dışarı baktı. “Ninja eğitimi. Japonlar Panterleri başından beri eğitiyorlardı. Sonny’nin şu *Savaş Sanatı* kitabını Panterlerin ellerinden düşürmediklerini biliyorsunuz.”

“O Sun Tzu,” dedi bir başka ajan.

“Ve Japon değil, Çinli,” dedi bir başkası.

“Bir fark varmış gibi,” dedi Hickory Spit. “Hayalet onlar, o zenciler.”

“Öyle mi?” dedi Özel Ajan Hind kapının eşiğinden.

Ajax Kinney avucuyla yüzünü örttü.

Hickory Spit biraz büzüldü.

Jim ile Ed Hind’in iki yanında duruyorlardı.

“Bana şu zenci hayaletlerden söz et biraz,” dedi Hind, masanın başında oturan yaşlı adama doğru yürüyerek.

“Sen kimsin?” diye sordu Hickory Spit.

“Özel Ajan Herberta Hind. Buradaki soruşturmayı ben yürütüyorum. Sen kim ve nesin?”

“Özel Ajan Hi-hi-Hickory Spit, Da-Da-Dallas’tan.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Hind. “Şimdi otur ve sus.”

“Başkan burada bulunmasını istedi,” dedi Kinney.

“Tabii ki istedi.”

“Bizimle paylaşacak neyin var, Özel Ajan Hind?” diye sordu Kinney.

Hind Beyaz adamların yüzlerine baktı ve Hickory Spit’in pütürlü cildinde uzunca bir süre kaldı. “Rapor edecek hiçbir şeyimiz

vok.” dedi. “Soruşturma devam ediyor, henüz bir teori oluşturacak kadar bilgi edinemedik.”

“Bunu anlıyorum, fakat siz bize edindiğiniz bilgileri anlatmak için buradasınız,” dedi Kinney.

“Evet, neymiş o bilgiler?” dedi Hickory Spit.

“Kapa çeneni,” dedi Hind. Döndü ve dışarı çıktı. Ed ile Jim onu izlediler.

Asansöre vardıklarında Jim, “Çocuklar ne der?” dedi.

“Muhteşemdi,” dedi Ed.

“Çok gülünç,” dedi Hind.

“Ne oldu sana?” diye sordu Ed.

“O soluk beyaz yüzlere baktım ve tepem attı. Hickory-göt-Spit. Hepsinin canı cehenneme. Bir odaya doluşmuş birilerine ateş etmek için onay vermemizi bekliyorlar. Kimleri vurmak istediklerini biliyorsunuz.”

Asansör kapısına baktılar.

“Gertrude Penstock adına kayıtlı bir adres bulamadım,” dedi Jim. “Restoran onu Dixie Foster olarak işe almış ve adresi sahte, sosyal güvenlik bilgileri de öyle.”

“Öyleyse ortalıktan kaybolduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Hind.

“Nedense öyle düşünmüyorum,” dedi Jim.

“Onun yerinde olsam ben kaybolurdum,” dedi Ed.

“Ben Mama Z’ye geri gideceğim,” dedi Jim.

Hind başını salladı. “Biz gidip Hobsinger’i nöbetleşe sorgulayalım.”

A konferans salonunda:

“Siz gençlere kırk altı yılında tanık olduğum linci anlattım mı? On bir yaşındaydım. Babam beni uyandırdı ve bana bir şey göstermek istediğini söyledi. Külüstür Ford kamyonetine bindik ve petrol yataklarının önünden geçtik. Babam başarılı bir petrolcüydü, yangınları söndürürdü. John Wayne’ın filmini gördünüz mü? O film babamı anlatır. O da kızıl saçlıydı. Kafası alev almış gibi görünürdü.

Neyse, bizi oraya götürdü ve adamlar bir zenciye kulübesinden sürükleyerek çıkardılar, çocuk tekmeler savuruyor, çılglık atıyordu. O çocukların omurgası yoktur. Yaptığını iddia ettikleri şeyi yapmadığını söylüyordu, ben de babama çocuğun ne yaptığını sordum, o da bana eczanenin önünde Beyaz bir kıza merhaba dediğini söyledi. İnanamadım. O kızın kadınlara özgü ürünler satın aldığı eczanenin önünde. O zamanlar böyle şeylere dair hiçbir şey bilmiyordum tabii ki, fakat kötü olduğunu biliyordum. Bu iş nereye varacaktı? Babam bunu bilmek istiyordu. Siyahi çocukların her yerde Beyaz kızlara merhaba diyeceklerini ve ondan sonra ortalıkta melez çocukların dolanacağını ve bunun Beyaz ırkın sonu olacağını söyledi. O petrol yatağının ortasındaydık ve tek ağaç vardı ve o ağacın hiçbir dalının o zenci boğuluncaya kadar ya da boynu kırılincaya kadar dayanmayacağını herkes biliyordu. Fakat sonra bu Siyahi çocuk dimdik durdu ve direnmeyi bıraktı. Adamlara tek tek baktı ve Fabric Wilke'de, toplananların önderinde karar kıldı ve, 'Siz süprüntüler beni asamazsınız. Benim taşaklarım size fazla gelir. Karına sor,' dedi. Fabric pancar gibi oldu ve öne çıkıp tüfeğinin kabzasını çocuğun yüzüne indirdi. O zenci eğilmedi bile. 'Annene de sorabilirsin,' dedi. Fabric ağlamaya başladı, kimse de tek kelime etmedi. Sonra çocuk bir başka adama baktı, sonra bir başka adama, sonra bir başka adama ve tekrar tekrar, 'Karına sor. Annene sor. Kızına sor,' dedi. Adamlar çıldırdılar ve zenciye taş atarak öldürmeye çalıştılar. Fakat taşlar canını yaktıysa bile çocuk belli etmedi. Sonra ateş etmeye başladılar, fakat adamlar bir çember oluşturdıklarından birbirlerini vurmakla kaldılar. Sonunda Siyahi çocuk dizlerinin üzerinde çöktü, ağzının köşelerinden kan akıyordu ve, 'Şimdi öleceğim, bir süreliğine. Fakat döneceğim. Hepimiz döneceğiz,' dedi."

Salonda çıt çıkmıyordu. Beyaz adamların yüzleri kül rengine dönmüştü.

"Böyle bir savaşı karşı karşıyayız." Ve o anda, orada, Mississippi'nin Hattiesburg kasabasındaki Indigo Otel'in dördüncü

katındaki A konferans salonunda Hickory Stonewall Spit felç geçirerek sustu.

Ajax Kinney iskemlesinden kalkmadı. "Öldü mü?"

Chicago'lu ajan uzanıp yaşlı adamın nabzına baktı. Başıyla onayladı.

Kinney pencereden dışarı çıktı. "Şükürler olsun."

96

Çığlıklardan başka bir şey duyulmuyordu. Çığlıklardan alarm sesi bile duyulmuyordu. Gizli Servis ajanları Heckler&Koch MP5'leri ve FN P90 makineli tüfekleri omuzlarında asılı ve hazır bir vaziyette koşuyorlardı. Beyaz Saray'ın Batı Kanadı'nın duvarları boyunca koşuyorlar, kimi Oval Ofis'e, kimi Roosevelt Odası'na. Alarm orada bulunan bütün ajanları göreve çağırıyordu. Bir çiftin başında Donanma Restoranı'ndaki kutlamada taktıkları sivri şapkalar hâlâ duruyordu. Reginald "Yaban Domuzu" Reynolds, lakabına rağmen Arkansas'ın değil Alabama'nın eski senatörü, artık eski Hazine Bakanı idi çünkü şimdi Roosevelt Odası'nın ortasındaki dikdörtgen masanın üzerinde ölü yatıyordu. Kasık kısmı kan içindeydi.

Başkan Oval Ofis'teki çalışma masasının altına sığınmıştı. Odaya Gizli Servis ajanları doldu, başkan yardımcısı başkan masanın altından çıkmaya ikna etmeye çalışırken kapıların ve pencerelerin karşısına dikildiler.

"Bütün silahlı adamlar şu anda odada," dedi başkan yardımcısı. "Kimse içeri giremez."

"O çığlığı duydun mu? O bugüne kadar işitilmiş en yüksek çığlıktı. Ne kadar yüksek olduğuna inanamazdın."

"Evet, efendim, fakat artık çıkabilirsiniz, güvendesiniz."

"Sıkıştım. Kahretsın, sıkıştım. Dizlerim karnıma bastırıyor. Bana yardım etmesi için birini gönder, beyaz saçlı soytarı herif."

Başkan yardımcısı iki ajana yardım etmeleri için işaret etti.

Adamlardan birinin P90'ı omzundan başkanın yüzünün yanına düştü.

Başkan çığlık attı. "Tanrım, dikkat et be adam, ya patlasaydı? Münkün. Belli mi olur. Önce o götlerin azil soruşturması kararını aldıklarını öğreniyorum, şimdi de bu. Neydi o çığlıklar? Hâlâ çıkmıyorum. Kahretsin, bir şey saçıma yapıştı."

"Çiklet, efendim," dedi bir ajan.

Başkan parmağını başkan yardımcısına doğrulttu. "Koltuğumda oturuyordun yine. Göstereceğim sana. Lanet olsun."

Bir başka ajan gelip başkanının yanına çömeldi. "Efendim, Hazine Bakanı Reynolds öldü."

"Ne yapayım yani? Beni buradan çıkarın. Biri berberimi arasın. Çiklet her yerime yapıştı." Parmaklarını kokladı. "Meyveli." Başkan yardımcısını işaret etti yine. "Sendin. Siktiğimin Meyveli Çikleti." Adamlar onu ayağa kaldırdılar.

"Reynold katledildi, efendim," dedi ajan.

Başkan tekrar masanın altına girmeye yeltendi.

"Katili yakaladık."

"Oh, güzel." Başkan giysilerini düzelterip eliyle saçını bastırdı. "Güzel. Benim kraliyet helikopterimi getirin. Camp David'e gitmem gerek."

"Efendim, burası bir suç mahalli. Bir süre burada kalmamız gerekiyor. Başka saldırganlar olup olmadığını bilmiyoruz."

"Ne?"

"Bakan Reynolds'un testisleri bedeninden koparılmış."

"Ne dedin?"

"Katil Siyahi bir adam, o da öldü. Tuhaftır ama bir süredir ölüymüş zaten."

"Taşaklarını mı kopardılar? Bu iyi değil." Başkan odadaki güvenlik görevlilerini saydı. "Kapıları kilitleyin."

"Kilitli," dedi başkan yardımcısı.

"Kes sesini, Bay Meyveli Çiklet."

“Efendim, First Lady güvende.”

“Kim?”

“Eşiniz, efendim.”

“Oo, Melanie.”

“Melania, efendim.”

“Evet, haklısın. Katil buraya nasıl girdi? Buranın gezegenin en iyi korunan yeri olması gerekiyor. Nasıl girdi, nasıl?”

“Bilmiyoruz, efendim.”

“Beni sığınağa indirin. Sığınağımı istiyorum. İmar Bakanı nerede? O Siyahi. Adı neydi, onu o mu öldürdü?”

“Hayır, efendim. Katilin kimliği henüz tespit edilemedi.” Ajan kulaklığını duyabilmek için parmağını kulağının üstüne koydu.

“Çevre güvenli, efendim.”

“Orduyu çağır. Kuşatın bu lanet yeri.”

“Efendim, çevre güvenli.”

“Ben ordumun hemen buraya gelmesini istiyorum!”

97

Terre Haute, Greencastle, New Castle ve Muncie’li soluk yüzlü çocuklar Indianapolis sokaklarında bir aşağı bir yukarı paytak paytak yürüyorlardı. Herhangi bir günde altı mermiden fazla ateş edilmemiş eski M16A2 tüfekler taşıyorlardı. Onları kamufle edecekleri yerde daha da görünür kılan çöl üniformaları giymişlerdi. Ne aradıklarına ya da neyi koruduklarına dair bir fikirleri yoktu. Kamu görevlileri sokaklardan uzak duruyorlardı, Beyazların çoğu gibi. Bazı dükkânlar güvenli alarm sistemi taktırma aşamasındaydılar. Sokaklarda silahlı Beyaz çocuklar gezindiği için Siyahilerin çoğu evden pek çıkmıyordu.

Gazete, radyo ve televizyonlar ülkenin her yerine yayılan şiddet olaylarını ilişkilendirmeye çalışıyorlardı. Fox Haber “ırk savaşı, bu kadar

hissetti” diyecekti. Beyazların ölü sırtını vurması bepe vaktiydi. Sırtı vur-
tu bepe bepe. Bunun gibi karmasık ve iyi örgütlenmiş bir Sıvalı ve
Aıvalı komplosu olduğu çok açıktı. Casuslar her yerdeydiler. Kimsi-
ye güvenilemezdi. O Sıvalı adam Beyaz Saray’a girip Yaban Domu-
zu Reynolds’u nasıl öldürebilmisti? İçeriden yardım almış olmalıy-
dı. Beyaz Saray aşçılarıyla temizlikçilerinin tutuklanmaları ve Beyaz
Saray’ın bahçesinde oluşturulacak bir kampta tutulmaları gerekirdi.

Michigan’ın Yukarı Yarımadası’ndaki Drummond Adası’nda Beyaz üs-
tünlüğünü sırtının muhtelif grupların liderleri bir strateji geliştirmek
için toplandılar. Savaşa gideceklerdi, fakat nasıl ve kiminle? İlk darbeyi
vurmaları gerektiği üzerinde uzlaşmaya vardılar, hemen ve beklenme-
dik bir şekilde, fakat nereye ve ne tür silahlarla saldıracaktardı?

Dempsey Hanser, Ortahan Beyaz Güç Lejyonu’nun Yüce Kom-
mandanı, toplantıyı yönetti, çünkü onun bahkçı kulübesinde top-
lanmışlardı. “Beyler, biz gelmekte olduğum bildiğimiz bu savaşta
her zaman ilk darbeyi vurmamız gerektiğini düşündük. Fakat geç
bildiğimiz apaçık, kablolu televizyonlarımız ve cep telefonlarımız ve
komünistlerin bize buluşturduğu bütün diğer oyuncaklarla fazla rahat-
ladık. Zencilerle Çinkilerin ittifak kurduklarını fark etmedik. Ameri-
ka’mızı onlara kaybedemeyiz. Benimle misiniz?”

Amm. Amm. Amm.

“Çok sayıda silah ve cephanemiz olduğum biliyorum. Nedeni
bunda iyi olmamız, silah, mermi ve bum diye patlayan şeyler toplama-
makta iyiyiz. Fakat bu savaşı kazanacak bir plana ihtiyacımız ola-
cak. Düşmanın bir planı olduğu anlaşılıyor. Bize üstünlük sağlamış
durumdalar. Bir sonraki adımımızın ne olacağına dair önerilerinizi
bekliyorum.”

“Babam bugünün geleceğini söylemişti,” dedi Alabama’nın Tus-
caloosa kasabamından Kyle-Lindsey Beet. Canlandırmış Beyaz Kuru-
cular Kardeşliği’nin Yüksek Büyük Yılanı idi. “Babam benden fırsat
varken daha çok zenci haklarımız için sızden özür dilememi istedi.”

“Kendisi nasıl?” diye sordu biri.

“Alkhammer hastası ve genellikle ayakkabı nedir bilmiyor, fakat bazen o kadar kötü değil. Zenciler gelmeden önce Bear Bryant’ın Alabama futbol takımının oynadığı bütün maçların skorunu hatırlıyor, fakat kendi kışını silemiyor.”

“Alzheimer olmadan önce de silemiyordu,” dedi arka taraftan biri.

“Siktir git,” dedi Beet.

“Tamam, sakın olun,” dedi Hauser.

Larry LaChemise ayağa kalktı. “Evet, tonla silahımız, cephanemiz ve el bombamız var, fakat çok fazla adamımız yok. Bir reklam şirketiy-le anlaşp sayımızı artıralım derim. Bir reklam kampanyası başlatalım. Fox kanalına birkaç reklam verelim. Şu Hannity’nin programına.”

“Otur, Larry,” dedi Hauser. “Buna zamanımız yok. Hemen saldırıya geçmeliyiz!”

LaChemise yere baktı. “Sizi bilmiyorum ama ben aynı anda sadece iki silah ateşleyebilirim.”

“Larry’nin hakkı var,” dedi arka taraftan biri. “Biz on beş kişiyiz ve her birimizin grubunda on kişi var, bu ne yapıyor, doksan kişi mi? Adam başı iki silah desek yüz altmış silah yapar ve büyük bir ateş gücü sayılmaz. Binlerce zenci var orada.”

“Milyonlarca, salak,” dedi bir başkası. “Sen nerede yaşıyorsun?”

“Utah’da, göt. Sen hangi cehennemdeydin?”

“Tamam, sakın olun,” dedi Hauser.

Hauser’in arkasındaki pencere parçalandı ve içeri bir taş düştü. Hauser eğildi. Daha büyük bir taş bir metre uzağına düştü.

“Ne lan bu?” dedi LaChemise. Adamlar Konfederasyon bayrağı-nın asılı olduğu duvara doğru kaçıştılar.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Hauser, “Sakin olun, askerler,” diye bağırdı.

Aralarında herhangi biri ince dudaklarını büzüp Amerikan klasiği “Dixie” şarkısının ilk notasını bile öttüremeden toplantı odası kir içinde, ölü ve oyuncak bebek gözlü zencilerin istilasına uğradı.

Jim kuzey yönünde Money'e doğru sürerken Hind ile Ed Chester Hobsinger'i bulunduğu hücreden çıkarttırıp sorgulama odasındaki masaya zincirle bağlattılar. Camın arkasından adamın zincirlerine isyan edişini izlediler, fakat onlardan kurtulmaya çalışmadığı açıktı.

"Ben iyi polisi oynayacağım herhalde," dedi Ed.

Hind ona baktı.

"Mantıklı, değil mi?"

"Kötü polisi bir kadının oynaması ironik olduğu için mi?" diye sordu Hind.

"Hayır, çünkü ben iyi biriyim ve sen agresif birisin," dedi Ed. "Kusura bakma."

"Götün teki mi demek istiyorsun?"

"Sen söyledin."

"Seninle tartışamam."

"İşimize bakalım."

Dışarı çıkıp sorgulama odasına girdiler. Hobsinger'in karşısına oturdular.

"Size iyi davranıyorlar mı, Bay Hobsinger?" diye sordu Ed. "Chester. Sana Chester diye hitap edebilir miyim?"

"Elbette."

"Benim adım Ed."

Hobsinger Hind'e baktı.

"Özel Ajan Hind," dedi Hind.

"Bize TIR'dan bahset, Chester," dedi Ed. "Acme Kadavra Tedarik Şirketi için ne kadar çalıştın?"

Hobsinger cevap vermedi.

"Sen ve TIR nasıl kayboldunuz? Kaçırıldın mı? Bundan nefret ederim. Ceset dolu bir TIR'la giderken çalılarının arasından biri fırlar ve TIR'ını kaçıtır. Bu işten önce Acme için çalıştın mı yoksa bu ilk miydi?"

Hobsinger buna da cevap vermedi.

Hind öne eğilip dirseklerini masaya yasladı. “Bay Hobsinger, başının belada olduğunu bilmeni isterim. Nefret suçu addedilebilecek cinayetlerle ilişkilendiriliyorsun; terör suçuna bile girebilir. Bunun sonuçlarını tahmin edebiliyor musunuz? Bu sizinle ne yapacağımıza karar verirken uzun süre hücre hapsinde tutulacağınız anlamına geliyor.”

Hobsinger Ed’e baktı.

Ed omuz silkti. “Bunu istemem. Fakat bu cinayetlerle ilişkilendiriliyorsun. Sana yardım edebilmek için bazı şeylerin açıklığa kavuşması gerekiyor. Milam’ın testislerini kestiğini biliyoruz.”

“Ne?”

“Adamın taşaklarında senin DNA’nı bulduk,” dedi Ed.

“Bu imkânsız.”

“Ayrıca Bryant’ın parmaklarını kesip ağzına koyduğunu da biliyoruz,” dedi Hind.

“Ağzında parmak yoktu.”

“Bu doğru, Bay Hobsinger,” dedi Hind.

“Kahretsin.”

99

Ed Jim’i arayıp Chester Hobsinger’in çözüldüğünü söyleyerek grubunun gizlendiği ve aralarında Gertrude’un da bulunabileceği evin adresini vermişti. Jim adresi bulmak üzere yola çıktı, birkaç toprak yol izledikten sonra bölgeye özgü tuğla sütunların üzerine hayli yüksek inşa edilmiş büyük fakat köhne bir evin önüne park etti. Tekinsiz görünümlü veranda binanın ön ve kuzey tarafını sarıyordu. Jim kapıya baktı. Hiçbir yerde yaşam işareti yoktu. Ed’in verdiği bilgi doğruysa ve bu insanlar cinayetlere karışmışlarsa muhtemelen tehlikeliydiler. Tabancasını kılıfından çıkardı, şarjörünü çıkarıp kontrol ettikten sonra tekrar taktı. Sürgüyü yavaşça çekip mermiyi namluya

sürdü. Öğleyi biraz geçiyordu ve hava sıcaktı; arabanın içi fırın gibi olmaya başlamıştı. Çeketini koltuğa bırakıp eve doğru yürüdü.

Verandanın ilk çatlak basamağına bastığında civardaki bütün canlılara orada biri olduğunu bildirmeye yetecek yükseklikte bir gıcırtı çıktı. Evin odalarının Chicago'daki Acme Kadavra Tedarik Şirketi'nin cesetleriyle dolu olduğunu hayal etti. Kapı eşiğinin gerisinde durup tek kapıyı yavaşça itti ve varlığını bir kez daha ifşa etmiş oldu. Artık sürpriz yapma olanağı kalmadığı için kapının kulpunu yavaşça çevirip içeri girdi. İçeride kadavra yoktu, fakat odanın ortasındaki iskemleye oturmuş Gertrude vardı.

"Bayan Penstock."

"Özel Dedektif Davis."

Jim odayı ve arka kapıdan holü kolaçan etti. Kulak kabarttı fakat hiçbir şey duymadı. Oda rahat bir biçimde döşenmişti, bakımlı ve temizdi. Tavandaki lambaya hippie tarzında bir kumaş asılmış, böylece çıplak ampulün ışığı yumuşatılmıştı. "Evde başka biri var mı?"

"Hayır. Herkes kaçtı."

Jim başını salladı. Kanepenin yanındaki iskemleyi alıp Gertrude'un karşısına yerleştirdi. "Ben de şuraya oturayım."

"Lütfen."

Gertrude'un yüzünü inceledi. O ifadeyi çok iyi biliyordu, pek çok kez görmüştü. Olmadığı halde soğukkanlı görünmeye çalışıyordu. "Evet, Dixie, Gertrude, Pelerinli Savaşçı, adın her neyse, sen başından beri bu işin bir parçası mıydın?"

"Adım Gertrude."

"Penstock mu?"

"Harvey."

"Mama Z'nin akrabası mısın?"

"Hayır."

"Bana yalan söylemeseydin senden asla kuşkulanmayacaktım," dedi Jim. "Yalan mutlaka dönüp insanı sokar."

"Neyimden kuşkulanmazdın?"

"İşte bu bunun yanıtını bulmak için buradayız, öyle değil mi? Arkadaşlarımızın neden kaçtıklarını bana söyler misin?"

Gertrude bir şey demedi. Jim'in arkasındaki pencereden dışarı baktı. "Herkes dünyadaki soykırımlardan söz ediyor, fakat cinayetler yüzyıllara yayıldığında kimse fark etmiyor. Toplu mezarlar yoksa kimse farkında olmuyor. Amerikan öfkesi gösterişten ibaret. Bir raf ömrü var. Griffin'in kitabının adı *Benim Gibi Linç Edilmiş* oluydu belki Amerika başını öğle yemeğinden ya da beyzboldan ya da tv'lerden kaldırıp bakardı."

"Sen burada oturmuş bu konuşmanın provasını mı yapıyordun?"

"Deneyilir."

"Sen kimseyi öldürdün mü?"

"Kimseden kimi kastettiğine bağlı."

"Bu bana kalmış bir şey değil. Wheat Bryant cinayetinde parmağın var mı?" Jim elindeki tabancaya baktı ve mahcubiyet duyup kaldırdı. "O öldürüldüğünde orada mıydın?"

"Değildim."

"Cinayetin planlanmasında katkım var mıydı? Bunu değiştirelim. Cinayet planlanırken orada mıydın?"

"Şu kadarını söyleyeyim: Tanıdığım insanlar sadece üç cinayete katıldılar, o kadar. Üç az bir sayı değil, ama o kadar. Üç."

"Ve bu suikast tarikatının başında yüz yaşında bir kadın bulunduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

Gertrude cevap vermedi.

"Mama Z'yi anlat bana."

"Onun hakkında bildiğin her şey doğru."

"Üç cinayet - Wheat Bryant, Junior Junior Milam ve Carolyn Bryant."

Gertrude başını salladı. "Yaşlı kadın değil. Cesedi yatak odasına koymak yeterli oldu. Bu son anda verilmiş bir karardı."

"Üçüncü kim öyleyse?"

“Chicago’daki Milam. Diğerlerinden haberimiz yok. Yemin ediyorum. Yani, Beyaz Saray? Kim böyle bir işe kalkışabilir.” Gertrude kendi elini tuttu çünkü eli titriyordu.

Jim’in telefonu çalınca açtı. “Evdeyim ve burada kimse yok. Birileri varmış, ama şimdi boş. Etrafa bir göz atacağım. Seni ararım.” Telefonu cebine koydu. “Arayan Ed. O benim ortağım ve en iyi arkadaşım ve az önce ona yalan söyledim.”

“Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme. Yalan söyleme yeter. Bütün bunların arkasında Mama Z mi var?”

“Evet.”

“Beyaz adam, Hobsinger, o bu işe nasıl bulaştı?”

“O Mama Z’nin büyük torunu. Siyahi büyükbabası Beyaz büyükannesiyle birlikte olduğu için KKK tarafından öldürüldü.”

“Kaç kişisiniz?” diye sordu Jim.

“On altı, Mama Z hariç.”

Jim ayağa kalkıp pencereden arabasına baktı. “Bir şeyler daha dönüyor, buna hiç kuşku yok.”

“Beni salacak mısın? Bu yüzden mi yalan söyledin?”

“Mama Z ile konuşmak istiyorum. O da mı gizleniyor?”

“Yo, hayır. Mama Z kaçmaz.”

Yüksek bir klik sesi duyuldu ve tavan ışığı kısıldı, ardından odaya bir mırıltı ve titreşim yayıldı. Jim gözleriyle Gertrude’u sorguladı.

“Buzdolabı olsa gerek.”

100

Birlikler yetmiyordu. Colfax, Louisiana. Omaha, Nebraska. Tulsa, Oklahoma. Chicago, Illinois. Otuz beş ölü Beyaz. Sokaklarda panik. Rosewood, Florida. Arkalarında altı ölü bırakan ölü gözlü Siyahi çetesi. Florida valisi halktan sakin olmalarını istedi. Ondan kısa bir süre

sonra ofisinin tuvaletinde ölü bulundu. Detroit, Michigan. Springfield, Illinois. Doğu St. Louis, Illinois. Siyahi adamlar polis karakolunu bastılar, arkalarında ölüler bıraktılar. Ordu göreve çağrıldı, Beyaz Saray ve Capitol'a konuşlandılar. Longview, Teksas. Bütün bir kasaba öldürüldü. Wounded Knee, Güney Dakota. Lakotalar onlara Hayalet Dansçıları adını taktı. Beyazlar kaçtılar. Black Hills, Elaine, Arkansas'ta on üç ölü. Her yer kana bulanmıştı. Rock Spring, Wyoming. Yirmiye yakın Çinliden oluşan bir grup polise aldırış etmeden Rock Springs'in içinden yürüyüp Rawlins ve Laramie'ye yollandı. New York'ta şişman bir polis Central Park'ta genç bir siyahiyi öldürdü ve devriye arabasında kendisini bekleyen kirden kabuk bağlamış Siyahi bir adamla karşılaştı.

101

General Electrics tarafından üretilmiş içine girilebilen bir dondurucuydu. Gertrude ağır kapının kilit pimini kaldırdı. Jim içgüdüsel olarak silahını çekti.

“Kimse var mı orada?” diye sordu.

“Lafın gelişi,” dedi Gertrude. Kapıyı çekip açtı. Soğuk hava çıktı dışarıya. Gertrude düğmeye basınca ışık yandı.

Ambalajlanmış et, jambon, hindi ve salam dolu raflar. Ayrıca tavandan sarkan torbalanmış insanlar vardı. Jim yüzlerini ya da uzuvlarını göremiyordu, görebildiği genel insan hatlarıydı sadece.

“Çalınmış TIR'daki kadavralar mı?”

“Evet. Daha fazlasını yapmayı planlıyorduk.” Gertrude o anda itiraf etmekte olduğunu idrak etti. “Fakat öteki cinayetler başladı. Taklitler.”

Jim omuz silkti. Torbalardan birini tabancasının namlusuyla dürttü ve salınışını seyretti. “Bu artık ürpertici bile değil.”

“Korkuyorum,” dedi Gertrude. “Bir şey başlattık sanki.”

Büyük kapı gürültüyle kapandı. Dönüp kapıya baktılar ve kilit piminin yerine takıldığını duydular.

“Bu iyi değil,” dedi Jim.

Gertrude kapıya koştu ve açmaya çalıştı. Sonra Jim’e döndü. “Burada biri olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Yemin ederim.”

Jim telefonunu çıkardı. Sinyal yoktu.

“Ne yapacağız?”

“Hiçbir fikrim yok. Ateş edemem.”

“Belki burada bazı aletler vardır,” dedi Gertrude raflara bakarak.

Jim kapıyı inceledi. “Levy iş görebilir.”

“Büyük bir tornavidaya ne dersin?”

“Olabilir.” Tornavidayı Gertrude’tan aldı. “Pekâlâ, bu işe nasıl girişmek gerek? Elimden pek iş geldiği söylenemez.”

Gerturde tornavidayı alıp pervazla kilidin arasına sokmaya çalıştı. Jim itmesine yardım etti. Sonuç vermedi.

“Donuyorum,” dedi Jim.

“Dondurucudayız.”

102

Florence, Güney Carolina. Macon, Georgia. Hope Mills, Kuzey Carolina. Selma, Alabama. Shelbyville, Tennessee. Blue Ash, Ohio. Bedford, Indiana. Muscle Shoals, Alabama. Irmo, Güney Carolina. Orangeburg, Güney Carolina. Los Angeles, California. Jackson, Mississippi. Benton, Arkansas. Lexington, Nebraska. New York, New York. Rolla, Missouri. Perth Amboy, New Jersey. Elsmere, Delaware. Tarrytown, New York. Grafton, Kuzey Dakota. Oxford, Pennsylvania. Anne Arundel, Maryland. Otero, Colorado. Coos Bay, Oregon. Chester, Güney Carolina. Petersburg, Virginia. Laurel, Delaware. Madison, Maryland. Beckley, Batı Virginia. Soddy-Daisy, Tennessee. Fort Mill, Güney Carolina. Niceville, Florida. Slidell, Louisiana. Money, Mississippi. DeSoto, Mississippi. Quitman, Mississippi. Elmore, Alabama. Jefferson, Alabama. Montgomery, Alabama. Henry, Alabama. Colbert, Alabama. Russell,

muamele utanç verici, değil mi? Bütün ülkenin başkanı tüm zamanların en büyük zaferinin peşinde ve hiç hile yok. Hile yok. Engel de yok. Fakat söyledim, söylemeye de devam ediyorum, asıl kaygılanmamız gereken Siyahiler, Çinliler ve Yerliler, çünkü Beyaz değiller Amerikalıların olması gerektiği gibi. Amerika'yı muhteşem yapacağız yine. Kasabalarımızda ve sokaklarımızda korkunç şeyler olmakta. İyi Beyaz Amerikalılar şiddete maruz kalıyorlar, hayvan gibi katlediliyorlar. Buna bir son vereceğim. İnanın bana. Adalet Bakanlığı'nda bu suçlarla mücadele etmek için yeni bir bölüm oluşturuyorum, Emniyet Teşkilatı için İnsanların Ajansı. Ayrıca tabanımı, iyi, sadık insanları, ki beni seviyorlar ve ben de onları seviyorum, bu ayaktakımına karşı silahlanmaya çağırıyorum. Bu Siyahilerin liderini ele geçirebilsem keşke. Yüzüne yumruğumu geçirirdim. Yapabileceğimi biliyorsunuz. Ona öyle bir yumruk atardım ki, beklenmedik bir yumruk değil çünkü geldiğini görürdü. Bam. Bu insanlarla baş etmeyi iyi bilirim. Caniler. İyi polislerimiz ön saflarda savaşıyorlar ve ben arkalarındayım. Onlara yirmi yıldan beri ilk kez zam yaptım, bu yüzden beni severler, ben de onları severim. Gerçekten. Böyle bir şey görülmemiştir. Fakat bu marsık güruhu tamamen kontrolden çıktı ve durdurulması gerekiyor. Bunu sizin için yapacağım, fakat desteğe ihtiyacım var.

[elini kulağına götürüp dinler]

Marsık sözcüğünü kullanmadım. O sözcüğü asla kullanmam. Benden daha az ırkçı birini bulamazsınız. Birtakım sahte haber kaynakları size *marsık* sözcüğünü kullandığımı söyleyecekler. Asla kullanmam. Bu kahrolası sahte Demokratlar ve CNN size *marsık* sözcüğünü kullandığımı söyleyecekler, fakat kullanmadım. Buradaki herkese sorabilirsiniz. *Marsık* dedim mi ben? Sen, evet sen, ben *marsık* dedim mi? *Marsık* sözcüğünü kullandım mı? *Marsık. Marsık. Marsık.* Size öyle gelmiş olabilir, bunu anlıyorum. Fakat ben her şeyi mantık çerçevesine oturtmalıyız dedim. Bu deyiimi biliyorsunuz. Aklın yolu bir. Bazı farklı renkte insanlar

var, öyle değil mi? Ve beni severler, bana verdikleri oyu hiç kimseye vermediler. Ben *marsık* demedim, *marsık* demem. Ağzım sözcüğü biçimlendiremez bile. *Marsık. Marsık. Marsık.* Demedim. Hile yok.

FLAŞ FLAŞ HABER

Senatoda çoğunluk partisi liderinin öldürüldüğüne dair haberler gelmekte. Ritz-Carlton Georgetown'daki otel odasında bir masaj terapisti tarafından ölü bulundu. Genç ve dövmele kadın aşağı koşarak lobide senatörün muhtemelen ölmüş olduğunu ve yanında Siyahi sevgilisinin olduğunu haykırmaya başladı. Kadın isterik olduğu için ne dediği tam olarak anlaşılmadı. Şu anda kesin olarak bilinen tek şey Senatoda çoğunluk liderinin ölmüş olduğu.

Yayın kesildi de ne demek? Ben Amerika Birleşik Devletleri başkanıyım. Ölmüş olması umurumda değil. Konuşuyordum. Ne zaman içeri girdiler? Buradaki götleri *marsık* demediğime inandırmak üzereydim. Ha ha ha. Benim üstüme yok. Eskimolara buz satabilirim. Bir marsığa ip satabilirim. Ne? Yayında mıyız? Duyduğunuzu sandığınız sözcüğü söylemedim.

105

Jim ceketini arabada bıraktığına pişman oldu. Kapıya yakın durup telefonunu bir kez daha denedi, fakat sinyal yoktu. Gertrude şişman ölü bir adamın torbalanmış cesedinin yanında titriyordu.

“Ceketim yanımda olsaydı sana verirdim,” dedi Jim. “Bu da günümüz centilmenliğin bir kanıtı. Her ne demekse.”

Gertrude gülümsemeye çalıştı. “Çok üzgünüm.”

“Bizi buraya kim kilitlemiş olabilir?” diye sordu Jim.

Gertrude başını salladı. “Herkes gitti sanıyordum. Herkes gitmişti.”

“Buradan çıkmanın bir yolu olmalı.”

“Bir alet daha var, o da bu ayarlı anahtar.”

Jim anahtarın ağırlığını elinde hisseti ve alete baktı. Kapiya gidip anahtarla kilidin üzerine vurmaya düşündü. Anahtar tabancası ağırlığındaydı. “Küçük bir kaba ihtiyacım var. Plastik poşet de olur. Herhangi bir şey.”

“Şunun köşesine ne dersin?” dedi Gertrude kadavra torbasının altını işaret ederek. “Çakın var mı?”

Jim ona çakısını verdi.

Gertrude torbayı keserken formaldehit ya da ona benzer bir şey parmaklarını ıslattı ve tiksindi. Ayağa kalkıp etrafına bakındı yine. Üst rafta bir kutu fırın temizleyici vardı. Kaptığı gibi kapağını açtı.

“Bu olur,” dedi Jim. Tabancasının şarjörünü çıkarıp mermileri boşalttı. Sonra anahtarla kurşunu bakırdan çekti ve içindeki barutu plastik kutuya boşalttı.

“Anlıyorum,” dedi Gertrude.

“Ben anladığımdan emin değilim,” dedi Jim. “Ama deneyeceğiz.”

“Üzgünüm,” dedi Gertrude yine.

Jim kilidi kapıdan biraz ayırmaya çalıştı, ancak iki santim kadar aralayabildi. “Bu aptalca bir fikir,” dedi. “Bu sonuç verirse sana akşam yemeği ısmarlayacağım. Muhtemelen elimi parçalayacağım. Fakat önemi yok çünkü birazdan donarak öleceğim.”

“Gülünç olmaya mı çalışıyorsun?”

“Nasıl gidiyorum?”

“Çok kötü.”

Jim kutudaki barutu iyece sıkıştırmaya çalıştı, sonra durdu. “Sen sigara içiyor musun?”

“Hiç içmedim. Neden sordun?”

“Yazık. Ben de içmiyorum. Yanımda kibrit yok.”

“Ah.”

“Fakat bir mermi var. Ateş ederek patlatabilirim. Onu bizi buraya kim kilitlediyse ona saklıyordum.”

“Tamam.”

“Geri çekil, şu ölülerin arkasına.”

Gertrude geri çekildi. “Ne?”

“Tek mermim var ve son seferinde atış poligonu sınavından zar zor geçtim. Hazır mısın? Çok yüksek bir ses çıkacak. Kulaklarını tıka.” Jim cebinden kullanılmış bir peçete çıkardı, ikiye ayırdı ve kendi kulaklarını tıkadı. “Hadi bakalım.”

Jim tetiği çekti. Kilide isabet ettirdi, merminin sektiğini duydu, fakat hiçbir şey olmadı. Kilit zarar gördü, fakat barut olduğu gibi duruyordu. “Bu da buraya kadarmış. Üzgünüm, Gertrude.”

Gertrude bir şey demedi.

“Ne kadar uygunsuz ve etik dışı görünse de beden ısımızı paylaşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Haklısın sanıyorum.”

“Ne?” dedi Jim. “Uygunsuz olmasında mı haklıyım yoksa beden ısımızı paylaşmamız gerektiğinde mi?”

“İkisi de.”

Duvara dayalı kasalardan birine oturup birbirlerine sarıldılar.

106

Kapıdan bir ses geldi. Kapının kulpu yavaşça hareket etti, sonra durdu. Sonra sert bir darbeyle aniden açıldı.

Jim boş silahını kaldırdı.

“Jim?” Gelen Ed'di.

“Tanrım, siz ikiniz iyi misiniz?” diye sordu Hind. Ceketini çıkarıp Gertrude'un yanına gitti, ceketini Gertrude'un omuzlarına koydu.

Jim doğrulmaya çalıştı. Ed ona yardım etti. Hind ile Gertrude'un arkasından dondurucudan çıkarlarken Jim Ed'in kolunu tuttu. “Burada herhangi birini buldun mu?”

“Hiç kimseyi.”

“Karanlık.” dedi Jim, merdivenin üstündeki pencereden dışarı bakarak. “Uzun zaman önce saatime bakmayı bıraktım.”

“Sana telefonda ulaşamayınca buraya geldik. Dışarıda arabayı gördük. Burada biri olsaydı bile çoktan kaçmıştır.”

“Biri bizi dondurucuya kilitledi.”

“Gertrude’un durumu nedir?”

“Anlatırım. Dışarıda neler oluyor.”

“Ne olmuyor ki.”

107

Kimi *güruh* dedi. Olay yerindeki bir muhabir *sürü* sözcüğünü kullandı. Mississippi’nin Jeferson kasabasındaki AME kilisesinin vaizi *cemaat* dedi. Adı nasıl konursa konsun, en az beş yüz güçlü, sayıları giderek artan ve gizliliği bütünüyle terk etmiş insan kalabalığıydı. Güruh bir tepenin sırtında beliriyor ve kasabanın üzerine hortum gibi iniyordu. Ve hortum gibi bazılarının canını alırken bazılarının kılına bile zarar vermiyordu. Ses çıkarıyordu. Havayı dolduran bir inilti. *Kalk*, diyordu. *Kalk*. Kasabaları parçalıyorlardı. Aileler yas tutuyorlardı. Aileler geçmişlerini gözden geçiriyorlardı. Havaydı. *Kalk*. Buluttu. Bir *saftı*, ölü havada oluşmuş bir saf. Hayatta kalanlar her şey olup bittikten sonra havanın yoğun ve ağır olduğunu, kuru buzun buğusu gibi yerin üzerinde asılı kaldığını söylüyorlardı. Alabama’da, Arkansas’ta, Florida’da, neredeyse her yerde bulutlar vardı. Bulutlar birleşip daha büyük bulutlar oluşturuyor, iniltileri her adımla, her ölümlle biraz daha güçleniyordu. *Kalk*.

108

Mama Z’nin evi belgelerin bulunduğu odadaki küçük titrek ışık dışında bütünüyle karanlıktı. Jim ile Ed ön kapıya yaklaştılar. Hind

Gertrude ile birlikte arkada, arabaların bulunduğu yerde duruyordu. Ön kapı sonuna kadar açıktı. Adamlar el fenerlerini yakıp içeri girdiler. Öteki odadan eski daktilo sesini andıran takırtılar geliyordu. Odanın karşı tarafına geçtiklerinde içeri Gertrude girdi.

Hind arkasındaydı. “Benden kaçtı.”

“Geri durun,” dedi Jim.

“Daktilo sesi mu bu?” diye sordu Hind.

Jim ile Ed belgelerin bulunduğu odaya yürüyüp kapıyı ittiler.

Mama Z masanın karşı tarafında oturuyordu, önünde bir mum yanıyordu. Damon Thruff yanına oturmuştu, daktiloya vurup duruyordu. Gözlerini makinedeki kâğıttan hiç ayırmadan.

“Oturun lütfen,” dedi Mama Z.

Dördü masaya oturdular.

“Mama Z?” dedi Gertrude.

“Her zaman görüldüğünden fazlası vardır,” dedi yaşlı kadın.

“Damon?”

“Meşgul,” dedi Mama Z.

“Ne yapıyor?” diye sordu Hind.

Damon daktilodaki kâğıdı çekip kalın tomarın üzerine koydu, soldaki tomardan boş bir kâğıt alıp makineye taktı ve yazmaya devam etti.

“Adları yazıyor,” dedi Mama Z. “Tek tek. Ad üstüne ad. Bütün adlar.”

“Adlar,” dedi Ed.

“Onu durdurayım mı?” diye sordu Mama Z.

Jim önce Ed’e baktı, sonra Hind’e. Gertrude’un kafası kesinlikle karışmıştı. Şaşkındılar, ama aynı zamanda değillerdi.

“Onu durdurayım mı?” diye sordu yaşlı kadın yine.

Dışarıda, uzaktan, gece havasında, o boğuk inilti geldi. *Kalk. Kalk.*

“Onu durdurayım mı?”

Son